

# GROOVE

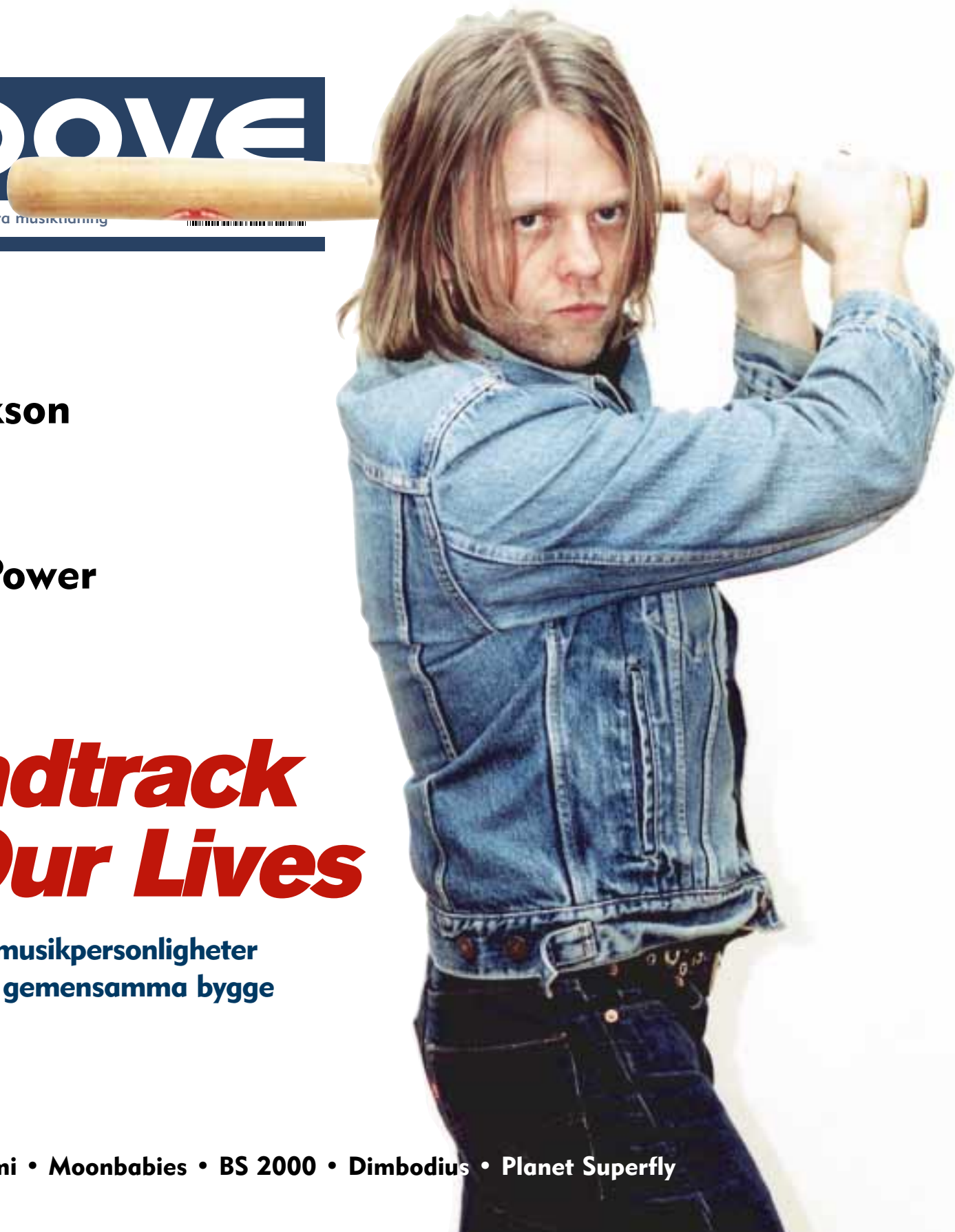
Nummer 1 • 2001 | Sveriges största musiktidning

**Meja**  
**Cordell Jackson**  
**DJ Vadim**  
**Bevis Frond**  
**First Floor Power**

## ***Soundtrack of Our Lives***

**Sex starka musikpersonligheter  
fortsätter sitt gemensamma bygge**

**Popstad • Tony Iommi • Moonbabies • BS 2000 • Dimbodius • Planet Superfly**



# Göteborg anno 2001

Att Göteborg skulle utses till Popstad är inget uppseende-  
väckande, snarare hade jag väntat mig utnämningen redan  
för ett par år sedan. Musikscenen har ju länge varit stark i  
Göteborg, och numera handlar det inte bara om rock och  
pop – artister i genrer som soul, hiphop och dans suddar  
definitivt ut bilden av göteborgska Källe och Ada som räk-  
frossande makrillar. Den musikaliska horisonten har växt,  
även på hemmafronten.

Men så är det i många svenska städer på 2000-talet.  
Sverige växer så det knakar, kanske inte invånarmässigt  
men likväl spirituellt. Det är en process som bland annat  
handlar om att människor med annan kulturell bakgrund  
ska beredas plats i vårt välfärdssamhälle, något som hip-  
hoppen med all önskvärd tydlighet spelar upp inför våra  
ögon.

Via musiken *kan* människor och deras tankesätt påver-  
kas, musik är inte bara en handelsvara. Den är inte heller  
uteslutande underhållning. Musik är i många fall underhål-  
lande, ja – men i bästa fall kan den även ge insikter och  
vara tankvärd. Vilken idé, att göra musik som betyder  
något för folk! Hoppas det är ett resultat av Popstadsåret,  
för om 20 år kommer ju dessutom varenda liten svensk  
håla att ha fått utmärkelsen.

*chefred@groove.st*



DJ Vadim

sid. 12



BS 2000

sid. 5



Meja

sid. 8



Cordell Jackson

sid. 10

Ansvarig utgivare & recensionsansvarig  
Per Lundberg Gonzalez-Bravo, [info@groove.st](mailto:info@groove.st)

Chefredaktör  
Gary Andersson, [chefred@groove.st](mailto:chefred@groove.st)

Bildredaktör  
Johannes Giotas, [bilder@groove.st](mailto:bilder@groove.st)

Layout Henrik Strömberg

Redigering  
Gary Andersson, Henrik Strömberg, Torbjörn

Annonser Per Lundberg G.B.

Distribution Karin Stenmar, Miriam Fumarola

Web  
Therese Söderling, Ann-Sofie Henricson

Grooveredaktion  
Dan Andersson  
Gary Andersson  
Niclas Ekström  
Jonas Elgemark  
Mattias Elgemark  
Fredrik Eriksson  
Moa Eriksson  
Johannes Giotas  
Anna Hedlund  
Robert Lagerström  
Karin Lindkvist  
Per Lundberg G.B.  
Björn Magnusson  
Martin Mansfeld  
Thomas Millroth  
Thomas Nilson  
Thomas Olsson  
Tove Pålsson  
Daniel Severinsson  
Magnus Sjöberg  
Peter Sjöblom  
Mathias Skeppstedt  
Henrik Strömberg

Magazine Groove  
Box 112 91  
404 26 Göteborg

Besöksadress Drottninggatan 52

Tel/fax 031-833 855

Elpost [info@groove.st](mailto:info@groove.st)

<http://www.groove.st>

Omslagsbild:  
Ian Persson av Johannes Giotas

För icke beställt material ansvaras ej.

Tryck Geson Skandiatryckeriet AB  
Upplaga 55 000 ex.

ISSN 1401-7091



**FOR SUCCESSFUL LIVING**

AFRICA'S BIGGEST SELLING QUALITY DAIRY

**African Cancer Society accuses tobacco industry of cynicism.**

"We have export or most European nation. There is smoke the

ways to expand on the  
means the benefits and  
state university we have

"We have export embargoes on guns to most European nations, but are free to help them to smoke themselves to death."

join in the air next week," Nelson Chapin of Bunker-Morgan said. "We are

...for the last 100 years." Allman, Cancer Society president, Allman, Canada.

influence company's success is to be "one more example of the total cynicism that will prevail in the old economy." Mr. Grucha added that it is strange that we have export embargoes on guns to West European nations, but are free to help them use European funds to kill themselves with cigarettes.

loo.kom global  
launch delayed.  
loo celebrates  
with delay party.

[illegible]

loo.kom





# border står aldrig still...



Anywhen Opiates

Vackert och sorgset, melankoliskt och melodiskt, sprött och pompöst. Episkt och suggestivt, musik av glädje, musik av sorg.



The Knife The Knife

Med singelhiten "Bird" i bagaget släpps nu hela albumet, och i bandet hittar du ingen mindre än Karin Dreijer från Honey Is Cool.



Håkan Lidbo After The End

Techno hjälten Håkan Lidbo's 2:a album på danska bolaget April Records. Autechre möter Miles Davis?



Lotta W Golden Green

Ett debutalbum som letar sig in till lyssnarens centrala nervsystem och blir ett med nålthinnans uppfattning om omvärlden. Sikra melodier och en naken ärlig röst.



Me and Jon Someone True

I spetsen för Me and Jon står Jon Jefferson Klingberg och Henrik Schyffert som tidigare var med i Whale. Denna första singel lovar gott inför kommande album.



Sven Zetterberg Let Me Get Over It

Den största mannen på den svenska bluesscenen, Sven Zetterberg, är tillbaka med nytt studioalbum. Kompad av Knockout Greg, Blue Weather, Tommy-Cassemar och Pelle Piano.

## svenskt på border...

# Alla kan spela!

text: Fredrik Eriksson

Debutskivan från BS 2000, en grupp sprungen ur Beastie Boys-kollektivet, tassar över billiga hemkeyboards. Musiken ska inspirera alla till att spela.

Men under den sprudlande ytan ligger allvaret och lurar. Progg för 2000-talet. Ameroy Smith förklarar, Adrock bidrar med stön.

– Historien bakom BS 2000 är all kärlek mellan människor... alla människor. BS 2000 är en romantisk dramakomedi som handlar om förändringar, kärlek, känslor och... kärlek, igen.

– Hmm...  
– Kärleken och livet i sig är komplicerat, så varför försöka förklara det? Varför inte bara säga det vi vill ha sagt på enklast möjliga sätt.  
– Att ha roligt ska vara enkelt. BS 2000 är kul musik, men det är inte det lättaste att ha roligt idag, eller hur?

– Det är sådant kaos och slit idag att det faktiskt är svårt att tycka om det

man gör, ifall man faktiskt tänker på det kaos som råder... Tiggeri, sexism, svält, ojämlikhet, rasism, homofobi – har man det i bakhuvudet så är det verkligen svårt att ha kul.

– Eh...

– Vi ser oss inte som ett politiskt band i traditionell mening, men vissa låtar tar upp större problem, i ett mindre sammanhang. Boogie Bored till exempel handlar om hur trött jag blir på exploatering av kvinnokroppar. Jag kan inte gå ut ur huset eller slå upp en tidning utan att någon jävla AD har tryckt dit ett par ben. En annan låt som berör ungefär samma tema fast ur ett annat perspektiv är Save This for Davis som ur en mer manlig vin-

kel tar upp hur det är på arbetsplatser och att kvinnor traditionellt sett place-ras i hemmafrurollen och att de ska tjäna mindre än sina män. Överhuvudtaget ojämlikheten mellan könen.

– Egentligen sträcker sig detta bortom den vanliga problematiken att män ser kvinnor sexobjekt. Jag tror att många män ser kvinnor som ett slags slavar. Jag är mannen och jag är det som är det viktiga i världen. Kvinnan är en reflex av mig vars syfte är att bära mina barn, städa huset medan jag är den enda riktiga personen i samhället och får min belöning i pengar. Alla pekar på att det är fel, men har det förändrats?



## fyra frågor till...



Tony Iommi,  
gitarrist i  
Black  
Sabbath

**Sjunger du egentligen något själv?**

– Nej! Ha ha ha! Nej, tack du! Jag har hört mig själv så jag vet hur det låter. Det enda var lite bakgrundssång på Sabbath-låten *A Hardroad* från *Never Say Die*.

**Din musik har alltid haft en mörk och dyster stämning, vad kommer det ifrån?**

– Om du hade kommit från samma ställe som jag hade du också varit dyster och mörk, ha ha! Birmingham! I Sabbath bodde vi alla i samma område, Ozzy bodde nära mig, Geezer bodde bara ett kvarter från mig. Där fanns många farliga gäng och området var inte speciellt trevligt. Jag tror att mycket av aggressionen i vår musik kom från den miljön.

**Alla ockulta symboler och texter, är du personligen intresserad av sånt?**

– Jag var intresserad av det okända, vad som finns på andra sidan. Ett intresse för vad som ligger bakom det som existerar här och nu? Många människor trodde att vi höll på med svart magi, men så var det inte. Jag är intresserad av livets mysterier, vad som händer när vi dör och liknande.

**Några speciella böcker i ämnet du läste? Bibeln?**

– Nej, jag har inte läst Bibeln speciellt mycket, genom åren har allt blivit omskrivet så många gånger och förändrats för mycket... men jag tror på en gud... det gör jag.

Jonas Elgemark

## Därför kostar plattan 200 spänn

Musik har blivit dyrt. För dyrt, tycker de flesta. Skivbolagen skruvar på sig och mumlar om ökade kostnader och större konkurrens från internet. Tror vi dem? Nej. Självfallet kostar en CD bortåt 200 spänn på grund av att det finns folk som är beredda att betala 200 spänn för en CD.

Antagligen har musikindustrin hyrt in någon konsultjuda som efter månader av djupintervjuer, Sifo-undersökningar och läsning av fiskinälvor kommit fram till att smärtgränsen ligger på just 200 sekunder. Efter denna gräns börjar barnen att gråta, kvinnorna att ropa på polis och männen att bränna hemma – skivor alltså...

Hembränd musik är naturligtvis moraliskt förkastligt, men ekonomiskt högst förståeligt. Ingen vettig människa har råd att testa ny musik eller nya artister om priset på testet kan försörja en familj i tredje världen i en vecka! Alla sitter på en hög dyra

plattor hemma som vi önskar att vi aldrig hade köpt; alla har slängt bort pengar på artister som haft en bra låt, vilket har lurat oss att köpa en hel CD; alla har köpt plattor med artister som vi brukade gilla, men som plötsligt fått för sig att experimentera med bulgariska blockflöjter, peruanska kvinnokörer eller sampla tyska godståg. Alltså bränner vi hemma tills vi är säkra på att vi verkligen vill äga musiken, på samma sätt som vi tidigare bandade musik på kassetter.

Men vart går de 200 kronorna egentligen? Att artisen inte får mer än en spottstyver vet vi redan, men vem tar hem stälarna? Jo, så här fördelar det sig: Artisten: 6 kronor till att köpa make-up, tupéer och droger. TV-mutor: 24 kronor till att "övertala" TV-redaktörer att ta med artisen i Söndagsöppet, Luuk eller Landet Runt trots att han kräktes i direktsändning förra gången han var med. Radiomutor: 32 kronor till att smörja radioproducenter att spela artistens senaste singel, oavsett hur satans dålig den än är. Minkpalsar: 36 kronor till skivbolagschefernas fruars och älskarinnors garderober och shopping-

konton. Releasepartyn: 30 kronor till sprit och mat till det allmänna mediadrägg och loserhangarounds som ser till att det skapas en så kallad "buzz" kring artisen. Resor: 20 kronor till skivbolagens "affärsresor", oftast till Mauritius, Seychellerna eller Hawaii... Småbolag: 20 kronor till att köpa upp små independentbolag, exploatera deras artister och lägga ner verksamheten.

Prostituerade: 20 kronor till att se till att kvällstidningsjournalisterna får fett på sylen och skriver snälla saker om skivbolagets artister. Annat tjafs: 4 kronor till distribution, marknadsföring, löner, inspelningskostnader etc. Överraskad? Nej, jag tänkte väl det.

Niclas Ekström,  
petterniclas@penis.com





Dim-  
bodius

# En man som gillar mp3

text: Per Lundberg G.B. • bild: Johannes Giotas

– Jag skriver aldrig låtar med gitarr. Alla mina låtar gör jag i mitt huvud. Vissa toner hör jag direkt om de funkade eller inte.

Dimbodius ger ett lagom nervöst intryck när han talar om sin musik och smuttar pulverkaffe. Musiken är storslagen och vacker i sitt vemod. Stråkar och akustiska gitarrer. Mycket brittiskt, eller som Dimbodius själv säger, keltiskt. Texterna handlar om ingenting. Eller för att vara precis: rädsla, svek, oro och kärlek.

– Jag gillar att skriva om människor som duger till allt eller tvärtom.

Markus Dimbodius började att skriva låtar för att sammanfatta sin verklighet. – Det är intressant att leta efter det som bryter igenom murarna och träffar direkt. Att märka att man har ett känsloliv och att man kan känna spontant. Jag blir hela tiden som människa att veta att det finns i botten.

I oktober förra året släppte Dimbodius själv EP:n *Not Love*. Låtarna hade då

redan funnits till allmänhetens förtjusning som mp3 i ett och ett halvt år. – Nätet är ett fantastiskt bra ställe att testa saker på. Reaktionerna är snabba där. En potentiell publik på en miljard är inte illa.

Under 2001 kommer Dimbodius att försöka göra en fullängdsskiva och spela live.

– Varje låt tar ungefär tre månader för mig att göra. Man putsar och putsar. Fast jag ska försöka bli mer effektiv annars tar det ju tre år att göra en skiva.

Även de nya låtarna ska läggas ut som mp3 på [www.dimbodius.com](http://www.dimbodius.com).

– Det ska också bli kul att spela under Popstad 2001. Det var inte alls meningen men nu har jag fått tag på några medmusiker. Och eftersom vi är igång så kan man ju lika gärna försöka hitta några fler spelningar.

## Hur man enklast lurar ett fan

Så, då är cirkusen på väg till USA. Just det, U2 startar sin turné här och som vanligt är det bara de riktigt stora miljonärerna som pressar sina stackars fans på allt de har. Jag börjar bli fruktansvärt trött på det här nu.

Bara för att man säljer 200 miljarder exemplar av sin skiva och bara för att man äger slott i södra Frankrike, lägenhet vid Central Park, lantställe i Karibien och så vidare betyder det inte att man har rätt att ta ut hutlösa biljettpreiser till konserter som kommer att bli utsålda på sju minuter.

Där överdrev jag faktiskt lite, konserten i Dallas tog faktiskt hela tolv minuter på sig att bli slutsåld. Så vad är det då jag gnäller om? Hur mycket kostar biljetterna? Håll i er nu: ståplats på golvet 500 spänn. Läktare 900 spänn och "The Golden Circle", detta extremt giriga påbud: 1 300 spänn. "The Golden Circle" är alltså olika rader på läktaren som går ett varv runt.

Det rent tragiska är att när jag gick igenom alla platser för att kolla vad publiken får för sina pengar blev jag placerad femton rader upp (nästan under taket) bakom scenen med skyddssikt! FÖR 1 300 SPÄNN!!! Snälla söta U2, inte kan ni väl vara i

så stort behov av pengar?

Jag menar om 1 300-kronorsbiljetterna var PÅ scenen, i knäet på Bono eller sittandes på The Edge, då skulle jag kunna förstå det, men detta – det är rena rama fascistfasonerna. Jag hoppas bara att PJ Harvey snor åt sig en stor del av pengarna. 1 300 spänn, jag säger då det.

Sen kommer Tenacious D hit också. Precis, jag visste inte heller vilka det var innan jag läste lite noggrannare. Det är skådisen Jack Blacks (den störande typen i High Fidelity) egna lilla hobby. Och de spelar på en liten klubb som när Mudhoney spelade kostade sju dollar, Red Hot Chili Peppers 15, J Mascis 12 och så vidare.

Vad tar då Tenacious D, detta band som inte säljer några plattor, som nästan ingen hört men som har en Hollywoodskådis vid micken? Jojomensan, 25 jävla dollar! Inte ens Keanu Reeves med iokra Stardog kostade så mycket.

Men jag skall inte bara klaga. För äntligen kommer 16 Horsepower hit och i bagaget har de en av förra årets absolut bästa plattor *Secret South*, ett gediget live-rykte och det kommer att spela på samma ställe som Mr Hollywood med polare för 60 spänn. Det kallar jag riktiga musiker.

Får mej helt osökt att tänka på den gången när de ack så

bortglömda Mega City Four höll hov på Klubben i Hultsfred. Dom hade krav dom. Inträde fick inte vara högre än 70 kronor, t-shirts inte dyrare än 50 spänn och långarmade underverk gick för 65 kronor. De ville inte ha hotell utan sov på golvet hos diverse fans. Och efter spelningen bjöds vi alla in i deras loge för att dricka av deras öl, snacka skit och få våra gratisposters signerade. Det var tider det.

Sen kanske det i och för sig är en av anledningarna att bandet inte finns idag och att knappt någon kommer ihåg dem. Men jag, jag kommer aldrig att glömma.

Mathias Skeppstedt, februari 2001  
[petshopboys666@hotmail.com](mailto:petshopboys666@hotmail.com)





# Värme i vintermörkret

text : Moa Eriksson • bild: Martin Bergström

Moonbabies är malmöbandet som med sin experimentella pop hyllats på USA:s undergroundscen men trots det inte gjort något väsen av sig i Sverige. Men med hjälp av samplade undervattenstoner förvandlar de min lägenhet till ett akvarium.

– Det kommer faktiskt inte alls att bli nervöst att spela i USA trots att vi kommer få en betydligt större publik där. Då är det värre här hemma med alla kompisar framför scenen...

Jag sitter på Ölcaféet i Malmö och pratar med Ola Frick och Carina Johansson i Moonbabies. De har varit tillsammans i dubbel bemärkelse sedan 1996. Förutom att de gör fantastisk musik ser de dessutom ut att vara sådär oförsämrade förälskade i varandra som om de precis träffats. Deras förälskelse smittar av sig så att jag när jag en stund senare går därifrån nästan har ett fånigt leende på läpparna.

På samma sätt skulle man kunna beskriva deras musik. Det är pop som gör att man klarar sig genom vintermörkret, till och med känner sig

lite varm trots kylan och regnet och som trots alla sina glada tamburiner aldrig ramlar över gränsen och blir banal.

Förra våren släppte Moonbabies debutskivan *June and Novas* och i april ska de ut på turné i USA. Dessutom blir det två singelsläpp i Japan. Hur kommer det sig då att så många kunnat undgå att höra talas om dem? En förklaring är att de aldrig ansträngt sig för att få ut sin musik i Sverige. – Det finns en annan publik utomlands som gillar lite mer alternativ musik. Det är den vi velat nå, säger Carina.

Så i stället har de koncentrerat sig på USA dit de skickat sina demos som spridit sig, för att slutligen trollbinda öronen på Mark Mokszycki på Duckweed records. Första gången han hörde dem var på en fest i Seattle där deras demo spelades i bakgrunden. Han beslöt sig för att kontakta dem.

Ola gör ett tappert försök att beskriva duons musik:

– Vi spelar så olika typer av låtar, vissa är ju ren pop medan några spår är ösigare. Det är en blandning av elektronisk musik, samplade ljud, psykedelisk rock och pop. Men man kanske skulle kunna säga att den klassiska popen ligger som grund.

Inspirationsskällorna är även de en salig blandning.

– Vi har lyssnat jättemycket på Pixies, säger Carina. Inte så mycket nu kanske men dom finns ju alltid där. Fast just nu lyssnar jag mest på Radioheads nya skiva och Kate Bush.

Ola nämner också experimentell musik och kommersiell pop från åttiotalet. Hur funkar det då att spela i samma band och ha ett förhållande? En aning intensivt? Båda ler lite generat och skruvar på sig.

– Nej, faktiskt inte. Vi vill samma sak och det funkar bra. Fast första året trodde vi också att det kunde bli jobbigt och försökte därför att spela i olika band. Men vi har upptäckt att det blir bäst när vi jobbar tillsammans.



- Årets Emmabodafestival går som vanligt av stapeln i augusti. Färdiga band hittills är Eskobar, Fint tillsammans, Sagor & swing, Dipsomaniacs (N) och Nixon. Biljetter säljs via Biljett direkt.
- Miami, Charlotte, Calgary, Atlanta, Houston, Dallas och New York. Det är bara att gå och boka flygbiljetter. U2:s datum i USA är klara. Till sommaren kommer de till Sverige. Läs mer på [www.u2.com](http://www.u2.com).
- Herrgårn i Linköping bjuder på Fint Tillsammans den 15/2 och Hell on Wheels den 22/2.
- Skivbolaget Blenda släpper hiphop-hoppet Mics of Furrys 12" i mars. Rahsheed från det stora landet i väst medverkar.
- Mejeriet i Lund slår på den största trumman när Eilert Pilarm antrar scenen den 1/3 i full Elvis-mundering.

- Woody West fortsätter fixa sköna kvällar. Den 15/2 på Jord i Göteborg spelar Mike Plume band från USA. Vänner av Steve Earle har all anledning att komma.
- Sångaren i ett av Sveriges roligaste band The Kristet Utseende, Jörgen Falhberg, har ett soloprojekt. The Kristet Utseende möter Mats Rådberg och Rankarna. Redneck country på svenska.
- Tål att upprepas: PJ Harvey uppträder i huvudstaden den sjätte mars, hennes enda spelning i Sverige.

- New Order samarbetar för fullt med Chemical Brothers på sitt nya album som äntligen verkar bli klart. Det var ju bara nio år sedan förra plattan, *Republic*.
- Depeche Mode är också på gång med nytt. Denna gång är det Mark Bell från LFO som producerar, vi får se om han gör ett lika bra jobb som han gjorde för Björk. Det går att ladda ner mp3-filer för förhandslyssning från [www.depechemode.com](http://www.depechemode.com).
- Warp-bandet Autechres *Peel Session 2* finns i butikerna nu. Inspelningen skedde rum i september 1999. John Peel har själv hittat på låtarnas titlar, eftersom killarna i bandet inte orkade själva.

- Nästa nummer av Groove kommer 8 mars. Förvänta er artiklar med Steven Malkmus, Manic Street Preachers, D12 och Cathedral.

**Vi lottar ut fem exemplar av  
*Behind the Music,*  
Soundtrack of Our Lives  
nya platta!**

Skriv till [vinna@groove.st](mailto:vinna@groove.st) och berätta varför just du skall få plattan.



Meja

# Mellan dröm och verklighet

text: Per Lundberg • bild: Johannes Giotas

För tre år sedan skrev hon den kanske senaste raden i pophistorien, *All About the Money* snurrade på karaokebarer i Tokyo och på svenska topplistor. Nu är Meja aktuell med en ny pop-platta, men egentligen drömmer hon om att sjunga jazz.

– Man kan göra allt, det är det som är så häftigt med livet.

Det är sista intervjun för dagen. Meja verkar trött men är ändå pratglad och trevlig. Efter sina stora framgångar med *All About the Money* blev det för mycket. Ängest över att inte vara värd uppmärksamheten. Hårdare krav från omgivningen plus att hon gjorde saker som inte kändes bra. Då tog Meja time-out. Meja loggade ut från allt. Och hösten 1999 bröt hon med sitt skivbolag och management.

– Jag har ett otroligt stort ensamhetsbehov. I min ensamhet hittar jag min kreativitet. Det är där den föds fram.

– Jag har köpt ett litet sommarhus i Skåne. Där får jag verkligen lugn. Stockholm är för mig arbete och plikt, det är svårt att slappna av där. Det är så mycket stress överallt.

Nu för tiden görs det musik för att koppla av och för att komma igång.

– Det är dit världen är på väg. Man ska hinna mer och mer. Jobba jobba. Tjäna pengar. It's all about the money.

**Hur viktigt är det med integritet?**

– Jag brukar lämna ut mycket av mig själv i intervjuer. Jag har inget manus som jag repat in med vad jag ska säga och inte säga. Det skulle kännas som jag sitter och ljuger. Det viktigaste är att vara ärlig.

Nyligen gjorde hon en duett med Ricky Martin och Meja som numera är en internationellt firad stjärna säljer högvis med skivor. Inte minst i Japan.

– Allt är ju ett samarbete. Allt hänger ihop. Det är så mycket som ska klaffa. Skivbolaget, management och artist. Alla ska känna att dom gör något bra. Det ska vara musik som funkar för den tid som är, timing. Mitt i allt detta ska det även finnas talang. När jag är i Japan brukar det vara relativt hyste-



riskt. Fans som hänger utanför hotellet och vill ha skivor signerade. Dom ger alltid bort presenter. Japaner är väldigt väluppfostrade, det är roligt, menar Meja.

Titeln på nya skivan är en blandning av saga och verklighet, *Realitales*. Mejas fascination av drömmar är stor och hon spelar in alla sina drömmar på en liten band-spelare som hon har vid sängen. Ibland känner hon inte igen sin egen röst.

– Det är så mäktigt med drömmar. Man lägger sig ned och somnar på kvällen och sen svischar man iväg eller vad man nu gör. Det är mäktigt. Vad är det som säger att vi sitter här just nu?

Låtarna på nya plattan är ett hopkok och flera producenter är inblandade. Meja skriver melodier och texter trots att hon säger sig bara kunna fyra ackord, men det viktigaste är att hon kan visa vad hon menar när det är dags att spela in. Inför *Realitales* lyssnade Meja mycket på Café del Mar och Led Zeppelins I, II och III som hon tycker funkar i alla väder. Men vägen fram till *Realitales* har varit lång.

– Vi började i januari 2000. Låtarna har vuxit fram. Det har varit mycket tankar. Mycket ifrågasätta mig själv. Vissa av låtarna är väldigt introverta rent textmässigt. Vad har hänt egentligen? Allt har gått så fort. Är jag värd den här framgången? I början kunde jag inte hantera situationen. Jag trodde det var något fel på mig. Hjulet snurrade för fort. Jag kände mig inte redo. Trots att jag spelat in skivor sen 1992 var jag inte redo. Det var då jag började ifrågasätta. Jag är 32 år och börjar värdera andra saker – familjen och vänner. Då var det så svårt att spela med när jag egentligen mätte pyton. Jag kan tänka mig att det är många som går igenom samma grej. Det finns en anledning till att är så mycket droger och alkohol i den här branschen. På det sättet är musikbranschen väldigt ful. Det krävs en viss

styrka att säga nej tack! Jag känner mig stolt över att jag vågade säga nej. Att jag måste hitta mig själv först innan jag ska ut och övertyga andra människor hur bra jag är.

**Räckte det med sex månader?**

– Jo, det gjorde faktiskt det. Det är ju en process så klart. Ju äldre jag blir desto högre krav ställer jag. Det är inte så att jag kräver att man ska måla om alla hotellrum jag ska sova i, jag vill bara att det finns en bra organisation.

**Förväntningar nu?**

– Nä, inga. Jag pratade med min mamma igår om utseendefixeringen i det här yrket. Att man verkligen blir synad i kanterna. Du kan inte se ut si, du kan inte se så. Och det är verkligen på fullaste jävla allvar, skivbolagsrepresentanter står och halvt rynkar på näsan över hur man ser ut. När man själv tycker att man är jättefin. Min mamma frågade vad det hade med min röst att göra, med min musik att göra? Enligt modeblaskorna ska man se ut som en pinne, det är inte vad en kvinna är. Under dom tio år som jag hållit på nu så har det blivit värre. Det är någonting som hänt, någonting som svängt om. Det sätter människor under en press som inte är bra. Fast någonstans är det ju ett spel man får spela.

**Hur författar du?**

– Det finns där hela tiden, alltid. Jag skriver mycket poesi. Dagbok. Jag läser mycket. Fast en sak som skrämmer mig är det här med att läsa på nätet, att ta bort hela känslan av att hålla i en bok. Tänk vad hemskt om alla träd försvann och man blev tvungen att läsa tidningar och böcker på datorn. Jag tycker om böcker som triggar igång fantasin, som flyttar sig i tid och rum. Sagor. Sen tycker jag att Bibeln är väldigt mäktigt. Att utifrån den har en hel värld styrts. Det är den ultimata realitale-boken.

**Dina framtidsplaner?**

– Min dröm är att sjunga jazz. Jag inbillar mig att jag skulle kunna göra det. Har man en dröm så go för it.

# SRS T20

STUDENTRADION SVERIGES  
ALTERNATIVA TOPP 20



## Studentradion Sverige Alternativa Topp20

**JANUARI 2001**

- 1) Bear quartet – Load it
- 2) PJ Harvey – A place called home
- 3) Bob Hund – Ska du hänga med? Nä!
- 4) Erykah Badu – Didn't cha know
- 5) Coldplay – Trouble
- 6) Mirwais – Naïve song
- 7) Ash – Shining Light
- 8) Timbuktu – Pendelparanoia
- 9) The Presidents – Tiny explosions
- 10) Rockmonster – Random love generator
- 11) St Germain – Sure thing
- 12) Lars Winnerbäck – Sen du var här
- 13) Mazarine Street – Upstairs
- 14) Fat Boy Slim feat. Macy Gray – Demons
- 15) The Puskjins – Brand new morning
- 16) King Biscuit Time – I walk the earth
- 17) Granada – Sister
- 18) Manic Street Preachers – So why so sad
- 19) Penniless – Adam's apple pie
- 20) Monty's loco – Small things

SRS topp 20 baseras på de mest spelade låtarna i SRS just nu.  
Kolla listan vecka för vecka på

## WWW.SRST20.JUST.NU

Nätverket Studentradion Sverige (SRS) är ett samarbete mellan:

**Göteborg** - K103, 103,1 MHz

[www.gfs.gu.se/k103](http://www.gfs.gu.se/k103)

**Linköping** - Radio Stil, 95,5 MHz

[www.radiostil.nu](http://www.radiostil.nu)

**Lund** - Radio AF, 99,1 MHz

[www.radioaf.com](http://www.radioaf.com)

**Stockholm** - 95,3 MHz

[www.studentradion.net](http://www.studentradion.net)

**Umeå** - Mick 102, 102,3 MHz

[www.mick102.nu](http://www.mick102.nu)

**Uppsala** - 98,9 MHz

[www.studentradion.com](http://www.studentradion.com)

**Växjö** - Växjö studentradio, 102,4 MHz

# ”Jag tackar Gud att jag har superlim under fötterna”

text & bild: Dan Andersson

I mer än 50 år har Cordell Jackson kämpat sig fram i musikbranschen. Hon har inte bara brutit mot alla tänkbara regler. Hon har skrivit en del nya också.

Cordell Jacksons hem i Memphis, Tennessee, onsdag 18 oktober 2000: Cordell Jackson bor i en citrongul enplansvilla på Scenic Highway i norra Memphis. För att komma dit svänger man av Warford strax efter Scenic Hills Baptist Church. Hennes hus är lätt att hitta. Det är det enda på gatan som har en riktig brevlåda.

Cordell öppnar ytterdörren. Det mest iögonfallande är håret som sitter som en gråsvart boll på huvudet. Sen lägger man märke till den lilla 77-åriga tanten under håret.

– Oh lord! Vet du, jag hade helt glömt bort att du skulle komma. Ge mig nio minuter så att jag kan byta om.

Cordells vardagsrum är 50 år gammalt och rymmer mycket historia. Här spelade olika artister på hennes skivetikett Moon Records in klassiska singlar med rock'n'roll, rockabilly och country mellan 1956 och 1959. Artister som Allen Page, Earl Patterson och givetvis Cordell själv. Allt spelades in live och helst på första tagningen. Det blev billigare så.

Idag ser det ut som hemma hos vilken farmor som helst.

Kristallkrona i taket, glasskålar, sidenklädda fåtöljer, fat uppställda i stativ av polerat gammalt silver, och annat man inte vågar röra eller ens komma i närheten av. Gula och rosa plastrosor finns utställda i rummet i porslinsvaser, och avbildade i ramar på väggarna.

Ett piano utgör rummets cent-rum. I notstället står häftet ”The World of Beautiful Music”.

Cordell kommer in i rummet i en rosa dräkt, mörkrött läppstift och örhängen. Hon sätter sig i soffan. – Det var de kortaste nio minuterna

någon kvinna nånsin kommer låta dig vänta, säger hon leende och blinkar med ena ögat.

## The W. C. Handy Performing Arts Park, torsdag 19 oktober:

Ett kvarter av anrika Beale Street är avspärrat för nyinvielsen av Handy Park. Utanför avspärrningen står fyra demonstranter i hörnet av Beale och Third med plakat där det står: ”Theft of black culture”. Ingen tar notis om dem.

Inne i parken mottar Cordell en Blue Note, en not i mässing som fästs på en platta i trottoaren på Beale. Även Bonnie Raitt, Howlin' Wolf och John Lee Hooker tilldelas varsin. Den blir Cordells 54:e utmärkelse.

## The New Daisy Theatre i Memphis, Tennessee, fredag 20 oktober:

Det är den första konsert som Cordell ger i Memphis på många år. Det är Jud Phillips, den legendariske Memphis-producenten Sam Phillips brorson, som arrangerar händelsen. Det är mer än bara en konsert. Det är en bekräftelse.

Jack Eaton, en lokal sportreporter i TV, agerar konferencier:

– Här kommer hon. Damen för dagen. Rock'n'roll-mormor: Cordell Jackson!

Hon kommer in på scenen i rosa krinolinklänning och sin berömda Hagströmgitar. Eaton överlämnar ett certifikat från Memphis borgmästare, Dr. William Harrington, till Cordell. Det blir hennes 55:e utmärkelse.

## Cordells hem, onsdag 18 oktober:

Cordell föddes 1923 i Pontotoc, Mississippi. Hon fick en tidig start inom musik när hennes pappa beställ-

de en gitarr åt henne när hon var tolv år gammal.

Mindre än tio månader senare uppträdde hon tillsammans med hans band, The Pontotoc Ridge Runners. – Jag fick alltid höra att små flickor inte spelade gitarr. Folk tittade på mig som om jag var konstig. Jag bara spärade ögonen i dem och sa att det gör jag. Jag visste i mitt hjärta att om det var nåt fel med vad jag gjorde, så hade min mamma aldrig tillåtit det. Hon gav mig självförtroendet att jag kunde göra det. Jag tackar Gud varje dag för att jag har superlim under fötterna. Åt vilket håll vinden än blåser, när stormen är över så står jag upprätt.

Lite mer än ett decennium senare skapade Cordell historia efter att hon flyttat till Memphis, Tennessee. Hon köpte som första kvinna i USA sin egen inspelningsutrustning. Det gjorde henne inte bara till landets första kvinnliga inspelningsstekniker och producent.

Hon var dessutom den första personen, överhuvudtaget, att äga sin egen inspelningsutrustning i Tennessee. Långt före erkända pionjärer som Sam

Phillips. Året var 1947.

Nio år senare skapade hon återigen historia efter att hon startat sitt eget skivbolag, Moon Records, och givit ut sin första singel. Det gav henne ytterligare ett flertal rekord. Hon blev den första kvinnan i USA att skriva, sjunga, spela, spela in, producera och tillverka sin egen singel.

– När jag väl fick veta att jag var den första kvinnliga inspelningssteknikern i USA, så tänkte jag att då är man väl först med allt det andra också, skratrar Cordell.

Men Moon gav inte bara ut Cordells egna singlar. Hon spelade även in andra artister i sitt vardagsrum, och gav sedan ut dem på Moon. Ofta skrev hon också låtar till dem. – Jag kan vittna om det här. Jag såg Gud. Han talade till mig. Jag struntar i om nån tror mig eller inte. Hans röst dånade lika högt som en åskstorm. Han sa till mig: ”Mitt barn, du är född till att bli låtskrivare”. I samma ögonblick gav han mig kunskapen att skriva den oändliga melodin. Det är en gåva.

Mellan 1956 och 1959 gav Cordell

Cordell Jackson







ut tio singlar på Moon. Sedan blev det tyst ganska länge. I 20 år, med undantag för en gospel-EP hon producerade 1965 med Ron och Virginia Armstrong.

1979 gav hon ut en samlingsskiva med några av de singlar hon släppt under 50-talet, både egna och andras.

Några andra projekt följde, tillsammans med bland andra legendariska låtskrivaren Earl Randle. Men det var inte förrän i slutet av 80-talet som hon blev uppmärksammas igen. Hon var redan en bra bit över sextio.

Då hade hon utvecklat sin skruvade rockabillystil på gitarren och gett ut några kassetter med instrumentallåtar.

Det gjordes en video till hennes låt *The Split* och plötsligt var hon med på allt från MTV och David Letterman, till en reklamfilm för Budweiser där hon spelar *The Stray Cats* Brian Setzer av scenen.

– Det ironiska är att jag aldrig ens smakat en öl, skrattar hon. Men det visste de när jag gjorde den.

Sedan dess har allt flutit på och

hon har fortsatt att uppträda i sina patenterade krinolinklänningar, med sin Hagström och sin rockabilly.

– Jag spelade en gång i New York och allt bara exploderade. Jag tänkte att jag måste sätta igång nåt. Och det har inte lagt av än. Det är vansinnigt hur länge jag har kunnat hålla på.

#### **The New Daisy Theatre, fredag 20 oktober:**

– När jag lärde mig spela gitarr, spelade jag alla låtar med barréackord. På min tid kallades det för six string harmony. Men det är musikhistoria och det tänker jag inte gå in på.

– En dag kom min far på mig med att spela en låt så här och han sa att så spelar man den inte. Men jag sa att så spelar jag den. Och så här går den.

Hon blåser bort publiken i 45 sekunder. Efter låten kommer Eaton fram och frågar:

– Vad hette den låten? *Bye Bye Blues*? Det är inte så jag minns den, men jag gillar din version bättre.

#### **Cordells hem, onsdag 18 oktober:**

– Du har inte hört mig spela, va? Sätt dig ner så ska du få höra, säger hon och pluggar i sin Hagström Condor.

– Flytta dig lite bakåt så att jag inte blåser bort dig!

Hon skrattar och försäkrar att hon bara skojar.

– Kolla hur lätt den är att spela på. Man bara lägger fingrarna på den. Det är därför jag kan spela så snabbt som jag gör. Har du hört låten jag spelar i Budweiserreklamen?

Hon blåser på i 15 sekunder. Sen börjar hon spela en långsam, vacker countrysång.

– Gillade du den? Jag kommer att spela fyra eller fem såna på konserten. Sen blir det några såna här också.

Hon kastar sig in i ett av sina komedinumner, *Basketball Man*.

– Det kommer att bli tre-fyra såna och sen rockar jag loss igen i slutet.

#### **The New Daisy Theatre, fredag 20 oktober:**

Cordell spelar låten från Budweiserreklamen två gånger för att alla ska hänga med.

– Nu ska jag spela en låt som jag alltid avslutar med och den kommer direkt från hjärtat. Den heter *So Easy Loving You*.

Efter att låten är slut går Eaton ut på scenen.

– Vänta lite Jack, säger hon. Showen är inte över än.

– Inte?

– Jag måste bara sjunga några gospel-låtar först.

#### **Cordell Jacksons hem, onsdagen 18 oktober:**

– Har jag varit en inspiration för andra kvinnor? Om inte den här världen är full av lögnaktiga kvinnor, så ja. Är jag före min tid? Guds tajming är perfekt, det är så jag känner det. Men människorna omkring mig har alltid sagt att jag var före min tid.

Cordell har inga planer på att sluta vara någotdera. Åtminstone låter hon inga jordiska makter bestämma över det.

– Jag fick en gåva. Man drar sig inte tillbaka från vad Gud har gett en. Inte jag heller.

# En rysk kosmopolit

DJ Vadim

text: Björn Magnusson • bild: Johannes Giotas

DJ Vadim är en funkig britt med ryskt blod som dammsuger världen på trasiga beats och rappare med vrickade tungor.

När Vadim var fyra år flyttade han med sin mamma från S:t Petersburg till London. Dramatiskt kan tyckas, men Vadim minns knappt flytten. I början av nittioalet startade han sitt eget skivbolag där han släppte några singlar innan han fick kontakt med skivbolaget Ninja Tune. För drygt två år sedan släppte han sitt andra fullängdsalbum *Life From the Other Side* som är fyllt av smutsiga beats, scratch och vansinne. Men det finns inget speciellt ryskt i hans musik, den är mer präglad av att hans resor.

– Jag vill att mitt sound ska vara rätt, jag är inte speciellt förtjust i polerad musik, men det betyder inte att jag bara gillar undergroundgrejer. Bra musik är bra musik, men det ska finnas en känsla av soul eller funk i musiken.

Förutom att Vadim sprider knasiga beats har han också järnkoll på den svenska hiphop-scenen. Han rabblar svenska rappare som om han inte gjort annat än hängt på klubbar som Fat Milk i Göteborg där jag träffar honom innan han ska leverera sitt DJ-set. Vadim planerar också ett samarbete med Looptroop.

– Förhoppningsvis gör vi en låt ihop. Jag jobbar med poeter, musiker, spoken word-artister och rappare över hela världen. Från Japan och Australien till Kuba och hela Europa, även Sverige.

Nu är det inte så konstigt att Vadim har koll på Sverige för han lever i ett minst sagt kosmopolitiskt förhållande med en fru som är född i Sverige med föräldrar från Chile och Brasilien.

DJ Vadim är i Sverige för tredje gången och spelar plattor. När han ska dra fram de riktigt vassa låtarna från sina egna plattor blir det gärna den electro-pumpande *The Terrorist*. Där tar han hjälp av rapparen Motion Man som ofta jobbar med Kool Keith.

– Han är en väldigt cool rappare från San Francisco, han är verkligen "out there" och har en massa stilar. Han har också en hel del humor i sina texter och det är förmodligen därför han jobbar med Kool Keith.

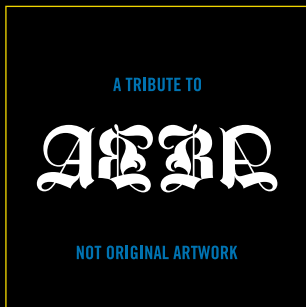
Sedan *Life From the Other Side* släpptes har Vadim varit upptagen med att resa runt och spela skivor men han har också börjat på ett nytt album, *The Art of Listening* som han tror kommer att bli bredare än föregångaren utan att därför bli kommersiell. På sin nya skiva vill han gärna ha med spoken word-legenden Gil Scott-Heron vars management han varit i kontakt med, men det är mycket

svårare enligt Vadim, som vill prata direkt med artisten han ska jobba med och därmed försäkra sig om att artisten verkligen vill jobba med honom.

– Det är väldigt lätt att åka till New York med ett stort bankkonto och köpa KRS One eller Eminem, men det är ingen idé för det blir som om man köpt artisten man jobbar med och då blir musiken affärs-mässig och det vill jag inte, det viktigaste är att passionen finns kvar i min musik.







#### BLANDADE ARTISTER "A TRIBUTE TO ABBA"

METAL ELITEN HAR SAMLATS FÖR ATT TOLKA VÄRLDENS STÖRSTA POP-DISCO BAND, ABBA. B.L.A. THERION, FLOWING TEARS, AT VANCE, ROUGH SILK, MORGANA LEFAY OCH SINERGY.

NB 5432 / NUCLEAR BLAST



#### AMON AMARTH "THE CRUSHER"

DJUPT ROTAD DEATH METAL MED EN STARK VIKINGA ÄTRA. DENNA GÅNG FRUKTAR SVENSKA AMON AMARTH INGENTING OCH MANGLAR PÅ MED SIN EGENSINNIGA METAL I GRÄNSLANDET MELLAN DEATH OCH BLACK.

3984 143602 / METAL BLADE RECORDS



#### AVANTASIA "AVANTASIA"

EDGUY-SÅNGAREN TOBIAS SAMMETS MÅSTERVERK! HEAVY METAL OPERAN "AVANTASIA", MED GÄSTARTISTER FRÅN B.L.A. HELLOWEEN, GAMMA RAY, MAGNUM, AT VANCE, STRATOVARIUS, RHAPSODY, VIRGIN STEELE, EDGUY M.F.I. ETT EPOS SOM KOMMER ATT BLI EN MILSTOLPE INOM DEN PROGRESSIVA HÄRDRÖCKEN!

AFMCD 40 AFM RECORDS



#### SOILWORK "A PREDATORS PORTRAIT"

SOILWORK REPRÉSENTERAR ETT NYTT SOUND INOM METAL GENREN. KOMBINATIONEN AV OLIKA STILAR OCH DEN UNIKA SÅNG INSATSEN GÖR DETTA TILL ETT ALBUM FÖR DET NYA MILLENNIUMET. GO GET IT!

NB 5822 / NUCLEAR BLAST



#### CRYSTAL EYES "IN SILENCE THEY MARCH"

EFTERLÄNGTAD UPPFÖLJAREN TILL 1999'S "WORLD OF BLACK AND SILVER"! SVENSK, MELODIÖS HEAVY METAL NÄR DEN ÄR SOM ALLRA BÄST! VISSA PARALLELLER KAN DRAS TILL SÄVAL HAMMERFALL SOM MORIFADE, INSANIA M.F.I. MEN CRYSTAL EYES STÅR I EN KLASS FÖR SIG OCH HAR FRAMTIDEN FÖR SINA FÖTTER!

SHARK 200010 SHARK RECORDS



#### SIRIUS "SPECTRAL TRANSITION - DIMENSION SIRIUS"

ANDRA PLATTAN FRÅN DE NORSKA MÄSTARNA AV KOSMISK TERRORISM! I FORM AV STILREN BLACK METAL MED SYMFONISKA ASPEKTER LEVERERAR DE EN MEST FANTASTISK OCH PERFEKT BLANDNING AV EXTREM MUSIK!

ECLIPSE 19 NOCTURNAL ART



#### DIMMU BORGIR "PURITICAAL EUPHORIC MISANTHROPIA"

DEM KAN VÄL NÅGONSIN GLÖMMA 1999-ÅRS "SPIRITUAL BLACK DIMENSIONS". OCH INGEN KOMMER ATT MUSSA DENNA HELT FANTASTISKA UPPFÖLJARE. EN ENORM INSPELNING OCH DET YPPERSTA DU KAN HITA I BLACK METAL GENREN.

NB 5272 / NUCLEAR BLAST



#### CATHEDRAL "ENDTYME"

DE KOSMISKA DOOM LEGENDERNA ERÖVRAR IGEN MED SITT NYA ALBUM "ENDTYME". MED SAMMA FINGERTOPPS KÄNSLA BEMÄSTRAR DOM ALLT FRÅN MÖRKASTE MÖRKET TILL FETASTE GROOVE.

MOSHCD 236 / EARACHE RECORDS



#### RACER X "SUPERHEROES"

NY PLATTA MED L.A.'S HETASTE HEAVY METAL BAND! TONVIS AV SKRÄMMANDE HÄRT, TUNGT, FYNDIGT OCH RAFFINERAT GITARRSPEL! MEDVERKANDE ÄR BLAND ANNAT GITARR-FANTOMEN PAUL GILBERT OCH TRUMMISEN SCOTT TRAVIS (JUDAS PRIEST). SMAKFULL OCH BLYTUNG HÄRDRÖCK MED RÖTTER I 70-TALET MEN MED FOKUS I 2000-TALET!

M 70582 MASCOT RECORDS



#### LACUNA COIL "UNLEASHED MEMORIES"

UTAN TVEKAN ÄR LACUNA COIL ETT AV DE STÖRSTA OCH MEST STILBILDANDE GOTHIC-METAL BANDEN AV IDAG. BANDET HAR TAGIT STEGET MOT DET KOMMERIELLA OCH VÄNTAS EN LYSANDE FRAMTID.

773602 / CENTURY MEDIA RECORDS



#### DIE TOTEN HOSEN "CRASH LANDING"

JEPPI, DOM ÄR TILLBAKA. FAST DOM ALDRIG HARIT BORT! DIE TOTEN HOSEN HAR GJORT SITT MEST LÄTT TILLGÅNGLIGA ALBUM NÅGONSIN MED SLACKRAFTIG OCH SMÄRTIG SVÄNG-PUNK. REKOMMENDERAS

NB 6082 / NUCLEAR BLAST



#### HYPOCRISY "LIVE & CLIPS"

MANNEN BAKOM PAIN VISAR HÄR UPP SITT ANDRA BAND, HYPOCRISY. BARA PÅ DVD, MEN MED KLIPP BÅDE FRÅN OCH BAKOM SCENEN. HAR SER MAN OCH FÖRSTÅR TYDLIGT BANDETS STÖRHEIT. GRYM!

NB 5892 (DVD) / NUCLEAR BLAST



First  
Floor  
Power

## Toner för ljusare tider

text: Anna Hedlund • bild: Mattias Elgemark

Visst kan livet kännas lite jobbigt ibland. Men var lugn, det finns hopp. First Floor Power vet.

Den 21 februari är det dags. Då kommer First Floor Powers allra första fullängdare, *There is Hope*. En skiva full av berättelser ur vardagen. Låtarna är mer som små historier berättade för polaren över en kopp kaffe än traditionella låtar med vers och refräng.

– Vi skriver om saker man är med om, som man ser och hör, säger Jenny Wilson som sjunger och spelar gitarr.

Sångerna handlar ofta om jobbiga saker, som kärlek i utförsbacke eller hur det är att flytta till en helt ny stad.

– *Scissors, Bag or a Stone* handlar just om det, om att ens liv består av så många olika liv, och att när man byter ut dem ibland så förändras plötsligt allt, säger Jenny.

Hon beskriver bandets låtar som oroliga filmer. Där man känner att det nog snart löser sig, men att man aldrig kan vara riktigt säker. Karl-Jonas Winqvist, som sjunger och spelar orgel, håller med, men vill hellre betona hoppfullheten i låtarna.

– Om man befinner sig i en situation där allt är

väldigt jobbigt kan det vara schysst att beskriva vägen därifrån istället för bara rak ångest och diskbänksrealism.

– Det finns mycket som är jobbigt, men vi vill förmedla ett positivt budskap. Det finns hopp i allt.

På konvolutet tackar bandet människor som de tycker inger hopp i tillvaron. Bland annat några snälla människor från i somras.

– Vi spelade på Emmaboda och allt var jättetkul. Sen skulle jag hämta gaget hos arrangören. Arrangören bjöd på sprit och jag blev lite påverkad och ramlade, men gick vidare. Sen säger Sara [Wilson, basisten] att folk sett mig sprida pengar omkring mig. Oj, vilken ångest jag fick! Men så, lite senare, kommer det fram en kille och säger att han såg oss tappa lite pengar förut, och gav oss tillbaka det han hade. Och lite senare kommer en tjej och har med sig resten av pengarna. Det var det mest överkliga jag varit med om, utbrister Karl-Jonas.

– Ja, vi blev nästan religiösa efter det, säger Jenny.

På konvolutet har de även nämnt några artister och musiker som är viktiga för dem.

– Yoko Ono har jag börjat lyssna mycket på nu. Hon har något otroligt viktigt att berätta, hon är en sån stark människa, säger Jenny.

– *Bright Eyes* ger mig hopp. Den skivan har lite skavanker och känns äkta, fortsätter Karl-Jonas.

Bandet börjar diskutera de bästa skivorna och glömmar nästan bort tid och rum. Musiksnaacket för samtalet rakt in på bandets senaste video, *Time Time*. Videon har de faktiskt råkat se på MTV ett par gånger. Men deras material är inget som de kommersiella kanalerna prioriterar.

– Jag träffade en tjej för ett tag sedan som just börjat jobba på ZTV. Hon hade sett vår video och tyckte att den var bra, men sa att de inte kunde visa den där. Sånt gör mig så arg, säger Karl-Jonas upprört.

Men han är ändå positivt inställd till tillståndet inom svenskt musikliv.

– Istället för att tycka det är för jävligt med topplistedominansen får man väl försöka göra något. Det vänder väl någon gång! Man får inte ge upp! Vi tänker fortsätta göra våra låtar och videor och då har vi i alla fall gjort vårt.



## Planet Superfly på PromoPop

När pop och psykedelia vänslas i 2000-talet kan det låta som det låter om Planet Superfly. Kraftkvartetten från Linköping har efter årens rockslängar och indieturer hittat sitt spår. Med demon *Elegantly Wasted* ska bandet tillsammans med underjordens entreprenörer PromoPop väcka skivbolagens intresse.

– Vi har legat lågt med skivbolag för att både vi och PromoPop ska se vart det tar vägen, berättar gitarristen/organisten David Drejstam. Våra senaste inspelningar har alla pekat i den här riktningen. Nu kan det kännas skönt att vi inte fick det där kontraktet för längesen – det är ju först nu vi har hittat vår grej.

Planet Superfly jäktar inte med karriären. Det är väsentligare att spela ute och spela mycket.

– Det är viktigt för vår musik. PromoPop har varit till stor hjälp att ordna spelningar i hela Sverige. Här i Linköping är det inte mycket att ha... Fast vi har haft bra stöd från media här i stan.

Planet Superfly har under hösten praktiskt taget bött i replokalen. Det är där de spelat in de fyra låtarna på *Elegantly Wasted* också, på gamla prylar. De är ett "analogt band" som gärna experimenterar, anger Chocolate Watchband som en influens, och gör musik som inte riktigt liknar något annat i Sverige just nu. Att de inte hetsar efter ett kontrakt betyder inte att de inte förtjänar ett. För det gör de.

Peter Sjöblom



Johannes Griots



Nytt album ute nu!

Frank Black & The Catholics  
"Dog In The Sand"

Frank Black har återupplivat sig själv med "Dog In The Sand". Det handlar om enkel rak rock med tydliga rötter i Rolling Stones, naturligtvis kryddat med en stor portion av Frank Black själv.

Kanske hans mest tillgängliga album någonsin.

Missat inte Frank & Co. på turnén?

23 feb. - Copenhagen, Vega

24 feb. - Århus, Mønt Hall

26 feb. - Oslo, John Dee

27 feb. - Stockholm, KGB

01 mar. - Hamb, KB

[www.bordense.com](http://www.bordense.com) 031-193600

## STEPHEN MALKMUS EX PAVEMENT

I DIN SKIVBUTIK 12 FEBRUARI!



MNW  
MUSIC NETWORK

[www.mnw.com](http://www.mnw.com)





Sound-  
track of  
Our Lives

# Tillsammans igen

text: Karin Lindkvist • bild: Johannes Giotas

Det har varit tyst om Soundtrack of Our Lives. Men medlemmarna har ändå figurerat både här och där. Nämn en bra svensk platta från förra året och en Soundtrack-medlem har garanterat haft ett finger med i spelet. Men nu är det även slut på den gemensamma tystnaden. Med *Behind The Music* är landets svängigaste rockband tillbaka.  
– Nu är det bara Soundtrack som gäller, säger Martin Hederos.

## Ian Person, gitarr

Förflutet: Punkband med Ebbot och sedan Union Carbide. Gjorde skiva med Stonefunkers. Gjorde musik till filmer som visades på skidbussar ner till alperna.

Sidospår: Har spelat in en skiva med Magnus Carlsson i Weeping Willows som släpps snart.

## Ditt förhållande till sport?

– Väldigt intresserad, har åkt snowboard, skateboard och spelat fotboll. Fotboll är roligast, det är så mycket känslor inblandade. VM -94 måste varit den mäktigaste sporthändelsen.

## När hade du ett hederligt arbete senast?

– Det var när jag jobbade som snickare åt min sväger för evigheter sen.

## Vad är bäst just nu?

– Johnny Cash och Ocean Color Scenes första, den har skön modskänsla.

## Dina förhoppningar inför år 2001?

– Att det går bra för oss förstås... Annars att det kommer fler musikprogram i teve, det behövs ett som visar livemusik. Musikbyrå är bra, men det det är alldeles för lite med bara ett program.

## Fredrik Sandsten, trummor

Förflutet: Har spelat militärmusik, jazz i storband och i göteborgsbandet Whipped Cream.

Sidospår: Har spelat med Nicolai Dunger, Håkan Hellström, och Magnus Carlsson från Weeping Willow.

## Ditt förhållande till sport?

– För mig är det något som bara tar upp en massa plats i tidningen. Jag håller inte på med sport överhuvudtaget och det är helt klart ett socialt handikapp. När folk pratar om fotbollsmatcher har jag aldrig något att säga.

## När hade du ett hederligt arbete senast?

– För fem år sen jobbade jag på annonsavdelningen på Hallands Nyheter!

## Vad är bäst just nu?

– Jag lyssnar mycket på The Hives, All Saints och King Crimson.

## Förhoppningar inom musiken inför år 2001?

– Jag önskar att det kom upp mer band från undervegetationen, typ The Ark. Ett bredare utbud av sånt hade varit roligt, till exempel jazz och soul.

## Karl Gustafsson, bas

Förflutet: har spelat cocktailjazz med Fredrik Sandsten och i Electric Eskimoes.

Sidospår: Har en egen studio, Svenska Gramofonstudion där *Behind the Music* är inspelad och där han jobbat med Silverbullits nya platta. Har även spelat med Freddie Wadling, Nicolai Dunger, förproducerat The Ark och är med i ett engelskt punkband.

## När hade du ett hederligt arbete senast?

– Det var väldigt länge sen. Men jag var scentekniker på Göteborgs Stadsteater under flera år.

## Ditt förhållande till sport?

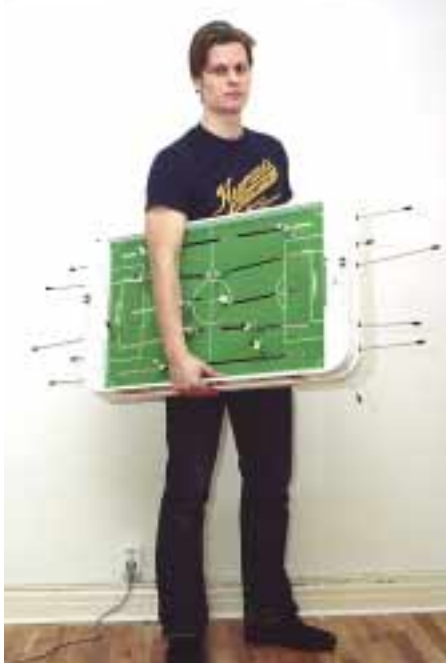
– Jag gillar inte att titta på det. Mitt värsta minne är när jag blev nerslagen av en karatemästare, jag har aldrig slagit nån i hela mitt liv och hade inte en chans. Det är därför jag har guld tand nu.

## Vad är bäst just nu?

– Jag lyssnar mycket på Silverbullits nya.

## Dina förhoppningar inför år 2001?

– Det känns väldigt positivt inom musiken just nu, särskilt i Sverige. Det har kommit fram mer udda grejer i år. Om man kollar på Rockbjörnen, förra året vann Patrik Isaksson allt, i år var det The Ark och Håkan Hellström. Det har skett ett generationsskifte.



#### Martin Hederos, klaviatur

**Förflutet:** Den ende i bandet som gått musikskola ("Jag är svarta fåret") spelat mycket jazzpiano och Bach innan rocken kom in i bilden. Sedan Nymphet Noodles, med Mattias Bärjed och Mattias Hellberg, och med Union Carbide på deras sista turné. Var också med på Lädernunnans sista turné.

**Sidospår:** Ena halvan i Hederos & Hellberg, har precis spelat in den andra plattan. Spelar på Ulf Lundells senaste skiva. "Det var väldigt kul, han är snarare konstnär och författare än musiker. Han pratar i bilder och använder skön symbolik. Det var en stor pryl, vi spelade in på en vingård i Provence och allt var väldigt lyxigt. Vi hade skittrevligt".

#### Hur är ditt förhållande till sport?

– Jag gillar bollsporter och har varit sportkille tidigare. Under sista OS gick jag in i curlingträsket och satt hela nätterna och kollade curling. Jag har en tremänning som var med, det använder jag som ursäkt. Det är så rörande med curling, hur dom sopar och har sig...

#### Vad är bäst just nu?

– PJ Harveys senaste är skitskön. Juliana Hatfields gamla *platta Become What You Are* är fantastisk, poppig men hård. Jag gillar mest kvinnliga sångerskor och amerikansk lo-fi.

#### Dina förhoppningar inför år 2001?

– Det hände mycket bra i Sverige förra året. Nu kommer band som funnits länge och repat mycket fram. Strömstedt och Ledin håller inte längre. Det verkar lovande tycker jag.



#### Mattias Bärjed, gitarr

**Förflutet:** Spelade i Karlstadsbandet Nymphet Noodles. Även i hiphopbandet Mindjive som bland annat turnerade med Refused i Tyskland. Kom med i Soundtrack våren -97.

**Sidospår:** Spelade med Freddie Wadling på hans senaste platta. Har ett band i Stockholm som heter Von Marten's Worlds Domination som spelar "svullen heavy metal". Har spelat med Carola i teve (!).

#### När hade du ett hederligt arbete senast?

– Det värsta jobbet jag nånsin haft var i frysen på KF i Karlstad. Jag packade Findus köttfärs och sånt. Man började fem på morgonen och det var minus 28 grader därinne. Eftersom det var sommar var det 60 graders temperaturskillnad. Man var tvungen att sakta vänja kroppen i en halvtimme innan man kunde gå ut, det var helt sjukt.

#### Ditt förhållande till sport?

– Jag gillar sport och har spelat hockey, fotboll, rugby och pingis. Fast nu är jag inte så aktiv. Det bästa är när Färjestad tar SM-guld. Det var helt otroligt när vi var på turné i England och fick reda på att Färjestad hade slagit Frölunda och gått vidare till semifinal. Just att dom hade slagit Frölunda!

#### Vad är bäst just nu?

– Charles Mingus. Jag gillar jazz som Sun Ra och John Coltrane. Sen lyssnar jag mycket på *Fair Warning* med Van Halen från 1981.

#### Dina förhoppningar inför år 2001?

– Att media ska förändras. Det är så jävla tråkigt att MTV är så inriktad på kommersiell musik. Det mesta man hör i radio och teve är kommersiell, själlös musik. Jävla tur att Musikbyrån finns. Och det programmet som Fredrik Lindström hade senast med listor var skitbra, massa bra musik.



#### "Ebbot" Lundberg, sång

**Förflutet:** Var med i Union Carbide Productions i sju år, "en turbulent tid".

**Sidospår:** Sjungit med Nicolai Dunger, hobbyprojektet Audio Laboratory som sysslar med happenings, samt producerar andra artister.

#### När hade du ett hederligt arbete senast?

– Det har jag inte haft... jo det bästa jobb jag nånsin haft var på Banankompaniet nere i hamnen i slutet av åttiotalet. Där rådde extremt lat Tintin-stämning. Det var mest artister och konstnärer som jobbade där och vi drack rysk vodka och badade i swimmingpool på båtarna. Originalgubbarna sjöng vals för oss och vi drack kaffe. Tyvärr finns inte Banankompaniet längre.

#### Ditt förhållande till sport?

– Jag är jävligt lat. Jag slutade spela fotboll när jag blev köns mogen och började med musiken. Det bästa sportminnet måste vara nån parallellslalom med Stenmark och Phil Mahre.

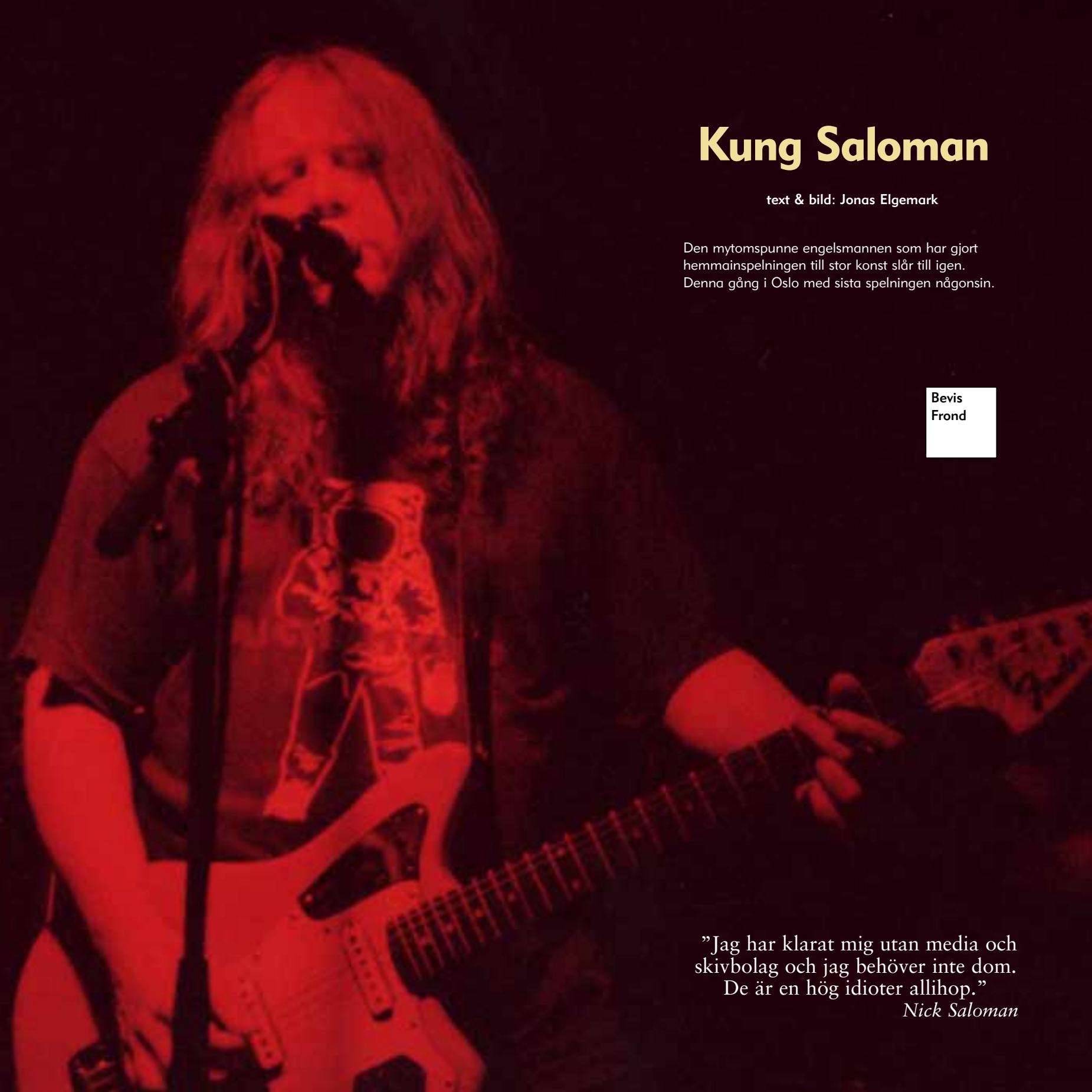
#### Vad är bäst just nu?

– Vår egen platta... nej det var förutsägbart. Jag lyssnar mycket på Captain Beefheart, en demoversion med utgivet material från 1965-1967.

#### Dina förhoppningar inför år 2001?

– Att musikklimatet får en facelift och tar sig upp en dimension. Jag tror det kommer mycket spännande plattor och att allt kommer att bli mer experimentellt och extremt flippat.





# Kung Saloman

text & bild: Jonas Elgemark

Den mytomspunne engelsmannen som har gjort hemmainspelningen till stor konst slår till igen. Denna gång i Oslo med sista spelningen någonsin.

Bevis  
Fronde

”Jag har klarat mig utan media och skivbolag och jag behöver inte dom.  
De är en hög idioter allihop.”

*Nick Saloman*

Det blev Oslo som sista gig för The Bevis Frond. Det var inte direkt planerat. Sista spelningen var i London en vecka tidigare, men de lyckades slänga in ett gig till – och varför inte Oslo? Nick Saloman, Adrian Shaw och Andy Ward flög över till Norge från London. Nick med sin gitarr, Adrian med sin bas och Andy med några cymbaler. Resten lånades av Euroboys som känner ägarna till den lilla klubben Last Train. Ett passande namn på en klubb den här kvällen. En mörkt litet ställe ett stenkast från Oslos paradgata Karl Johann där bara en oanselig röd neontext på rutan visar att du kommit rätt. Nick och Adrian tillbringar söndagen med att utforska Oslo. Ett konstmuseum och en del promenader blir det denna kalla dag, och i sann engelsk anda är de iklädda endast jeansjacka och tunna byxor. De vill genast uppsöka en pub med TV, det är nämligen fotbollsdays. Glasgow Rangers mot Celtic.

Det är sista giget med just denna rytmsektion, men förmodligen inte för Nick Saloman som egentligen är Bevis Frond. Engelsmannen som gjort hemmainspelningen till stor konst har denna gång inte spelat in i sovrummet på numera klassiska adressen 75 Melville Road, Walthamstow, London, utan i studio med Adrian och Andy. Och just när man trodde att det inte kunde bli mycket bättre så kommer det plötsligt ett nytt album som gör att man glömmer all annan musik. Valedictory Songs är titeln, som ungefär betyder avskedslåtar.

– Det är snarare farväl av en era än av Bevis Frond, berättar Nick. Ett farväl till att vi turnerar och spelar ihop. Jag tog med de andra två på plattan för att de lyfter mina låtar. Adrian med sitt melodiska basspel och Andy med sitt briljanta trumspel. Men också med en tanke att vi inte kommer att spela ihop på ett tag. Men fäst inte alltför stor vikt vid ”valedictory” som ett avsked, så lätt blir man inte av med oss.

Adrian har drabbats av det elakartade viruset hepatit C, blodet är smittat och bryter sakta men säkert ner levern. Detta är anledningen till denna förmodligen sista spelning, han måste helt enkelt hålla sig ifrån turnélivet ett tag.

– Jag kommer att påbörja en sex månaders behandling med mediciner som förmodligen kommer att ge en del olika biverkningar som att ett extra huvud växer ut och liknande. Men jag har alltid velat ha en bror så varför inte? Om det blir sista giget eller inte det vet vi inte, det beror på om jag blir botad.

Nick säger också att han är väldigt främmande till att plocka in en ny basist.

– Jag skulle aldrig göra det, det är inte så att jag kickar Adrian bara för att han är sjuk. Han sa till mig att det är lugnt för hans del om jag tar in en annan basist, men vi har spelat ihop i över elva år så varför skulle jag göra det?

Nick är en notorisk låtskrivare. Han har spelat gitarr sedan han var tolv år och detta är hans, löst räknat, tjugonde album sedan debuten *Miasma* från 1986. Som alltid utgiven på egna bolaget Woronzow.

– Jag kan inte bestämma stilen för ett album, det blir vad det blir – pop, blues eller psykedelia. Jag är otroligt lyckligt lottad att få ha Adrian och Andy vid min sida. Jag brukar ju spela allt själv men jag kan ju egentligen inte spela trummor.

Plattan spelades in på en dryg vecka och att repa är inte heller något de ägnar mycket tid åt.

– Om vi ska på turné så kör vi igenom allt en gång, säger Adrian. På en sex veckors turné lär man sig låtarna och mot slutet börjar det låta riktigt bra.

Nick har med Bevis Frond gjort succé i sin egen ganska lilla värld med enkla medel. Utan något storbolag bakom sig, och utan större publicitet i media, har han ändå sina fans och kan göra precis vad han vill. Ett ganska unikt läge. Vi pratar om musikpressen i allmänhet och den engelska i synnerhet.

– Jag hatar den engelska musikpressen! Mojo är ganska bra, den representerar min smak, mycket retro. Melody Maker och NME förlorade något när punken kom. Jag var ganska intresserad av band som de hyllade; Television, Clash, Ramones. Det jag blev förbannad på var när man hyllade band bara för att de inte kunde spela, man sågs som en gammal tråkig idiot om man kunde spela. Många låtsades vara usla för att få uppmärksamhet.

Detta fenomen finns fortfarande kvar idag, menar Nick och använder Sonic Youth som ett skräckexempel. – De gör sig till och för en massa oväsen för att de tror att det blir farligare och mer streetwise då. Thurston Moore är förmodligen en bra gitarrist men det får du aldrig höra, det är väldigt pompöst det de gör. Att försöka låtsas att du inte kan spela för att vara cool, det är väldigt arrogant och idiotiskt! Jag hatar experimentell musik, de är bedragare allihop!

**Mojo skrev om dig i deras nummer om kult-hjältar, men de recenserar inte dina plattor.**

– Vi skickar alla

Woronzow-plattor till dom. En del recenseras, men aldrig mina. Men jag tänker inte slicka deras arsel. Jag är bara en av många som försöker hålla mig över ytan, jag har ingen gudomlig rätt att bli skriven om. Jag har klarat mig utan media och skivbolag och jag behöver inte dom. De är en hög idioter allihop.

Plötsligt kommer Nick på att han sitter öga mot öga med en musikjournalist, en fiende, och han poängterar då att detta gäller mest i England.

– Var som helst i övriga världen bryr sig musikpressen om musik på riktigt, men i England är de flesta en hög med posörer som inte vill något hellre än att bli rockstjärnor.

– En samling misslyckade musiker, som bara gillar att snacka skit och skriva ner band, fortsätter Adrian. Det

får väl dom att känna sig viktiga. Det är tragiskt men så är tyvärr fallet.

Adrian Shaw och Andy Ward som båda varit med i två av Englands stora band på 70-talet, Hawkwind och Camel, låg båda på storbolag. Men Andy menar att allt var på ett mer personligt plan då. Skillnaden mot nu är också att det då fanns fler scener och det var färre kategoriseringar.

– Du kunde ha Black Sabbath, ett bluesband, Fairport Convention och en akustisk soloartist samma kväll och alla satt där och diggade. Nu hatar alla heavy metal-fans folkmusiksnuubbarna och tvärtom.

Andy menar också att en stor skillnad är att skivbolagsmänniskorna förr var stora fans till sina artister. Nu är det adjö om inte artisten får en stor hit.

– På 60- och 70-talen stödde dom band även om de visste att dom inte skulle bli stora. När jag var med i Camel och vi gick back på en turné var skivbolaget där och backade upp oss. Kanske tog de tillbaka det senare, men de lät ändå bandet hålla på.

Adrian menar att nya band ofta är humorlösa. De står där med pokerface och tittar ner på sina skor.

– Kom igen! Det är meningen att det ska vara kul med rock'n'roll! Jag lovar dig, hade inte vi tre kunnat skrat- ta så skulle vi inte hållit på så länge som vi gjort. Det är en livräddare på turné.

Vad händer närmast då? Adrian har en del material till sitt fjärde soloalbum, Andy har kanske också en soloplatå på gång men säger inte så mycket om den. Nick planerar en akustisk soloturné, och Woronzow

fortsätter sin utgivning av gamla och nya band, bland annat Gadsby and Skol, Tony Hill och Nicks dotter Deb. Och så en platta med Scorched Earth där Paul Simmons från Alchemysts och Nick Saloman lite för nöjes skull besvärjer sina Sabbath- och Monster Magnet-demoner. Inte stiltje alltså.

Det som jag och ungefär hundra till upplevde den där kvällen i Oslo var inte bara en fantastisk konsert utan också en stor rockhändelse i liten skala, kanske en final av ett unikt band som sorgligt få fick höra. Nick blir plötsligt lite nedstämd.

– En av de värsta sakerna med att sluta turnera är att vi inte längre får träffa fansen. Turnerande är hårt arbete men de har gjort det meningsfullt. Vi hatar den stöddiga rockstjärnegrejen och har alltid haft ett nära förhållande till vår publik. Vi kommer att sakna alla i Göteborg, New York, Aten, Oslo, Berlin och alla andra ställen där vi har vänner. Men det betyder inte att det är okej att komma hem till mig och knacka på min dörr, så mycket saknar jag dom inte...



# Hiphop är poesi

text: Daniel Severinsson • bild: Mattias Elgemark

Under hösten har Backstage i centrala Stockholm vid tre tillfällen invaderats av ungdomar med stora byxor istället för den vanliga teaterpubliken. Anledningen heter Public Poetry – hiphop till live-musik och efterföljande open mic.

Bland de mera namnkunniga artister som uppträtt märks Fattaru, Swing, Timbuktu och delar ur GreenHouse FX som tog med sig Lil' Dap (Group Home) och Agallah från New York.

Till detta kommer alla de killar och tjejer från publiken som greppat micken och berättat om allt från hur livet är i förorten till hur grymma de är på att rappa. Gemensam nämnare är dock



ofta samhällskritik från vänster och aversion mot polisen.

Stämningen är alltid hög och den blandade publiken verkar ha hur mycket kärlek som helst att ge till både "snubben med ljusa rösten/som jagar hoes som inte utvecklat bröstet" och han som "ska flumma tills jag dör/eller

får en psykos/men of course/tar aldrig crack eller horse".

Fast allra starkast intryck gjorde kanske tjejerna från Malmö som var de första att våga gå upp när micken var öppen, och köra sin grymma låt *Falskhet* som handlade om "vänner" som går bakom ryggen.

Jag vet att vi är många som sitter och funderar på om inte vi ska rappa nästa gång, men är för fega, så därför frågade jag Mikael Agerberg som gick upp och freestylade (han var inte särskilt vass) hur han vågade? – Jag var hur nervös som helst, men det var kul att testa och det underlättade att jag inte kände några som var där, berättar han.

Motsatt hållning hade Ecstra Cheese Click som tog med sig tjugotalet högljudda polare och representerade Bredäng med klassiska ramsan "när jag säger "Bre" säger ni "däng" - Bre-däng, Bre-däng", så att taket lyfte (ramsan funkade också som "when I say "hip" you say "hop" – hip-hop, hip-hop").

Bandet Trio på tron som backar upp är otroligt bra, och skapar med sättningen trummor, piano och ståbas hur fet musik som helst, vilket får många rappare att höjer sig ett extra snäpp. Att höra Fattaru köra Gul & blå till ett reggaebeat är kul och när Lil' Dap rappar över Hot Butter ser han ut att ha svårt att hålla sig för skratt. Fast när publiken går upp vill de helst köra till klassiker som *The Bridge is Over*, *C.R.E.A.M.* och *The Symphony*.



Initiativtagaren Polki Nordström, annars mest känd för att han spelar Rocky i pjäsen med samma namn, berättar att han inte har något direkt politiskt syfte med att anordna kvällarna.

**Men hiphop är ju ofta vänsterorienterad?**

– Ja lite, men mer anarkistisk och antifascistisk. Det är en individualistisk grundinställning som ger en kollektivistisk känsla. Jag gillar också att spelningarna äger rum mitt i stan på ett ställe utan åldersgräns, så att publiken blir blandad både åldersmässigt och geografiskt.

**Känner du någon sorts ansvar inför de yngre i publiken när det blir mycket drogpropaganda?**

– Nej, jag tycker det är viktigt att folk får säga vad de vill, och skulle jag gå in och bryta gör man ju bara en större grej av det. Dessutom kan ungdomarna

tänka själva och publiken kan ju bua om de inte gillar något. Fast det gör de inte, buar alltså. Till och med när den uppmärksamhetstörstande och ständigt återkommande poeten i blå manchesterkavaj skriker ut sina evighetslånga dikter applåderar man artigt.

Innan "hiphopsoldaterna på vänstravingen" i Fattaru intar scenen passar jag på att fråga Mingus, Mackan och Stuffe om de skriver sina rhymes för att påverka folk, men de är överens om att de politiska inslagen i texterna mest är sådant som kommer in av sig självt.

Trots detta rappar de sedan om "socialister med gevär" och att "hänga upp kapitalister i träden i Kungälv". När sedan Mingus kör en lång moderat-diss á capella blir det stort jubel från större delen av publiken.

Hiphop är poesi och politik!



## The True Sound Of The New West



**“Här kommer debuten – sex låtar så manlig och så tungt svängande hårdrock att du häpnar.”**  
- *Nöjesguiden*



**“...jag tycker att de har träffat helt rätt på sin debut. Starka låtar med mycket tyngd och sväng.” - *Nerikes Allehanda***

**“Bästa svenska på 10 år!” - 106,7 Rockklassiker**



EMI

# ROCKMONSTER INTERRUPTER



**“Mer än två ackord behövs inte för att skapa stor rock, menade Lou Reed, och Rockmonster spetsade öronen.” - Nöjesguiden**

**“Ett riff, en rytm, en sångmelodi över några få toner... Det är fantastiskt effektivt.”**  
- *Dagens Nyheter*



**“Räkna med att “Interrupter” hamnar högt på årsbästa-listan i december.” - *Nerikes Allehanda***



EMI

## Boomtown City

# GIANTS!



**THE HIVES** *Meet Your Women 12/17*

Swedish Institute of Technology, S-100 21 Stockholm, Sweden; <sup>2</sup>Department of Mechanical Engineering, University of Michigan, 401 Tappan Street, Ann Arbor, MI 48106-1326; <sup>3</sup>Department of Mechanical Engineering, University of Michigan, 401 Tappan Street, Ann Arbor, MI 48106-1326



**MIDTOWN** Save The World Late The Girl 29

For further information, contact the ICA and we will  
send you a copy. **MEMBER** that nothing is off the table in  
a good, functional deal.



**PUFFBALL** The Super Commando (13:17)

"The larger community" is not really different from a community that has no left and no right. People who /Wife/ (Hans) in the terrible Americanized /Hans/ (Hans) of the 19th century are not the same.

© 2006 Blackwell Publishing Ltd  
Journal of Internal Medicine 260: 395–403



**CHICKENPOX** Approved By The Chickenpox 101

Wir bitten Sie höflich um stilles Verhalten (NO SMOKING).  
In dieser Zone ist das Rauchen verboten. Bitte nicht rauchen!

1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025, 2026, 2027, 2028, 2029, 2030, 2031, 2032, 2033, 2034, 2035, 2036, 2037, 2038, 2039, 2040, 2041, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2051, 2052, 2053, 2054, 2055, 2056, 2057, 2058, 2059, 2060, 2061, 2062, 2063, 2064, 2065, 2066, 2067, 2068, 2069, 2070, 2071, 2072, 2073, 2074, 2075, 2076, 2077, 2078, 2079, 2080, 2081, 2082, 2083, 2084, 2085, 2086, 2087, 2088, 2089, 2090, 2091, 2092, 2093, 2094, 2095, 2096, 2097, 2098, 2099, 2100, 2101, 2102, 2103, 2104, 2105, 2106, 2107, 2108, 2109, 2110, 2111, 2112, 2113, 2114, 2115, 2116, 2117, 2118, 2119, 2120, 2121, 2122, 2123, 2124, 2125, 2126, 2127, 2128, 2129, 2130, 2131, 2132, 2133, 2134, 2135, 2136, 2137, 2138, 2139, 2140, 2141, 2142, 2143, 2144, 2145, 2146, 2147, 2148, 2149, 2150, 2151, 2152, 2153, 2154, 2155, 2156, 2157, 2158, 2159, 2160, 2161, 2162, 2163, 2164, 2165, 2166, 2167, 2168, 2169, 2170, 2171, 2172, 2173, 2174, 2175, 2176, 2177, 2178, 2179, 2180, 2181, 2182, 2183, 2184, 2185, 2186, 2187, 2188, 2189, 2190, 2191, 2192, 2193, 2194, 2195, 2196, 2197, 2198, 2199, 2200, 2201, 2202, 2203, 2204, 2205, 2206, 2207, 2208, 2209, 2210, 2211, 2212, 2213, 2214, 2215, 2216, 2217, 2218, 2219, 2220, 2221, 2222, 2223, 2224, 2225, 2226, 2227, 2228, 2229, 2230, 2231, 2232, 2233, 2234, 2235, 2236, 2237, 2238, 2239, 2240, 2241, 2242, 2243, 2244, 2245, 2246, 2247, 2248, 2249, 2250, 2251, 2252, 2253, 2254, 2255, 2256, 2257, 2258, 2259, 2260, 2261, 2262, 2263, 2264, 2265, 2266, 2267, 2268, 2269, 2270, 2271, 2272, 2273, 2274, 2275, 2276, 2277, 2278, 2279, 2280, 2281, 2282, 2283, 2284, 2285, 2286, 2287, 2288, 2289, 2290, 2291, 2292, 2293, 2294, 2295, 2296, 2297, 2298, 2299, 2300, 2301, 2302, 2303, 2304, 2305, 2306, 2307, 2308, 2309, 2310, 2311, 2312, 2313, 2314, 2315, 2316, 2317, 2318, 2319, 2320, 2321, 2322, 2323, 2324, 2325, 2326, 2327, 2328, 2329, 2330, 2331, 2332, 2333, 2334, 2335, 2336, 2337, 2338, 2339, 2340, 2341, 2342, 2343, 2344, 2345, 2346, 2347, 2348, 2349, 2350, 2351, 2352, 2353, 2354, 2355, 2356, 2357, 2358, 2359, 2360, 2361, 2362, 2363, 2364, 2365, 2366, 2367, 2368, 2369, 2370, 2371, 2372, 2373, 2374, 2375, 2376, 2377, 2378, 2379, 2380, 2381, 2382, 2383, 2384, 2385, 2386, 2387, 2388, 2389, 2390, 2391, 2392, 2393, 2394, 2395, 2396, 2397, 2398, 2399, 2400, 2401, 2402, 2403, 2404, 2405, 2406, 2407, 2408, 2409, 2410, 2411, 2412, 2413, 2414, 2415, 2416, 2417, 2418, 2419, 2420, 2421, 2422, 2423, 2424, 2425, 2426, 2427, 2428, 2429, 2430, 2431, 2432, 2433, 2434, 2435, 2436, 2437, 2438, 2439, 2440, 2441, 2442, 2443, 2444, 2445, 2446, 2447, 2448, 2449, 2450, 2451, 2452, 2453, 2454, 2455, 2456, 2457, 2458, 2459, 2460, 2461, 2462, 2463, 2464, 2465, 2466, 2467, 2468, 2469, 2470, 2471, 2472, 2473, 2474, 2475, 2476, 2477, 2478, 2479, 2480, 2481, 2482, 2483, 2484, 2485, 2486, 2487, 2488, 2489, 2490, 2491, 2492, 2493, 2494, 2495, 2496, 2497, 2498, 2499, 2500, 2501, 2502, 2503, 2504, 2505, 2506, 2507, 2508, 2509, 2510, 2511, 2512, 2513, 2514, 2515, 2516, 2517, 2518, 2519, 2520, 2521, 2522, 2523, 2524, 2525, 2526, 2527, 2528, 2529, 2530, 2531, 2532, 2533, 2534, 2535, 2536, 2537, 2538, 2539, 2540, 2541, 2542, 2543, 2544, 2545, 2546, 2547, 2548, 2549, 2550, 2551, 2552, 2553, 2554, 2555, 2556, 2557, 2558, 2559, 2560, 2561, 2562, 2563, 2564, 2565, 2566, 2567, 2568, 2569, 2570, 2571, 2572, 2573, 2574, 2575, 2576, 2577, 2578, 2579, 2580, 2581, 2582, 2583, 2584, 2585, 2586, 2587, 2588, 2589, 2590, 2591, 2592, 2593, 2594, 2595, 2596, 2597, 2598, 2599, 2600, 2601, 2602, 2603, 2604, 2605, 2606, 2607, 2608, 2609, 2610, 2611, 2612, 2613, 2614, 2615, 2616, 2617, 2618, 2619, 2620, 2621, 2622, 2623, 2624, 2625, 2626, 2627, 2628, 2629, 2630, 2631, 2632, 2633, 2634, 2635, 2636, 2637, 2638, 2639, 2640, 2641, 2642, 2643, 2644, 2645, 2646, 2647, 2648, 2649, 2650, 2651, 2652, 2653, 2654, 2655, 2656, 2657, 2658, 2659, 2660, 2661, 2662, 2663, 2664, 2665, 2666, 2667, 2668, 2669, 2670, 2671, 2672, 2673, 2674, 2675, 2676, 2677, 2678, 26

[www.burningsheat.com](http://www.burningsheat.com) 



Rock-monster

## Monsterrockare

text: Anna Hedlund • bild: Mattias Elgemark

Rockmonster tittar ut ur studion och levererar nytt, fräscht material. Men det är inte allt. Snart blir det turné med Mazarine Street också.

Rockmonster är på gång igen. Nästan exakt ett år efter debuten kommer Interrupter, ännu ett suggestivt och monotont malande alster, på nya bolaget Majesty. Den här gången med ett lite kallare sound, under trummaskinernas och syntharnas ökade inflytande.

– Vi har skalat bort alla element av träsk-boogie, för ingen av oss tyckte att det var så kul ändå. Den här skivan är mer hotfull än den förra, och har den här krypande känslan av obehag man kan få när det inte händer något, säger bandets sångare Martin Thomasson.

Atmosfären på skivan ekar inte bara spöklik oro, utan även lite äldre tongångar. Rockmonster värnar gärna om de gamla klassiska rock-klyschorna.

– Vi gör rock i grunden, lite som riktigt gammal blues. Vi har ganska varierade inspirationskällor, vår trummis (Fredrik "Tusse" Wennerlund) älskar 50-talstraditionen med Elvis och The Cramps. Suicide är mitt absoluta favoritband. Sen lyssnar jag på allt från tidiga Stooges till Tricky eller Kraftwerk.

När man har gammal rock som förebild och samtidigt har som mål att hela tiden skapa något nytt, kan det tyckas bli lite svårt att variera sig. Men Martin håller inte med.

– Jag tycker att det finns ett oändligt antal möjligheter till utveckling. Gammal rock är en begränsad form, men det gör att man får ett annat fokus på vad man kan göra med den. Det är nog svårt att kunna vara chockerande originell, om man inte vänder hela populärkulturen ryggen, men det är vi inte så intresserade av.

Året som gått har Rockmonster ägnat åt diverse klubb- och festivalspelningar, och åt att spela in nytt material förstås. Men i mars blir det till att leva lite rockstjärneliv igen, för då ska de ut på turné med Mazarine Street. Men Martin Thomasson verkar dock mest se till hur praktiskt det kommer att bli.

– Det blir skönt att göra det i ett enda svep. Spridda helgspelningar är oftast mer jobbiga än roliga, då hela helgen försvinner till att åka bil.

## En poppig stad i år

text: Magnus Sjöblom • bild: Johannes Giotas

Radions P3 utser varje år en PopStad, i år är det Göteborg. De sänder under en helg i början av året. Det är dock inte det enda som hänt i musikkväg i de städer som blivit utsedda. Alltså är det dags att ta reda på vad som gjorts i tidigare PopStäder.

P3 PopStad utsågs första gången 1996, då Lund föräddades epitetet. Sedan dess har i tur och ordning Umeå, Eskilstuna, Sundsvall och Malmö varit PopStäder, innan det nu år 2001 är Göteborgs tur.

En PopStad är enligt P3:s urvalskriterier en "stad med en egen musikalisk profil, väl fungerande spelställen, driftiga och intresserade arrangörer, aktiva och innovativa skivbolag, musikanknutna eldsjälar och ett ungt hjärta. I en PopStad finns ett vitalt och spännande musikliv och både en bred bas av lokalt förankrad talang och riksbekanta namn. I en PopStad tas pop på allvar – utan att det blir för allvarligt".

PopStadsutmärkelsen gäller under hela året, även om det är under en kortare period som utmärkelsen firas. Men vad som egentligen hänt mer än detta under dessa år är kanske inte lika känt. Har någon satsning gjorts som givit avtryck även efter det att Popstadsmikrofonerna flyttats från staden?

Den första utnämningen, Lund 1996, skedde på ett lite annorlunda sätt än kommande utnämningar. P3 fick klartecken för sin PopStadsatsning rätt sent, vilket innebar att det var knappt om tid för beslut om vilken stad som skulle utses.

– Vi hade ändå Lund i åtanke för det första PopStadsarrangemanget, säger Maths Broborg, projektproducent för PopStad. Det fanns ett rikt musikliv i Lund, bra arrangörer och ett rikt klubbiv. Så vi hörde av oss till Lund, och de tackade ja. Så det var bara att köra på.

– Det både finns och fanns ett fungerande musikliv i staden. Det är svårt att säga om PopStad betytt något för det. Men det har gjort att politiker i staden har större koll på musiklivet. Tidigare fanns det nog en större misstänksamhet mot pop- och rockmusik, men den har luckrats upp.

– Första popstadsarrangemanget skilde sig också lite från hur de skulle se ut i fortsättningen. Det fanns ingen demoscen, och det var inte många seminarier, utan bara ett per dag, tror jag.



Den andra staden som utsågs till PopStad var Umeå 1997. I slutet av året öppnade ett ungdomens hus vid namn Hamnmagasinet i Umeå och staden fick sin första fasta scen för pop- och rockmusik, och de lokala banden ett spelställe. Det tog dock ett tag innan organisationen var i gång, och idag fungerar Hamnmagasinet musikkvällar hyfsat. 1998 startade Umeå Open, en rockfestival som genomförts varje år sedan dess, och fått bra gehör. I övrigt har arvet efter PopStad inte förvaltats, och en av orsakerna till det kan vara att ingen räknade med hur stor genomslagskraften hos PopStadsutnämningen skulle bli, eftersom det bara var andra året det arrangerades. – Dock finns fortfarande många och bra band, och en spännande utveckling sker framför allt på den elektroniska scenen. Däremot är det dåligt med unga arrangörer och publik på arrangemang, säger Jonas Larsson, PopStadsansvarig i Umeå.

I samma veva som Eskilstuna 1998 blev PopStad, inleddes fokuseringen på den svenska musikens möjligheter som exportvara. Kommunen och andra instanser i staden såg dessa möjligheter, och inledde en satsning på popmusiken. Eskilstuna var den första kommun som hade representanter på plats vid Musikmässan i Göteborg samma år, och kommunen sköt till medel för PopStadsarrangemang.

Gamla fabrikslokaler ställs i ordning för att bli ett företagarcentrum för musikbranschen, och musiken finns med i Eskilstunas näringslivsprogram. Ambitionen är att bli ett centrum för svensk musikindustri, och få näringar nödvändiga för musikindustrin att stanna i staden. Att musikmiljön är bred och lever bevisas av att Eskilstuna 1999 också utsågs till Årets Jazzstad.

Sundsvall blev PopStad 1999, men hade varit med och ansökt om att bli PopStad redan 1997. En av satsningarna innebar att man utökade "Torgrock" från att innefatta två kvällar i veckan från tidigare en.

Gatufesten i Sundsvall utökades med en egen PopStadsscen, och under sportlovet arrangerade stadens studieförbund och fritidsgårdar "Poplov" med seminarier, workshops och konserter för ungdomar.

– En effekt man kan se efter PopStad Sundsvall är bland annat att det blivit lite mer "hippt" att gå på lokala konserter, det är mer folk, säger Mats Hammerman, skivbolaget Massproduktion och PopStad Sundsvalls ledningsgrupp. Det har också etablerats bättre kontakter mellan kommunen och musiklivet. Sedan invigdes även ett antal musikstudior och replokaler, tack vare de nätverk som skapades under popstadsåret.

I Malmö, år 2000 hade man förutom PopStadshelgen en hårdrocksavslutning i december, som genomfördes med anslag från kommunen. I Malmö finns ett rikt musikliv, och det råder inte någon brist på spelställen och replokaler, men PopStadsansvarige Nicklas Johansson fortsätter att jobba vidare för att band och artister inte bara ska behöva förlita sig på marknadens villkor, utan utvecklas i egen takt.

– Jag kommer bland annat att finnas kvar inom kommunen som rocklobbyist och fortsätta jobba med att sätta dessa frågor på dagordningen. Dessutom arbetar jag med att hjälpa Möllefesten, som startade i fjol, att få anslag så att vi får en tvådagars musikfest i år också. Pop och rockmusik ligger i politikens och tjänstemäns medvetande på ett sätt det inte gjorde innan PopStad, de fick se vilken genomslagskraft denna musikform har.

– En annan sak som varit positiv med PopStadsåret är att The Ark och Timbuktu gått från lokala kändisar till rikskändisar, och det kan säkert bidra till att andra känner att det går att "slå" fastän man kommer från Malmö.

Och i år, 2001, har så Göteborg blivit utsedd till PopStad 2001. Efter ovanstående korta genomgång av hur PopStadsarvet förvaltats undrar man vad som kommer att hända i Göteborg under året, vilka satsningar som planeras.

– En av våra främsta förhoppningar är att politiker och näringsliv får upp ögonen för allt det positiva som finns i musiklivet, säger Henrik Jutbring på Göteborg & Co. I de produktioner Göteborg & Co är med och arrangerar, exempelvis Göteborgskalaset, kommer mycket att influeras av PopStadsutnämningen. Dessutom kommer vi att samarbeta med så många som möjligt i vårt nätverk, till exempel Liseberg, med satsningar i linje med PopStad. Andra initiativ som tas är att demobandsklubben Klubb Velvet startat på nytt och att Kortedala Kunskapscentrum satsar på en ny musiklinje på gymnasienivå. Alla band som var intresserade av att vara med på PopStads demoscen är sammanställda i ett register som vi erbjuder alla intresserade arrangörer att ta del av, och en inventering av replokaler är initierad bland stadens fastighetsägare. Dessutom har en utredning tillsatts, för att lägga fram en plan för hur musiklivet i Göteborg bäst kan stärkas.





## göteborg enligt groove....

Andra Långgatan Skivhandel  
Armadillo  
Bengans Centralen  
Bengans Stigbergstorget  
Blenda  
Biljardpalatset  
Bio Capitol  
Biografen Svea  
Bönor och bagels  
Café Espresso  
Café Hängmattan  
Café Napoleon  
Café Sprängkullen  
Café Systrarna Mozart  
Café Vasa  
Caféstugan  
Cafeva  
CD-specialisten  
Country Rock Specialisten  
Dirty Records  
Fever  
Filmtajm Järntorget  
Fiorucci  
Flygarns Haga  
Freddans Secondhand  
Gillestugan  
Hagabion  
Humanisten  
Italienska skafferiet  
It-palatset Viktoriagatan  
Jacob's café  
Java kaffebar  
Jazzhuset  
Jazzklubben Nefertiti  
Johan Skoglund  
Jord  
Journalisthögskolan  
Kaffemoster  
Kafé Japan  
Kafé Krokodilen  
Kafé Lyckan  
Kafé Publik  
Kafé Zenith  
Karltext Clothes  
Karltext Shoes  
Klara Kök och Bar  
Klåfinger  
Krasnapolsky  
Kåren  
Le petit café  
Lime-light Records  
Madhouse  
Marilyn video Karl Johansgatan  
Marilyn video Linnéplatsen  
Marilyn video Vasagatan  
Marilyn video  
Vågmästarplatsen  
Meeths Unga Salonger  
Moms  
MUG  
Myrorna Järntorget  
Oceanen

Off the record  
One Off  
Pro Stuff  
Pusterviksteatern  
Restaurang Noon  
Rocks Fredsgatan  
Rocks Nordstan  
Satisfaction  
Skivhugget  
Skivfyndet Avenyn  
Skivfyndet Backaplan  
Skivfyndet Olskroken  
Skivhuset Avenyn  
Skivhuset Kungsgatan  
Smula  
Stadsbiblioteket  
Sticky Fingers  
Studs  
Sweet Coffeebar  
Tapas  
Tre små rum  
Videohuset Vasagatan  
Weird Sounds  
World Music

## Linköping

Café People  
Chickolata  
Espressohouse  
Get back  
Harrys  
Herrgårn  
JC  
Myrorna  
Nationernas hus  
Petit Sportif  
Platå  
Rocks skivor  
Safari  
Skivlagret  
Skylten  
Solo  
Steves Coffee  
UFF  
Yngves livs

## Lund

Ariman Café  
Blekingska Nationen  
Folk & Rock  
Doolittle  
Graffiti Café  
Gräddhyllan  
Livin' in the past  
Love Your Records  
Lunds Nation  
Mejeriet  
Palladium  
Repeat Records  
Smålands Nation  
Teatercaféet  
UFF

## Malmö

Barbarella  
Basement  
Cosmic One Records  
Deli House  
Flying A  
Folk & rock  
Fredmans  
Gecko Wear  
Graffiti Café  
Huvudbiblioteket  
Inkonst  
Interpool  
Impala Streetwear  
Jukebox  
Kajplats 305  
Konsthallen  
Malmö Högskola  
Musik och konst  
Möllan  
OneOff  
Panora  
Pelles Café  
Retro  
SMF  
Skivhuset  
Rocks  
Surfers Paradise  
Tempo  
UFF  
Yell

## stockholm

Andreas skivor  
Atlas CD-börs  
Beckmans skola  
Bordertown  
Boutique Sportif  
Café Blåbär  
Café Sirap  
Café Soda  
Café String  
Café Tabac  
CD-Collector  
Cheers  
Coffee cup  
Core  
Estrad musik  
Fasching Jazzklubb  
Folkhemmet  
Frizzle Records  
Fryshuset  
Got To Hurry Records  
Gåsgränd 4  
Haga Skivakademi  
Halkan's Rockhouse/Old Guitars  
Handelshögskolans kår  
Hannas Krog  
Hard Rock Café  
Holger Bar & Mat  
Hot Wook Cafe  
Hysj Hysj  
Jam

Jeriko  
Jus Design  
Kafé 44  
Kanel  
Kaos Restaurang & Bar  
Konditori Ritorno  
Lava/Kulturhuset  
Lisa Larsson Secondhand  
Little Shop of Records  
Magnus Ladulås Restaurang  
Marquee Records  
Mellotronen  
Mickes serier CD & vinyl  
Mix Skivor Farstaplan  
Mix Skivor Gallerian  
Mix Skivor Globen  
Mix Skivor Haninge  
Mix Skivor Jakobsberg  
Mix Skivor Skärholmen  
Mix Skivor Solna  
Mix Skivor Sollentuna  
Mix Skivor Vällingby  
Nalen  
Nitty Gritty  
NollÅtta  
Norrlandskantin  
Nostalgalpalatset  
Oscars-konditoriet  
Pet Sounds  
Pitch Control  
Rabarber Restaurang  
Record Hunter  
Record Palace  
Restaurang East  
Roberts Coffee  
Sjögräs Restaurang  
Skivbörsen St Eriksgatan  
Skivhuset  
Sneakers'n'stuff  
Svart kaffe  
Tantogården  
Tranan  
Trix  
Trosättagården  
Ungdomsmottagningen  
Vilse i Garderoben  
We

## sverige

Banana moon, Örebro  
Benni's, Uddevalla  
Bogesound, Ulricehamn  
Bokman, Helsingborg  
Burmans, Umeå  
CD-specialisten, Borlänge  
CD-specialisten, Falun  
CD-specialisten, Uddevalla  
CD Vi, Ängelholm  
Domus, Varberg  
Ej's, Lidköping  
Folk & rock, Helsingborg  
Folk & rock, Luleå  
Garageland, Umeå  
Jannes skivbar, Kinna  
Jannes wax, Trollhättan

Jay's, Västerås  
Kringlan, Södertälje  
Lasses musik, Kristianstad  
Liberg, Falköping  
Megahertz, Jönköping  
Megahertz, Karlstad  
Megahertz, Kristinehamn  
Megahertz, Mariestad  
Megahertz, Växjö  
Megahertz, Örebro  
Musikörat, Uppsala  
Najs prajs, Örebro  
Rocks, Borlänge  
Rocks, Eskilstuna  
Rocks, Gävle  
Rocks, Karlstad  
Rocks, Skellefteå  
Rocks, Sundsvall  
Rocks, Umeå  
Rocks, Uppsala 3 butiker  
Rocks, Valbo  
Rocks, Västerås  
Rocks, Örebro 2 butiker  
Rämjes, Lysekil  
Sjunnes, Helsingborg  
Skiv po, Karlskoga  
Skivbutiken, Gävle  
Skivbutiken, Sundsvall  
Skivbörsen, Västerås  
Skivfabriken, Klippan  
Skivforum, Arvika  
Skivgrossisten, Skara  
Skivhuset, Halmstad  
Skivhörnan, Östersund  
Skivlagret, Halmstad  
Skivlagret, Kalmar  
Skivlagret, Karlskrona  
Skivlagret, Kristianstad  
Skivlagret, Linköping  
Skivlagret, Växjö  
Skivman, Vänersborg  
Skivstället, Katrineholm  
Static Age, Halmstad  
Söder CD, Helsingborg  
Tower music, Kungälv  
Troij's, Norrköping  
Tropéz, Uppsala  
Vaxkupan, Norrköping  
Vega video, Avesta  
Volym, Borås  
Åhlens, Örebro  
Åkes video, Mariestad  
Östmans musik, Örnköldsvik



## Album

### THE TWILIGHT SINGERS

»Twilight as Played by«  
Columbia/Sony

New Orleans måste verkligen ha gjort ett starkt intryck på Greg Dulli. Efter att hans band The Afghan Whigs spelat in sitt senaste album, 1965, blev han kvar. Rent fysiskt likväl som själsligt. Nya projektet The Twilight Singers är Dullis kärleksförklaring till staden.

Egentligen har han inte behövt förflytta sig så långt från vad han gör med Afghan Whigs. Det är fortfarande hjärtnipande låtar och iskalla cynismer. Men istället för att låta cynismen utgöra grunden för låtarna har Dulli haft sin utgångspunkt i gospel och soul. Det blir aldrig oskyldigt, men nihilismen är mer en nödvändig slutledning än en förutsättning. The Twilight Singers har gjort en alldeles utmärkt skiva som kombinerar gråtmild falsettsång och sentimental hockeyorgel med svängiga rytmer och storslagna stråkararrangemang. Låtarna är hjärtskärande men aldrig sentimentala. Vackra men aldrig söta. Smarta men aldrig utstuderade. Trots cynismen.

Dan Andersson

### KIM CASCONI

»Residualism«

Ritornell/Border

Verk som räknas till genombrotten inom musik och musikvetenskap är kanske inte alltid de verk som faktiskt spelas i någon större utsträckning. John Cages banbrytande 4' 33" till exempel har definitivt en plats i historieböckerna även om det är ytterst få som verkligen hört verket framföras. Kim Cascones *Residualism* kan också ses som mer teoretiskt än praktiskt intressant. På skivomslaget står följande att läsa: "All content was created using a custom MAX/MSP patch designed by Kim Cascone". MSP är ett programspråk. MAX är ett ljudprogram som kan tolka kodsnittar (patches) skrivna i MSP. Man kan tolka citatet ovan som att Kim Cascone har skapat ett program som sedan skapat innehåll på CD:n. Det kallas generativ musik, musik som genereras av datorprogram, datorprogram som kan skapa ny musik hela tiden. Musikerns roll är reducerad till att skriva programkod. I framtiden kanske de mest hyllade musikerna är de som kan skriva programmen som skapar den mest spännande musiken, och vi kommer undra hur man en gång kunde lyssna till ett och samma musikstycke flera gånger (jovisst, så blir det säkert).

Så långt teorin bakom *Residualism*, hur låter resultatet? Skivan består av en 41-minuters låt, närmast jämförbar med ambient musik. Det är ljusa toner som åker upp och ner på tonskalan, små plippande ljud som skulle kunna vara vattendroppar eller någon-ting som kokar, ljud som luftbubblor i en

undervattensfilm. Allting har dock en ofrånkomlig syntetisk klang. Ur en teoretisk synvinkel är onekligen verket intressant, men mer praktiskt så har jag hört bättre skivor, och jag kommer inte lyssna på *Residualism* många gånger. Det hade varit betydligt roligare om skivan också innehållit en CDrom-del med MAX/MSP-patchen i fråga.

Henrik Strömberg

XZIBIT  
»Restless«

Loud/Sony

För att på smidigaste sätt ta sig upp i högsta rap-divisionen har Xzibit på sitt tredje album tagit hjälp av Dr Dre som verkar tälja guld. Xzibit har inte riktigt nått de höjder många förutspådde när han 1995 spottade sina första rim på Alkoholiks *Hit and Run*. Men *Restless* är mer underground än Eminem och mer varierad än Dr Dres 2001, och visst kan Xzibit bli riktigt stor. Att lyssna på *Restless* känns som det roligaste man kan göra just nu med livremmen knäppt. *Restless* är fylld av högpotent gangsta-funk och melodier är nallebjörnsramsor som är lika svåra att göra sig av med som ett tuggummi som fastnat i håret. "Tune in witness the rise of an icon" rappar Xzibit på *Been along Time* och bättre programförklaring går nästan inte att ge. Xzibit är här på riktigt och nästa gång behöver han kanske inte gardera sig med en lika diger gästlista (KRS-One, Eminem, Erick Sermon, Tha Liks).

Björn Magnusson

### ROCKMONSTER

»Interrupter«

Majesty/EMI

Det finns en avspändhet i hela denna platta. Jag vet inte om det beror på Martin Tomassons sköna sätt att sjunga där han lik-som hänger kvar på orden, eller om det är den luftiga ljudbilden som känns alldeles lagom. Riffen löper genom hela *Interrupter* och fogar ihop en helhet full av livskraft. Men lite fega är de, låtarna är ofta för korta och genom att tänja lite till så skulle detta kunna nå oanade höjder. *Random Love Generator* är så självklar att jag bara sitter där med ett tokfransleende. Suicide, Cramps, Jon Spencer tänker man på och Rockmonster är absolut inte sämre.

Jonas Elgemark

### DIVERSE ARTISTER

»Rockin' At the Barn, Vol 2«

Dusty/Border

Svenska Dusty Records har haft en liten men naggande god skivutgivning. Den första *Rockin' At the Barn* gjordes för att fira femårsjubileet för butiken Country Rock Specialisten i Göteborg och fick snart sällskap av fullängdare med de svenska banden The Mole Train och Elmer. När det nu blir

dags att följa upp etikettens debut sparas det inte på krutet. Svenska och amerikanska artister bidrar med hela 20 låtar som rör sig kring americana och med andra ord country, countryrock och no depression. Bland svenskarna imponerar Lee Marvelous, Jim Bob Convoy och Salamander 4 och bland amerikanerna vinner Joe Buck, Kevin Deal och The Brooklyn Cowboys.

Robert Lagerström

### AIMEE MANN

»Bachelor No. 2 or the Last Remains

of the Dodo«

SuperEgo/V2

Precis som man antar att en amerikanska i singer/songwriter-traditionen ska låta. Lugnt och harmoniskt, arrangemang som aldrig tar överhanden, utan låter sångerna stå i fokus. Domineras ofta av piano, vilket bidrar till den emellanåt nästan meditativa känslan, även om den inte är förhärskande. I ljudbilden dyker även annat upp, och det är inte alltid helt självklart hur arrangemangen ska utvecklas. Tillräckligt varierat för att hela albumet ska hålla ihop och kännas angeläget. Dessutom ett mycket snyggt omslag. Rekommenderas.

Magnus Sjöberg

### NICOLAI DUNGER

»Blind Blemished Blues«

Hot Stuff

Under våren släpper Nicolai Dunger två plattor. Den första, *Blind Blemished Blues*, ges enbart ut på vinyl, är lite mer experimentell med utrymme för en hel del improvisation. Det är musik som är glömsk för sig själv, musik utan eufemismer, musik i sin renaste, råaste form. Som om den materialiserar sig och uppfattas av mikrofonen innan den hunnit snärjas av någon bestämd genre.

Kalla det blues. Eller jazz. Eller country. Allt är lika rätt och lika otillräckligt. Och allt på plattan är på riktigt. Därför spelar det ingen som helst roll att det vinglar om underbara *Slow Doorbell Waltz* eller att *Tribute to Robert Wyatt* tar slut innan den riktigt tagit form.

Det bästa kommer sist. *Talking Blues*. Lång, kanske tjugo minuter, kanske tio, eller trettio – än sen? Den är ett av de unika tillfällena när tiden faktiskt inte är någonting, när sekunder är betydelselösa. Som om Dunger kommunicerade med något högre, genom musikaliskt tungomålstalande. Att höra någon överlämna sig åt nuet så oefftergivet är rent transcendentalt. På ett svårutgrundligt sätt till och med ett slags fullkomnande.

Peter Sjöblom

### THE NEW YEAR

»Newness Ends«

Touch & Go/Border

Av alla dåliga bandnamn så måste The New Year vara ett av de sämsta. Fast vad begär man av ett band som tidigare hette Bedhead? Trots detta är The New Year förbannat bra. Musikaliskt skulle jag tro att de kom från Skottland, men vaga uppgifter säger att de bor i New York och består bland annat av bröderna Matt och Bubba Kadane. Vinglig gittarpop i bästa Pastels-anda, fast med betydligt bättre sång. Våldigt konservativt och anspråklöst men hysteriskt trevligt.

Fredrik Eriksson

### PRIMAL FEAR

»Nuclear Fire«

Nuclear Blast/MNW

Lyssna bara på låten *Living for Metal* – kan det sägas tydligare? Power metal-gurun och en av hockeyfrillans förespråkare, Ralf Scheepers (Tyran Pace, Gamma Ray), är tillbaka, numera tyvärr kortklippt. Ralf, den felande länken mellan Udo Dirkschneider och Rob Halford, släpper sin tredje platta och klämmer som vanligt i så rutorna skallrar. Att han alltid varit svag för Judas Priest, och även försökt bli deras sångare, är allmänt känt. Om Primal Fears föregående plattor ibland snuddat vid hjältarnas sound tangerar den nya bitvis Priest-klassikern *Painkiller*. Heavy metal-manteln är utlagd, nitarmbanden nödvändiga, tempot uppskruvat och gitar-solona distypiska. Förstärkningen med gitarristen Stefan Liebing, som även återfanns på förra plattan, visar sig vara ett smart drag och bortser man sen från Ralfs tendens att lägga in patetiskt tårdrypande AOR-ballader känns det bättre än föregångaren *Jaws of Death*. Men trots detta håller jag fortfarande debuten som vassast, *Jaws of Death* kändes för finjusterad, planerad och stel, på nya tar Ralf & Co steget bakåt och hittar glimtvis tillbaka till attacken och frene-sin. Låtar som *Kiss of Death*, *Fight the Fire* eller favoriten *Back From Hell* håller alla den tyska metal-fanan högt, och innehåller förutom Judas-takter även spår av Accept och Gamma Ray, vilket aldrig är fel.

Thomas Olsson

### DIVERSE ARTISTER

»Discoteca«

Ocho/Goldhead

En hel massa funkigt dansanta och eldiga rytmer trängs på denna samling som kan få vilket slött dansgolv som helst att gunga. Latin, soul, jazz och house i en sån här utsökt blandning funkär även på hemmastareon. Rubén Blades, Charanga 76 och T-Coy sticker ut. Om det är mysig må-bra-musik du letar efter – leta inte mer.

Gary Andersson

## Vinyl

**Ugly Duckling** *I Did it Like This* (XL/Playground) lägger sig bekvämt i Native Tounge-land och det mesta känns bekant. Jazziga tongångar flyter smidigt förbi utan att riktigt explodera. **P.S. AKA "Tha Marginal Error"** kickstartar nya bolaget Doze med två feta tolvor. Bakom namnet döljer sig Racklas som i mitten av nittiotalet var en av medlemmarna i Tre Ess och rappade på göteborgska. Nu är det engelska som gäller och materialet är starkt och rör sig i den hårdare skolan. Bäst är *F\*\*k Hip-hop* med knivskarp rap till ett up tempo-funkigt beat. **West Magnetic** (OM/MNW) blandar muzak, latin och easy listening med filtrerad house och *Cut Less Supreme* sticker ut med en väloljad basgång som är svår att få ur skallen.

Björn Magnusson

Seattle vaknar till vinylliv igen med en **Zen Guerilla**-sju. De får till ett hyggligt groove i *Whos The Seeker* (SubPop/MNW), medan deras egen *Half Step* är gapig trögblues med träben. Vi svenskar klarar oss bättre. På en split-EP (Beluga Music) hittar vi ett lite omaka par. **Speedfreaks** går i tunga skolan och både *Not What U Wanted* och *Leadhelmet* är helt okej. Fast jag faller mer för **69-Hards** atomklyvningsrockabilly. *Rock the House* gör just det titeln säger, och *Stickshift Mama* spottar och fräser som en katt i närkamp med en vinkelslip.

Peter Sjöblom

De har gjort hur mycket bra musik som helst och ibland samlar de den i femtimmarsboxar som årligt talat är lite jobbiga att sträcklyssna på. Den här gången har **Masters At Work** remixat sin egen *Brazilian Beat* (Mr Bongo) och fått den att låta mer latino, mer disco och mer fantastisk än förra gången.

Thomas Nilson

Engelska **South** kör på sin EP *Intererim* (Mo' Wax/Playground) ett skönt sjuttitalbaktlut med uppenbara flirter åt solo-Lennon. Lagom svängigt och inte alls obegävat behandlat med tidstypisk instrumentering. Vänder vi på 10-tummaren hittar vi två instrumentaler i tidig madchesteranda. Typiskt sådant ett ungt Charlatans ägnade sig åt, men Hammond-fläsket ersätts här med ett stonkigt Rhodes.

Fredrik Eriksson

I serien med olivfärgade 10" har skivbolaget Mjäll nu kommit upp till nummer 5. **Antons The Happy Prankster EP** är betydligt mer akustisk än tidigare släpp, med fokus på piano och orgel. Det är inte helt olik vad band som Godspeed You Black Emperor! presterar, men mer åt jazz-hållet. Post-jazz, kanske. Särskilt *Det nya flödet* är ordentligt bra.

Henrik Strömberg

## LOW

**"Things We Lost In the Fire"**  
**Kranky/Border**

Lows senaste skiva är den poppigaste de gjort. Tycker de själva. Visst går några av låtarna marginellt snabbare än de gjort på tidigare skivor, och visst använder de ett extra ackord lite här och var som de kanske inte hade lagt till annars. Men pop? Hm. Kanske. *Things We Lost In the Fire* intygar ändå att Low främst är det minimala uttryckets mästare. Det är fortfarande i det närmaste antiarrangemang som ramar in naivistiskt enkla och ibland plägsamt långsamma låtar, och det är fortfarande Alans och Mimis röster som står i fokus. Fast ibland medverkar även nyfödda Hollis Mae med tjuv och joller. Men oavsett vad bandet själva tycker så är *Things We Lost In the Fire* inte början på något nytt för Low. Den bekräftar snarare vad vi redan vet. Och varför laga nåt som inte är trasigt?

Dan Andersson

**RAGE AGAINST THE MACHINE**  
**"Renegades"**

**Epic/Sony**  
Rage som vi känner dem lämnar härmed in handduken med denna hyllningsplatta till sina musikaliska rötter. Låtar från artister med egen stark kraft och vilja ligger till grund för dessa omgjorda versioner i karaktäristisk tung Rage-riff-anda. Den enda låt som riktigt sticker ut är Devos *Beautiful World* som förvandlats till en mörk ballad – lysande.

Annars funkare EPMD:s *I'm Housin'*, singelpåret *Renegades of Funk* (Afrika Bambaataa), Dylans *Maggie's Farm*, elektromikinspirerade *Street Fighting Man* (Stones) och Springsteens *The Ghost of Tom Joad* allra bäst. De har flödat igenom Rages attackmaskin och kommit ut på andra sidan minst lika starka. En låt som bara blev en axelryckning är Stooges *Down On the Street* och sämst på plattan är lama versionen av MC5:s *Kick Out the Jams*.

Gary Andersson

**DIVERSE ARTISTERS**  
**"Test Three"**

**Nova/MNW**

Fransk dubbelsamling med flera ganska egensinniga spår som kretsar kring house. Det är pumpande rytmiskt, laidback, stentungt och molnlätt om vartannat med de gemensamma nämnarna god smak, uppfinnarglädje och kunskande. Emellertid drar skiva nummer två ned helhetsintrycket och lyckas mest prestera tämligen traditionella tongångar. Några favoriter är svenska Laid Feat. Emma som imponerar med hårda *Love Affair* och KV:5 med den coola electrostänkaren *So Far*. Klart meningslös är dock Sonovacs 80-talssyntversion av Ramones-låten *I Wanna Be Sedated*.

Robert Lagerström

## THE JACK BROTHERS

**"Nivöse – Kärlek på svenska"**  
**Manifest/Amigo**

Här är månadens Jack Brothers-CD. Nästa månad kommer en till. Ja, varje månad hela året kommer det faktiskt en ny Jack Brothers-platta, var och en med sitt tema. Temat för *Nivöse* bjuder på vad de kallar saxofonbaserad folkpunk. Transartade brutala riff och svenska texter där den ena är konstigare än den andra. Det är som om en Ulf Lundquist på snedresa i hypervardagen hade skrivit texter åt Dom Dummaste och låtit ett industriellt Morphine kompa. Allting blir som en enda stor kullerbyttig ljudcirkus. Det är inspirerande. Och förbryllande. Och underhållande. Och helt eget. Det är för att låna ett ord ur en av texterna, *jättebra!*

Peter Sjöblom

## DJ SLEEPY

**"Sleepy Sound System vol.1"**  
**LED/Universal**

Sveriges mest uppmärksammade DJ och hip-hop-missionär debuterar med en samling där svensk hip-hop-elit blandas i sann mixtape-anda. DJ Sleepy som jobbat med flera av Sveriges största namn bereder givetvis plats för Petter, Blues, Ken och Rusiak. Men laguppställningen, som känns tråkig på pappret, överskuggas av starka kort med Profilen (som måste ge ut ett eget album snart), och Promoe och Supreme från Looptroop i spetsen. Hög klass håller också Timbuktu och Thomas Rusiak när de förenas i *All respekt* som är en prickssäker skröna om dialektala skillnader mellan norr och söder. Men mitt i den uppsluppna partystämningen lägger sig några spår som damm på DJ Sleepys skivtallrik. Bland andra Ken som i *Vem é Ken* irrar sig in i ett obegripligt snömos om stark tobak, horor och rapparen PST/Q. Jag ser fram emot en fortsättning som tar lite fler risker och breder ut sig mer geografiskt.

Björn Magnusson

## FREEDOM CALL

**"Crystal Empire"**

**Steamhammer/Playground**

Okej, har alla spånt fast säkerhetsbältena? Bra, för nu blir det tysk speed metal med trummisen Dan Zimmermans band Freedom Call. Matad från tidiga barnsben med Helloween och uppvuxen med Gamma Ray i modersmjölken bygger Dan vidare på sin bombastiska symfoni-byggnad han inledde för två år sedan. Fortfarande består grundmaterialet av Edguy- och Rhapsody-brådor, isoleringen är ett solitt dubbelkagande trumspel och pompöst mäktiga köror med tillhörande melodiska gitarrutflykter. För att brädfordra tar han hjälp av ett monumentalt och storslaget keyboardsound à la Rhapsody och till målningen används sångaren Chris Bays

kraftfulla röst som bjuder på breda och tunna penseldrag. Betraktar man bygget på håll är det en imponerande syn, robust och slitstarkt. Kikar man in genom fönstren ser man de typiska IKEA-möblerna fast i en mer färgrik nyans, numera pryds de bland annat av kampsekvenserna mellan det onda och det goda och även motiv från det gamla Egypten.

Thomas Olsson

## BERTINE ZETLITZ

**"Beautiful so Far"**

**Parlophone/EMI**

Bertine Zetlitz vann en norsk Grammis för sitt debutalbum *Morbid Late Night Show*, som väl aldrig blev direkt uppmärksammat i Sverige. Nu har uppföljaren kommit och den har redan funnits i norska affärer i månader. Men ibland lönar det sig att vänta. Bertine Zetlitz rör sig i elektroniska musiklandskap, lite folkmusikkrydda i något som känns väldigt triphopinspirerat emellanåt. Referenser saknas inte, ibland låter det som en hybrid av Jay-Jay Johansson och Bel Kanto. Ibland som Banderas. Samtidigt som det hela tiden finns en sammanhållen produktion är det svårt att avgöra genretillhörighet, ja till och med om det låter vardagligt eller originellt. Men bra är det under alla omständigheter.

Magnus Sjöberg

## SOUNDTRACK OF OUR LIVES

**"Behind the Music"**

**Telegram/Warner**

Kanske hade man förväntat sig något annorlunda eftersom väntan har varit så lång. Om det nu varit konflikter, idétorka eller slöhet som är anledningen till att det har tagit lång tid, så hörs inte mycket av detta på *Behind the Music*. Det är fortfarande, på denna tredje platta, musik att bli lycklig av. Ryktena om att de nu skulle ha återvänt till Carbide-tongångar var falska. Det är som tidigare Kinks blandat med Rolling Stones runt 1972. Ibland går det på tomgång som i *21<sup>st</sup> Century Ripoff* och *Still Aging* och det typiska Stones-riffandet blir onyanserat. Intrycket tenderar att bli lite väl lättköpt musikaliskt. Egentligen bara anmärkningar i marginalen på en platta som övervägande lyfter och *Behind the Music* är efter ett antal genomlyssningar en stor rockplatta. På det övervägande pluskontot finns Ebbots sång som bara blir bättre. Mer självförtroende hörs vare sig det handlar om falsettsång eller känsliga ballader. Låtarna är självklara, *Broken Imaginary Time* är himmelsk med Martin Hederos storslagna orgel. *Nevermore* är mäktigt bra med ljuvlig melodi. Klaviaturspelet är en stor tillgång och det är när tangenterna dominerar som Soundtrack of our Lives når allra högst.

Jonas Elgemark





## Album

### VENUS BROWN

#### "Tar Baby"

#### Boulevard Connection/Playground

Soulsångaren Venus Brown blandar en jazzig känsla med blues och hiphop på ett utsökt sätt på formidabla debuten *Tar Baby* där han även spelar de flesta instrument själv. Låtarna svänger och gungar som bojer på öppen sjö, musiken är funkigt varm utan att svetts. Stämningen är på topp, det är sexigt och väldigt intimt i Venus musikalska rum. Spår som funkiga *Hollywood*, *Long Long Gone* och fantastiskt inspirerade *Push* är rena njutningspill. Venus har själ. Den är stor. Ibland är *Tar Baby* lika stor. Detta är formidabel samtida blues.

Gary Andersson

### BS 2000

#### "Simply Mortified"

#### Grand Royal/Playground

BS 2000 består av AD-Rock och AWOL från Beastie Boys, vilket väl kan höras i vissa fragment, men det blir ändå bara en parentes. Den som tror att deras bakgrund ska märkas kommer att känna sig bedragen. BS 2000 kan, för att citera pressreleasen, mest rättvisande beskrivas som "farfisa-swing beats for the new millennium". Lekfulla orgelljud, som på en och samma gång kombinerar dans-musik och TV-spelssoundtrack. Enkla låtar som nafsar på olika genrer utan att vilja bestämma sig, kanske beroende på att orgel och trummaskin ändå blir ett begränsande medium. Men definitivt ett måste för alla som tycker om naiv och lekfull musik.

Magnus Sjöberg

### PHATT PUSSYCAT

#### "Phatt life"

#### Glasgow Underground/Playground

Producenten och sångaren Romanthony har sedan slutet av åttiotalet haft funk och house pulserande i blodomloppet. Många har hört Romanthonys lysande *Hold On* som Daft Punks Thomas Bangalter återutgav för två år sedan. På Daft Punks kommande album finns också Romanthony helt logiskt med på ett par spår, bland annat singeln *One More Time*. Men Romanthony är väldigt produktiv och nu är han också, tillsammans med Kit and Kat, aktuell med projektet Phatt Pussycat. *Phatt Life* innehåller till stora delar funkig house som är väl anpassad till albumformatet och har stora möjligheter att nå ut till andra än house-skallar. Framförallt tilltalas jag av den klassiska låtupbyggnaden och dens röst som lägger sig som ett moln av den mest förföriska parfym i örnen. Att Phatt Pussycat på avslutande *Life O' the Party* dessutom lyckas med att göra en låt som innehåller tre olika takter visar att man måste ha funken i blodet för att få andra att dansa.

Björn Magnusson

### STEPHEN MALKMUS

#### "Stephen Malkmus"

#### Domino/MNW

Det är något som känns banalt med förne Pavement-sångaren Stephen Malkmus solo-debut. Som en axelryckning. Nästan föraktfullt.

Men det är inte musiken. Åtminstone inte för lyssnaren. Det är nog mer att det känns som om skivan är gjord i en handvändning. Att det bara är något Malkmus gör, när han kastar ur sig fantastiska poplåtar utan synbar ansträngning. Precis som Pavement.

Skivan består av ett dussin smittsamma poplåtar av varierande utformning, men alltid med rötterna i samma aviga melodikänsla och gitarrdrivna arrangemang. Den är verkligen lysande. Det är bara att den känns som ett skämt. Som ironi. Som att det här är något han kan haspla ur sig när som helst, och att det egentligen inte är så viktigt för honom. Åtminstone inte lika viktigt som för alla hängivna Pavement-fans som sett fram emot plattan ända sedan ryktena först började cirkulera om att Pavement skulle splittras. Bandet splittrades, som bekant, och Malkmus gjorde den här skivan. Är det vad alla väntat på? Eller är det däri den stora fascinationen ligger? Att det kanske inte är på riktigt?

Dan Andersson

### MOB RULES

#### "Temple of Two Suns"

#### Limb Music/Playground

Mob Rules – hmm, kan det namnet vara Sabbath-inspirerat tro? Hur som helst, musiken är det knappast. Istället bjuds det på ganska monumental power metal med inslag av både Iron Maiden, Savatage och vissa neoklassicistiska tendenser. Texterna hos Mob Rules fortsätter i samma konceptform som på debuten och rör sig givetvis i fantasyland, samt framförs på ett ypperligt sätt av Klaus Dirks. Producenter gör den gamle räven Sascha Paeth (Rhapsody, Kamelot) vilket satt sin prägel på soundet. Lyssna bara på låt fem, öka tempot en smula och ni har Rhapsody. Musiken hos Mob Rules är välspeglad och ganska klassisk för genren, och taktfast men inte speciellt tung eller tät, istället satsas på ett melodiskt gitarrspel med kraftfulla refränger och tillhörande körsång. Med andra ord – alla power metal-ingredienserna. Och trots det otal genomlyssningar konstaterar jag glatt att jag fortfarande inte tröttnat, något som inte tillhör vanligheterna.

Thomas Olsson

### ELDKVARN

#### "Kärlekens törst – en mäsä"

#### Zebra Art

Jag missade Eldkvarns spelning i Annedalskyrkan i somras. Något som jag grämt mig över eftersom det lät så märkvärdigt rätt. Klart att Eldkvarn ska spela i en

kyrka, en mäsä för 2000-talet. Fler rock-band i kyrkor! Mässor handlar om känslor; förtvivlan, längtan och hopp. Och vem kan förmedla vuxenlivets vändor bättre än Plura? Visst vilar det något religiöst över skivan. De alltigenom lågmälda låtarna spelas i enkla och avskalade versioner – det är mycket nära. Som Eldkvarn när de är som bäst. För jag kan inte säga att det låter så speciellt annorlunda än en lyckad liveinspelning. Jag känner egentligen samma religiösa närhet när jag lyssnar på liveinspelningarna på *Cirkus Broadway*-skivan. Men *Kärlekens törst* innehåller nio bra låtar i sköna versioner, och bara vetskapen om att det är inspelat i en kyrka gör att det blir ännu lite vackrare.

Karin Lindkvist

### BECKY HOBBS

#### "Swedish Coffee & American Sugar"

#### Country News

Den amerikanska artisten och låtskrivaren Becky Hobbs har aldrig låst sig vid blott en musikstil. På den här svensktutgivna demosamlingen – med material inspelat mellan 1986 och 2000 – spänner hon över genrer som country, cajun, honky tonk och rock. Självfallet kommer alla låtar från hennes egen penna och de flesta håller hög klass. Så har hennes låtar också spelats in av storheter som George Jones, Loretta Lynn och Moe Bandy, Emmylou Harris och Shirley Bassey. Plattan saknar för närvarande distribution men kan köpas i göteborgska skivbutiker eller beställas på Svenska Countrymusikföreningens hemsida: [www.hillbillystar.com/cn/countrynews.htm](http://www.hillbillystar.com/cn/countrynews.htm)

Robert Lagerström

### TOM McRAE

#### "Tom McRae"

#### db/BMG

Om världen går under, så kommer den att göra det om natten när ingen märker det. Utom några enstaka. Mark Hollis från Talk Talk, troligen. Richard Buckner garanterat. Och Tom McRae. I var sin avskild del av världen skulle de tända varsin cigarett och rycka på axlarna åt armageddon. För deras del har världen redan rasat samman till ljudet av en cello.

Tom McRaes platta går i samma färg som grubbelnätter. Han höjer sällan rösten. Det är som att han skrikit "släpp ut mig härifrån!" så många gånger redan. Det får räcka med det. Om det finns några som vill höra så kommer de att göra det, också om han viskar. Det är värt ansträngningen, att lyssna. Det är till och med trösterikt att höra Tom McRae. Bitterljuvt. Som om det, någonstans långt in i mörkrets hjärta, faktiskt fanns ett litet hopp. Trots allt.

Peter Sjöblom

### THE KNIFE

#### "The Knife"

#### Rabid/Border

Karin Deijers band Honey is Cool fallar ofta i fällan att vara alltför konstnärliga för sitt eget bästa. I The Knife hörs en annan lekfullhet och till och med anar jag en viss humor även om det inte är vad man brukar förknippa Dreijers projekt med. Men det är svårt att inte gilla denna geishapop som man till och med kan kalla egensinnig. Det är ordentligt skrivet som i *Kino* och *Zapata* eller nästan vackert som i *Bird* och *Lasagna*. I vissa stunder är det Cranberries sångerska med Trans-X som komband. Väldigt mycket analogsynt-rattande och taktmaskiner som puttrar på och en och annan snygg reverbgitar. Som ni förstår väldigt uttänkt och tidsmässigt hippt, men trots det inte alls tokigt.

Jonas Elgemark

### EYESINWEASEL

#### "Wrinkled Thoughts"

#### Luna

Tobin Sprout hoppade av Guided By Voices för fem år sedan. Vad har han sysslat med sedan dess? Pop verkar det som. Åtminstone att döma av *Wrinkled Thoughts*, den första fullängdsskivan med nya bandet Eyesinweasel. Och så långt från sitt forna bands enkla, men förödande effektiva, pop-formel har han egentligen inte förflyttat sig. Låtarna är längre och lite mer traditionella. Den mest påtagliga skillnaden är att *Wrinkled Thoughts* endast innehåller 14 låtar, medan Guided By Voices skivor ibland kunde uppgå till mer än det dubbla.

Sprout står inte längre i skuggan av Robert Pollard, utan har själv skrivit alla låtar utom en. Att de dessutom är mycket välskrivna överraskar inte de som hört några av Sprouts bidrag till Guided By Voices skivor. Men särskilt originellt är det i och för sig inte. Om sådant är viktigt.

Dan Andersson

### THE WOUNDED

#### "The Art of Grief"

#### Hammerheart/MNW

Jag vet inte riktigt vad jag ska tycka om holländska The Wounded. Jag menar, ett band vars största influenser är Sisters of Mercy och Cure känns inte direkt "på" om ni förstår vad jag menar. Nu är det så att Wounded låter jävligt bra trots att plattan skriker 80-talsproduktion. Reverbgitarer och chorusbas är kul att lyssna på. Woundeds version av Bronski Beats *Smalltown Boy* är magnifik. Enda svaga länken är sången. Marco van der Velde är inte en bra sångare. Kan man se förbi detta är *The Art of Grief* en angenäm nostalgitripp.

Per Lundberg G.B.



## THE IMPOSSIBLE SHAPES

"The Great Migration"

Luna

I pressreleasen står det att *The Great Migration* är den perfekta höstskivan. Låt er inte avskräckas. Den funkar alldeles utmärkt även andra årstider. Det är bara lite svårt att sätta fingret på varför.

Det är något särskilt med The Impossible Shapes debutalbum. Och ändå är allt med den så normalt. Det är fyra killar från Indianapolis som spelar gitarr, bas och trummor och skriver egna låtar. Ibland skramlar de loss, men för det mesta håller de sig lugna. Det som gör The Impossible Shapes speciella är nog att de, även om de har rötterna i pop, berövat genren dess formella konventioner. Form, konsekvens och upprepning har fått ge vika för bandets egna, något skruvade, uppfattning om hur en poplåt bäst kommer till sin rätt. Oftare än inte har de rätt.

Dan Andersson

## HELL ON WHEELS

"There is a Generation of Handicapped People to Carry On"  
NONS/MNW

Stockholmsbaserade Hell on Wheels gör intelligent och inspirerad popmusik, musik som känns naturlig och angelägen. Stämningarna är rocksuggestiva men samtidigt popspralliga. Sängen latsar med öppenhet, skutan rakt ut på öppet vatten, även om internationellt vatten ännu bara kan siktas vid horisonten. Skivbolagets drar paralleller till Violent Femmes och detta stämmer faktiskt, deras ljudbild ekar i Hell on Wheels låtskatt på fler än ett ställe.

Även om bandet funnits i sex år så låter ändå detta som en typisk debutplatta. På gott och ont. Det är inte tillrättat, men heller inte färdigt. Hoppas Hell on Wheels utvecklas utan att slipa bort de charmiga kantigheterna.

Gary Andersson

## DARE MASON

"Mother of Pearl"

Alterego/import

Dare Mason är mest känd för sina produktionsjobb med band som Placebo, Cinerama och The Church. Här är han solo med mycket lågmäld, atmosfärisk och drömlig musik. Inte symfoniskt och inte heller ambient. Kalla det gärna bakgrundsmusik men detta är inget du kan använda i hissar eller varuhus. Den underliggande känslan av något hotfullt vibrerar genom hela den musikaliska resan. Marty Willson-Piper gästspelar på *Indomitable Soul* och det blir ljuvligt. Musik som trots sin lågmäldhet lyckas hålla dig i ett fast grepp bör du inte förakta. Ibland så vacker att den väcker döda.

Jonas Elgemark



## BRAVE CAPTAIN

"Go With Yourself (The Fingertip

Saint Sessions Vol. II)"

Clearspot/Border

Det här är intressant. För även om det finns många band och artister som låter på samma sätt som Brave Captain, så är det två jag skulle vilja dra paralleller till, om än inte helt rättvisande. Brave Captain lyckas med något jag bara hört Mercury Rev och Flaming Lips göra tidigare på sina senaste album. Nämligen att komprimera och hybridisera populär-musik från 1950-talet och framåt, ha med alla komponenter, och få det låta helt eget. Nu sällar väl kanske inte Brave Captain sig med ovanstående i enastående briljans, men det är bra. Mycket fokus ligger på sextiotals-tiska sångmelodier, vilket också kan vara en av orsakerna till att jag lätt snärjs, även om jag inte förtrollas. Tillbakalutade låtar och genomtänkt produktion. Värt en lyssning.

Magnus Sjöberg

## STONE BREATH

"Lantern Lucis Viriditatis"

Hand/Eye/import

Amerikanska Stone Breath hör till en i Sverige ännu ganska okänd undergroundgenre som blandar brittisk och amerikansk folkmusik med ett slags lo-fi-idiom. Detta är Stone Breaths tredje platta och den hittills bästa. Trollflöjt möter häxbanjo mellan dröm och mylla, mellan Incredible String Band och Appalacherna. Brasan knastrar, vinden går i knotiga träd och det är kärva tider. Stone Breath tätassas mellan himmel och helvete och klarar en traditionell *John Barleycorn* lika bra som en 20 minuter lång *Lantern of the Greening Light*. Underbar musik! (Kan beställas från [SpectralLight@hotmail.com](mailto:SpectralLight@hotmail.com))

Peter Sjöblom

## MOUTHWASH

"1000 Dreams"

Hellcat/MNW

"Jag åker bräda jag..." Det gör det här också. Denna bräda har även hjul. Vi snackar skate, skatepunk. Man kan se dem framför sig, åkande upp och ner i rampen, filandes på en ny låt med ett upproriskt tonårsleende på läpparna. Man längtar till sommaren och grusfria kullager även om man överhuvudtaget inte kan åka. En blandning av rock, trall och – ja, det mesta utgör denna skiva. Hur detta nu kan bli skatepunk förstår jag inte, men på något sätt så drar det mycket starkt åt det hållet. Det låter som en förfest med nyfulla högstadieelever som snart ska ut i parken och fira sommarlovet. Det är glad musik helt enkelt. Det är en typisk skuttplatta men inte mycket mer. Men det kan ju duga ändå, eller hur?

Tove Pålsson



## THE BEAR QUARTET

"Gay Icon"

A West Side Fabrication

Oj, var det ett år sedan senast? The Bear Quartet är märkligt periodiska i sitt skivsläpande. Knappt har man hämtat sig från en skiva förrän de släpper en ny. Mycket har hänt sedan senast, det har blivit luddigare, dimmigare och ännu bättre. Fantastiskt bra. Djävulska melodier. Smått kaotiskt inspelat tillsammans med Per Gunnerfeldt. Betydligt oftare besläktat med *My Wars* öppningspår *What I Hate* än med den skivans andra spår. Det känns som ett slut. En imploderande popapocalyps som bara undantagsvis stannar upp för att i nästa stund med förnyad kraft fortsätta. Omtumlad och nyväckt mumlar jag mantrat i *Capable*: "Capable, I'm capable I'm capable"...

Fredrik Eriksson

## TY

"Akward"

Big Dada/Playground

Britten Ty har delat micken med storheter som Talib Kweli, De La Soul och Eric Benet. *Akward* är ändå Tys debutalbum och han gör hiphop utan stora gester och svordomar (jag tror inte skivan innehåller ett enda fuck). Istället gör Ty en jazzig och laid back hiphop som ibland lånar acid jazzens uttryck. *Akward* är för mig en trevlig bekantskap som är behaglig utan att bli till skval och definitivt kommer att växa. Och rader som "You're like a hiphopsong you know, they probably don't play you enough" i Tys kärleksförklaring *You're So* får mig på knä. Dessutom måste jag utfärda en hitvarning för *Zaibo* med sin smittsamma ragga-slinga.

Björn Magnusson

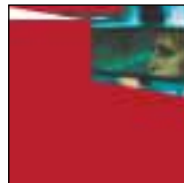
## OMAR

"Best by Far"

Naive/Sony

Rhythm'n'blues-romantik, funk light, swing-jazz och 70-tals-sneglingar är några av ingredienserna i Omars välsmakande brygd. Låtarna har en air av mystik och elegans kring sig, snyggt producerade som de är. Och bäst av allt: den sliskiga listsoul-känslan finner sig aldrig. *Best by Far* är nämligen en spännande och inspirerande skiva som ger mig lust att springa barfota i gröngräset. Att njuta. Så här bra har inget låtit sedan Kaahs platta från förra året! Omar verkar äga själ, känsla och totalt självförtroende, annars skulle inte *Best by Far* vara så självklar och... ren. Allt är väldigt snyggt. Fläckfritt. Det gör mig misstänksam. Vad är haken? Inte vet jag, och jag bryr mig inte heller – Omar är swing-kungen!

Gary Andersson



## STYROFOAM

"A Short Album about Murder"

Morr Music/import

Musik som är alltför positiv för att passa i en Kieslowski-film. Därmed inte sagt att det inte finns en hel del vemodiga drag i den. Belgiska Styrofoam rör sig i samma vatten som Phonem, Plod, Arovane och (i viss mån) Boards of Canada. Elektronisk lyssningsmusik som lägger lika stor vikt vid melodier som vid intrikat rytmsprogrammering. Vad som skiljer Styrofoam från mängden är att han här, på sitt andra album, låter sin stämma ljuda på några spår, och genast hamnar vi några små steg närmare traditionell popmusik. Den scratchade röstsamlingen på *It's Just that We Don't Show It* ger musiken en hiphop-koppling å la Gescom, medan de himlasträvande stråkarna i *Bad Night Is Falling* levererar den filmiska känsla albumtiteln skvallrar om. Styrofoam har med *A Short Album about Murder* börjat utveckla en egen stil, vilket gör att albumet är väl värt att kolla upp.

Henrik Strömberg

## DIAMOND DOGS

"As Your Greens Turn Brown"

Feedback Boogie

Ett sju man starkt band med medlemmar som Mattias Hellberg på gitarr, Bobba Lee Fett från Hellacopters och Stevie Klasson som bland annat spelat med Johnny Thunders och Glenn Matlock. När rutinerade rockrävar samsas i studion brukar det inte alltid bli lyckat. Men här hörs det att de har kul och är övertygade om att rock'n'rollen är livs levande. *Anywhere Tonight* är countrydoftande med ett stilligt munspel. Instrumentala *Boogie for Tanja* är upptempo med Henrik Widéns frenetiska orgel. *The Drifter* har årets hittills bästa gitarrieff och kommer att vara grym live. Diamond Dogs tar oss med på en upptäcksfärd i deras skivsamlingar från 60- och 70-talen, de lånar friskt men med kärlek. Jag säger som Kal P Dahl, "Det är bara rock'n'roll men jag gillar det".

Jonas Elgemark

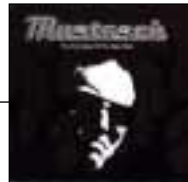
## VERMIN

"Filthy, Fucking Vermin"

No Fashion/MNW

Bandet släpper nu sin fjärde fullängdare och har på sina tio år gått från brutal dödsmetall till de senaste årens Entombed-sound. Senast jag hörde av Vermin var på den utmärkta *Millennium Ride* från 1997, en platta som fortfarande håller. Då som nu sköter Tomas Skogsberg produktionen med den markanta skillnaden att deras oljiga metal rock'n'roll då fortfarande kändes fräsch och spännande. Men att nu, tre år senare släppa en platta som både saknar låtar och har exakt samma ljudbild gör åtminstone inte mig intresserad.

Thomas Olsson



Album

**NØUGHT**  
**"Nought"**  
**MATS/MORGAN**  
**"Live"**

**UAE/Amigo**  
**Shifty/MNW**

Svenska Mats/Morgan och engelska trion Nought är varandras motsatser. Samtidigt har de likheter. Bägge spelar instrumental musik som söker sig utanför det uppenbara, det enkla och linjära. Men där Mats/Morgan extraherar taktarter i provrör, lämnar Nought det mesta kvar. Mats/Morgan är kliniska och antiseptiska. Nought en bakteriell ljudkultur.

Svenskarna kommer ur Zappa och fusion, men de glömmar den viktigaste fusionen av alla, den mellan hjärna och hjärta. Nought i sin tur bänder också takter, men berättigar dem med klanger å la Sonic Youth och Glenn Branca. De arbetar sig upp till högre nivåer, tar sats och kastar sig över klippskrev, snubblar till ibland, får skit på kläderna och sätter av igen. De berusar sig på mänsklig energi och svänger som kött och blod.

Allt medan Mats/Morgan står kvar på samma ställe och multiplicerar decimaltakter.

Peter Sjöblom

**JEDI KNIGHTS**  
**"Jedi Selector: Mixed by Tom Middleton"**  
**Smugg/MNW**

Mark Pritchard och Tom Middleton har gjort musik tillsammans sedan början av 90-talet, under namn som Global Communication, Reload, Link och Jedi Knights. De har gett sig på en mängd olika stilar inom modern dans – techno, ambient, electro, house, drum'n'bass – med konsekvent mycket goda resultat. Jedi Knights är det alias som oftast använts för deras mest uptempo och dansgolvsvänliga låtar, vilket denna best of-samling definitivt visar. Elva spår, knappt ihopmixade, en resa genom electro, funk, disco, house och drum'n'bass. Alla de självklara låtarna är med: *Catch the Break*, *Antacid (Jedi Knights remix)*, *New York New York*, plus två nya, ett nuhouse-spår av Tom Middleton och ett drum'n'bass-spår av Mark Pritchard. Numera måste ju en best of-samling innehålla nya spår så att fansen köper skivan. De nya spåren är bra, men kanske inte omistliga. Dock, för oss alla som saknar flera Jedi Knights-tolvor så är *Jedi Selector* ett kap.

Henrik Strömberg

**SATURDAY FRANK & THE ATOMIC DOGBREATH**  
**"Plain Bizarre"**  
**Coal Dog Music**

Saturday Frank kommer från Västsverige och ger ut *Plain Bizarre* på eget bolag. Ett lovvärt initiativ eftersom det faktiskt känns angeläget att detta når en publik. Det är tillräckligt bra för att inte skuffas undan i ignoransens mörka kyffan. Nu kan man invända att det ofta låter

lite väl mycket Tom Waits om Saturday Frank, men jag tycker ändå att det finns tillräckligt mycket egna idéer för att inte bli plagiat. Dessutom finns inslag som nästan låter som en bluesigare Foetus. Hela anslaget är väldigt amerikanskt, och *Plain Bizarre* fungerar utan att bli vanligt eller tråkigt. Ett minus till några av texterna som känns lite väl krystade ibland. Annars är det riktigt bra.

Magnus Sjöberg

**JANEK SCHAEFER**  
**"Above Buildings"**  
**Fat Cat/Playground**

Visst kan det vara skönt med lite oljud ibland. Men albumdebuterande Janek Schaefer larmar inte bara på utan bygger ut sina experimenterande ljudlandskap med lika delar tystnad och dynamik. Det brummar, surrar och klickar, brusar och väsnas, vilket ger en avkopplande helhet väl värd att lyssna på. Det är alltid kul med folk som är kompromisslösa och dessutom inte glömmar bort värdet av tystnad och ro.

Robert Lagerström

**MUSTASCH**  
**"The True Sound of the New West"**  
**Majesty/EMI**

Kors i taket, storbolaget EMI gör en storsatsning! Underbolaget Majesty ska låta små band utvecklas utan stress och förhoppningsvis bli vinstgivande. Först ut är göteborgarna med det coola namnet, Mustasch som med sin cementtunga stonerrock försöker förgylla tillvaron. Sångare och karismatisk frontfigur är Ralf Gyllenhammar (Grindstone, B-Thong) som med sin röst lyckas kombinera Glenn Danzig med hjälten Ian Astbury i The Cult. Men även om inspirationen från Kyuss, Monster Magnet och Black Sabbath finns där känns det som ett förstlingsverk eftersom inga låtar fastnar.

Thomas Olsson

**PARADISE LOST**  
**"Believe In Nothing"**  
**Railroad Tracks/EMI**

Jag får erkänna att jag inte förstår mig på Paradise Lost och deras nya inriktning. Jag kan inte föreställa mig vem denna skiva riktar sig till. Hårdrockare? Nej, tyngden är borta. Deprockare? För lite svarta. Depechefans? För lite synthar, för lite rock'n'roll, för lite känsla. Jag har gillat bandet sedan banbrytande *Gothic* (överskattad enligt många, mästerverk enligt mig) och glatt hängt med i svängarna mellan goth death, svängig metal med fläskiga gitarrer och den poppigare synthflirtan på *One Second*. Sinne för bra låtar och Chris Holmes röst har gjort det svårt att misslyckas. Men nu, *Believe In Nothing* är en talade titel. Att hålla sig till en genre är visserligen helt ute men jag önskar att bandet kunde bestämma sig. Lite syntigt, lite åttiotalspop, lite deprock, lite fläskiga gitarrer. Låtar som är aningen catchy, men ändå inte. Bandet verkar ha tappat

spelglädjen. De två första låtarna kunde platsat på *One Second* men sen blir det blekt, beigt, segt och lika stelbent som bandet själva sist jag såg dem live. Nå, kliv ur den designade svarta skinnklädseln, låt håret växa ut och börja banga igen.

Karin Lindkvist

**HIM**  
**"Our Point of Departure"**  
**Fat Cat/Playground**

För några nummer sedan i den engelska musiktidningen Wire kunde man läsa en lång artikel om något de kallade Chicago-underground. Till största delen rörde det sig om ett långt poträtt av HIM:s Doug Scharin. Där framstod han som nytänkare av rang. Visst är det lätt att tycka att en före detta Codiene-trummis är ett geni, och att HIM ena stunden heter June of 44 ser ju också förbannat bra ut på pappret. Konstigt nog (jag har verkligen funderat) tycker jag inte att *Our Point of Departure* är så värst intressant. Extremt hög tråkfusion-faktor. En enfaldigt meningslös tenorsaxofonist som fantasilöst harvar treklanger till ett krautrock-latin groove, är det bra? Och var är dubinfluenserna som det talades så varmt om? En hårt filtrerad gitarr genom ett delay? Kanske hade jag för höga förväntningar men jag känner mig lurad på något sätt.

Fredrik Eriksson

**FRANK BLACK AND THE CATHOLICS**  
**"Dog in the Sand"**  
**Cooking Vinyl/Border**

Från att ha varit konstnärlig ledare för 1900-talets bästa och mest inflytelserika rockband till att harva med ett nästintill coverband på 2000-talet – kan man kommentera detta utan att använda orden gubbig eller trött? Självklart inte, men det tar emot att putta ner en gammal idol från piedestalen. Och ändå står denna platta sig väl i dagens konkurrens.

Som Black Francis i Pixies utträttade han mirakel. Bandets musik drog ömsom som tagg-tråd genom ådrorna, ömsom smekte den som en passadvind. Lågmäldhet och frenesi parades med poesi. Drömmar om en svärgripbar inre kraft fyllde mig alltid när jag lyssnade på Pixies. Soloartisten Frank Black gjorde lite mer lättkonsumerade och poppiga plattor, men inte utan kvalitet. Inriktningen numera kantrar mer över åt country som i *Bullet*, och det är okej för min del, som när bandet "boogierockar loss" som Stones gjorde för hundra år sedan då säger det stopp. Men med vackra poppärlor som *The Swimmer* och *St. Francis Dam Disaster* visar han sin klass igen.

Det som stör mig allra mest är ändå att Frank Black skulle kunna göra årets bästa platta men han verkar inte tillräckligt engagerad, han har väl redan varit där, gjort det. Synd, han har ju fortfarande förmågan kvar...

Gary Andersson



MUSIKNYHETER

DEMOBANK

WEBSTORE

PREMIÄR 1 FEBRUARI

COMEDOUTANDOPPLAH

VÅREN 2001

36 LIVEBAND

UNDER HELA VÅREN

BAR &amp; CLUB ALCAZAR

TORSDAGAR KL. 20-24

DAVID BAGARES GATA 15

STOCKHOLM







## SEE CUSTOM ROCK THE DEMO STAGE ON FRIDAY, 9<sup>TH</sup> FEB, AT 'POPSTAD 2001' IN GOTHENBURG.

Custom transforms the best of  
US guitar rock into their own  
energy saturated sound that gels...

WE AT POPWIRE ARE TOTALLY DEDICATED TO DEVELOPING TALENTED  
UNSIGNED ARTISTS. BY PRESENTING THEIR MUSIC ON THE INTERNET WE  
PROVIDE OUR ARTISTS WITH UNBIASED FEEDBACK BASED ON THE REACTION  
OF THEIR AUDIENCE. WE ALSO HAVE AN EXPERIENCED A&R STAFF THAT PRO-  
VIDES FURTHER GUIDANCE. WWW.POPWIRE.COM. STOCKHOLM. NEW YORK.  
LONDON. TOKYO. MADRID.

**popwire**  
hits made by real people



[Vi hjälper dig gärna på vägen.]

**Studieförbundet  
Vuxenskolan**

Kontakta Petra, 031-707 48 90  
eller Nils, 031-707 18 05

031-707 18 00 • www.gbg.sv.se



### MOTORPSYCHO "Roadwork vol 2: The MotorSourceMassacre" Stickman/MNW

Kanske världens, definitivt Norges, bästa band  
släpper andra live-plattan i serien Roadwork.  
Konserten är inspelad 1995 på Kongsberg  
Jazzfestival då Motorpsycho uppträdde tillsam-  
mans med frijazzgruppen The Source efter  
endast tre timmars repetition. Motorpsycho  
bidrar med tre låtar som sammanlagt klockar  
in på dryga 40 minuter, alla tagna från mäs-  
terverket *Timothy's Monster*. Resten av materialet  
är The Sources. Hur låter det då? Tyvärr inte  
speciellt bra. Föreställ er en instrumental  
Motorpsycho-låt med blås från The Stooges  
*L.A. Blues* så kommer ni sanningen nära.  
Långt ifrån hissmusik med andra ord. Jazz-  
låtarna är inte heller särskilt njutbara. Enda  
riktigt bra spåret är Motorpsychos *The Golden  
Core* där musikstilarna blandas på ett naturligt  
sätt, fast den är ännu bättre i originalversionen.  
Daniel Severinsson

### SPIRITS REJOICE "Rejoice!"

Brax-Tone

Spirits Rejoice lånar namnet från Albert Ayler,  
och det säger en del om hur dessa fyra svens-  
kar låter. Jazz som är fri, men i effektiv rörel-  
se. Den första halvtimmen och de tre första  
låtarna är högsänkning med suveränt sväng.  
Jag älskar när blåsarna "hakar upp" sig på en  
liten melodisnutt, innan de vältajmat släpper  
iväg ett katapultlass med toner som sliter med  
lyssnaren i bara farten. Visserligen förlorar de  
fokus under den sista kvarten, men det kan  
man leva med när resten är så bra. (Brax-Tone  
är ett CD-R-bolag och kan nås via brax-  
tone@listen.to)

Peter Sjöblom

### EDSON "Unwind with Edson" Summersound Recordings

90-talsnostalgikerna i Edson släpper sin första  
fullängdare och håller med säker hand liv i  
Eggstone/Cardigans/Tambourine-traditionen.  
Här serveras vi vänligt tralliga melodier sjung-  
na med sorgsen stämma, och finurliga texter  
om livet och kärleken, uppbackade av tvåflöjt,  
klockspel och trumpet. Det är roligt, men känns  
samtidigt rätt sorgligt nostalgiskt. Det är svårt  
att se att den här musiken skulle väcka några  
aha-känslor hos dagens pop-publik. Jag vet att  
jag själv skulle ha gillat det här mycket mer  
för sex-sju år sedan. Nu känns det lite daterat  
och uttänkt. Men visst finns det ett och annat  
guldorn på skivan. Förra singeln *Sunday,  
Lovely Sunday* är fortfarande en riktig sötsång  
som man blir glad av. Efter ett par lyssningar  
på *Temper Tantrum 3 Min* sjunger man med i  
den vackra refrängen. Lyssna också på Helena  
Södermans fina piano/klockspelsslinga i slutet  
av *Save Me from Myself* och njut! Tyvärr ekar



den lite väl mycket Morrissey och Smiths  
ibland, och det är kanske Edsons största pro-  
blem. Det ekar hela tiden, någonstans ifrån.  
Det är för lite nutid och för mycket nostalgi,  
dessutom för en era som vi så nyligen upplevt.

Anna Hedlund

### SPINESHANK "The Height of Callousness" Roadrunner/Arcade

Hur många gånger jag än lyssnar känns plat-  
tan bara sådär, utom möjligtvis singellåten  
*Synthetic*, som dessutom klart påminner om  
refrängen på In Flames *Episode 666*. På upp-  
följaren till *Strictly Diesel* har Spineshank för-  
sökt lämna sina värsta Fear Factory-komplex,  
även om de inte är borta. Bandets neometalliska  
industriound sound känns fortfarande mer pro-  
grammerat än genomarbetat. Låtarnas anony-  
ma likformighet är uppbyggt av Soulflys dyna-  
mik, Fear Factory och N.I.N:s maskinella  
industriattack och Korn's rytmiskt frustande  
aggressionsutbrott. Producenter gör GG Garth  
(Rage Against The Machine) som även jobbat  
med de unga tjejerna i Kittie, vilket bitvis slår  
igenom. Tyvärr har Spineshanks musik tenden-  
sen att låta inspirationslös, färdigstakad och  
bombastiskt aggressiv.

Thomas Olsson

### PAN SONIC "Aaltopiiri" Blast First/Playground

Det har gått två år sedan Pan Sonics senaste  
album, men när resultatet är så här bra gör det  
inget om man får vänta ett tag. Man kan se  
*Aaltopiiri* som indelad i tre delar: först en bunt  
rytmiskt minimalistiska låtar byggda med små,  
små ljud och delay, i samma stil som till exem-  
pel Pole och Snd; sedan några stycken med  
industriaktiga toner och surr, som Aphex Twins  
*SAW II* framförd i en metalliskt dödlig fabrik;  
och till slut sammanför Pan Sonic de två tidi-  
gare delarna med den mer brutala industritech-  
no vi är vana vid från föregående album med  
de två finska innovatörerna. *Aaltopiiri* visar  
Pan Sonic från en mindre brutal sida än tidiga-  
re, det är ett nyanserat men också väl samman-  
hållet album. Det är roligt att se att veteraner-  
na Pan Sonic kan förnya sig och visa alla unga  
uppstickare att de fortfarande vet var oscillator-  
skåpet ska stå. Lysande.

Henrik Strömberg

### JENNIFER LOPEZ "J.Lo" Epic/Sony

Jennifer Lopez har krälat omkring på den där  
exotiska stranden i videon till *Love Don't Cost  
A Thing* hela jävla vintern. Jättesnygg tjej.  
Jättesnygg låt. Det är så hopplöst skamlöst och  
jag köper det gladeligen rakt av.

Jag hoppas att Puff Daddys *Walking On  
Sunshine* släpps på singel också. Det är egentli-  
gen en ganska simpel poplåt och Puffy har



gjort mycket roligare grejer – men jag vill i  
alla fall höra den igen. Det mesta på skivan vill  
jag bara förtränga så fort som möjligt. Puffy  
har bidragit med en låt till och den är hemsk.  
Börjar man skriva sådana låtar åt sin flickvän  
är steget inte långt tills man är Ike Turner. Om  
Puffy verkligen respekterade sin kvinna skulle  
han ge henne något som åtminstone var i när-  
heten av hans tidigare mästerverk, som Mariah  
Careys *Honey* eller Mary J Bliges *I Love You*.  
Det skulle vara en mycket finare kärleksför-  
klaring än att köpa dyra presenter och skjuta  
på folk som förolämpar henne.

Thomas Nilson

### JOHN FRUSCIANTE "To Record Only Water for Ten Days" Warner

John är den flummige och naivt spelande Chili  
Peppers-gitarristen som till slut återvände hem  
till Flea, Anthony och Chad. Vilket gör dem till  
en konstnärligt sprakande orkester igen.

På denna soloplatå skapar John vid flera  
tillfällen, tillsammans med diverse vänligt sin-  
nade akustiska och elektriska gitarrer, musik  
som gränsar till magi. Med enkla medel och en  
våldigt egen (läs: oborstad, otränad) röst låter  
han små berättelser tvinna sig runt flärdfräa  
rytmer och några små melodier. Mycket njut-  
bart och själsläkande. Lyssna bara på  
*Someone's. Murderers. The First Season*. Eller  
inspirerade *Away & Anywhere*. Låtar som  
dessa speglar universums vidder och begräns-  
ningar i samma andetag, i samma till synes tre-  
vande ackord. Speciellt fantastiska *Murderers*.  
Detta är stort, men i liten förpackning. Detta  
är kärlek, detta är lidelse. Utan stora gester.

Less is more.

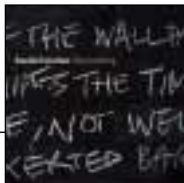
Anthony Kiedis – John är min själsfrände  
också.

Gary Andersson

### S.P.O.C.K. "2001: A S.P.O.C.K. Odyssey" Subspace Communications

S.P.O.C.K. svävar genom universum och reser  
in i 2001 med glada miner. Det hoppas och det  
skuttas mellan äventyren på skivan och syntar-  
nas rytmiska ljudsessioner blandat med  
Androids stämma gör det hela till en skön upp-  
levelse. Berättelser från galaxens utkanter  
blandas med vardagens kärleks- och super-  
historier. Variationen mellan vissa låtar känns  
dock lite ambivalent. De har en stor bredd, men  
jag tappar rytmen efter vissa låtar som är av  
hög klass. *Mr Jones* och *Satellites* är redan  
klassiker i min CD. Dessutom är Astrogirl ute  
och förtrollar män igen, och vem kan leva utan  
henne. Detta är schysst dansant syntpop som  
får en att inte sluta le.

Martin Mansfeld



## Album

### RAE & CHRISTIAN "Sleepwalking"

Grand Central/Goldhead

*Sleepwalking* innehåller hårt driven funk parad med skymningsval soul, vilket innebär att Steve Christian och Mark Rae tagit sin hiphop-influerade musik ett steg längre. Plattan växer för varje lyssning, *Get a Life* med Bobby Womack var kanonbra från början men spår som *Hold Us Down*, fantastiskt pulserande *Ready to Roll* och *Let it Go* visar sig också bli favoriter. Musiken har tagit formen av rytmväv med intrikata detaljer, stämningssydda musikaliska ögonblick – högtidliga stunder. Och jag gillar det. Musiken lever även utan sång eller rap och emellanåt fungerar rösterna som instrument, som atmosfäriska inslag. Plattan bildar också en enhet, låtarna är delar av en större helhet. Detta innebär att jag lyssnar igen och igen på *Sleepwalking*. Det tror jag du borde göra också.

Gary Andersson

### SPOTRUNNÄZ "X-Marks the Spot"

Platform/MNW

Skånepågarna Mici "Mic Micanic" Asante och Mårten "Moé" Sakwanda levererar skön party-hiphop i ett högt tempo. Break Mecanix (Moé och Måns Asplund), som producerade Timbukts platta, står för större delen av musiken. Alltså bjuds vi på smutsig, hård funk, ibland med inslag av bounce. Bäst är singlarna *The Verdict* med Eye-N-I på refrängen och latinoinspirerade *The Uh-Uh*, som lånar friskt från Beatnuts Herbie Mann-samlade *Watch Out Now*. Även *Mental Hospital* med bland andra Timbuktu, Swing och ADL höjer sig över mängden. Vad som drar ner omdömet lite är att både Moé och Mic trots bra flow inte alltid får till de bästa rimmen, speciellt eftersom många låtar saknar intressanta teman. Fast plattan är bra ändå och bekräftar att Skåne har landets näst bästa hiphopsken.

Daniel Severinsson

### UNBOUND "In Oblivion"

Premium/MNW

Klassikern *Children of the Revolution* i Unbounds tappning får garanterat lyssnaren att tappa hakan, här snackar vi om egen version! Annars är det mixer-time igen, fram med Crowbar- och Panteraplattorna, släng i några Sabbath-riff, fantisera om allmän misär och tryck ner dem i mixern. Resultat – doomcore. Med ett tempo som bitvis matchar en snigel släpar sig låtarna fram samtidigt som sångaren lyckas korsa Phil Anselmo och Kirk Windstein med sitt brölände. Gitarrerna är nedstämda till bristningsgränsen (vilket gitarrljud!) och hackar skoningslös efter melodierna som livrädda knapp tårs visa sig,

vilket är plattans största brist. Låtarna känns mestadels förutsägbart trista och fantasilöst malande i rena bulldozer-stilen men glimtar till betydligt på slutet där speciellt *Experience* är en grym hit och klar favorit.

Thomas Olsson

### SUGABABES "One Touch"

London/Warner

Att dagens musik mer och mer består av yta visar de unga tjejerna i Sugababes. De "hittades" av gubbsjuk producent utanför en biograf när de var tretton. Fick chansen att spela in några låtar som gillades av pengakäta managers. Fyra år senare har Sugababes "vuxitt" till sig. Singeln *Overload* är skrivans klart bästa spår och en av förra årets bästrelåtar. När nu hela skivan släpps blir jag mycket besviken. Ingen av de tolv spåren kommer ens i närheten av *Overload*, kanske då *Same Old Story*. Produktionen är fantasilös och närmast hjärndöd. Låtarna urvattnade och tråkiga. Tjejerna är värda bättre än låtskrivare som inte kan lyfta blicken från vare sig dödsannonserna eller mixerbordet. Keisha, Mutya och Siobhan har bra röster och man kan höra att det finns en attityd som vill mer. Mer än att sjunga sinnesslöa låtar gjorda av någon programmerande musikhatare. Jag skräms av rovdriften på unga talanger. Krysta fram något radiovänligt. Sminka dem till oigenkännlighet. Lär ut några danssteg. Ge dem en bra advokat. Framgången är ett faktum. Dessa tre tjejer borde ha en producent och en låtskrivare, inte tio. Ge Sugababes den tid de förtjänar så kommer nästa skiva att vara kanon.

Per Lundberg G.B.

### DEATH BY STEREO "Day of the Death"

Epitaph/MNW

Ohhh, svettigt... det luktar illa men det är härligt. Då vet man att det är bra, musiken alltså. När man går upp i varv innan man knappt har börjat lyssna. Och det här är inte bara bra, det är helt underbart. Det är adrenalinfyllt punk som gör att det spritter i benen. Det är inte jätteskränigt (men ganska) utan håller emellanåt mer på den lite renare hardcorekänslan. Skrik blandas med lite "skönsjungande" kör och man känner att detta är äkta glädje. Det här är en brutal höjdare som håller alla kraven för en punkskiva, till och med texterna är som de ska vara, arga och ironiska. Ifrågasätter det mesta. Nä, det här är inget trams om att lösnaglarna för 19.50:- inte funkade eller när man inte vet vilken såpa man egentligen ska titta på. Gör dig själv en tjänst, köp skivan och røj tills mjölskyran förlamar dina ben.

Tove Pålsson

### MAZARINE STREET "Delirious"

Dolores/Virgin

Mazarine Street blandar friskt och ger obekymrat. Men att de i grunden är ett rockband och ingenting annat hörs i *Exile On Main Street*-pastischen *Apocalypse Right Now*. Där har de kontroll över situationen. När de lånar av electronica, funk eller soul ser de mer ut som småkillar som poserar i pappas alldeles för stora galoscher. Än värre är att produktionen slätar över de skarpa kanter som eventuellt fanns där från början, och som möjligen skulle gjort *Delirious* intressantare. Den febriga svindel titeln lovar visar sig bara vara ett sjåpigt töcken.

Peter Sjöblom

### FIRST FLOOR POWER "There is Hope"

Silence

Här finns en del problem. Ett av det största är avsaknad av en nerv i musiken. Med det menar jag en nerv i framförandet och i låtskrivandet. Det brister en del där. Man kan placera in dem i facket tidig 80-tals synt blandat med new wave och där bör man antingen vara en bra låtsnickare eller ha experimentlusta och vara lite galen för att bli intressant. Bra exempel är Pere Ubu, Soft Cell, Devo. First Floor Power har för lite av detta men ibland glimmar det till. Det kan vara en syntslinga, en vers eller ett stick men aldrig en hel låt. Jag försöker komma på varför jag inte riktigt kan ta detta på allvar, det känns för uttänkt och trots en del lovande idéer så behövs det mer botten och närvaro för att beröra.

Jonas Elgemark

### THE DETROIT ESCALATOR CO

"Astronomy is not Merely the Interpretation of Shapes and Constellations, it is More the Association Between Degrees of Light, Transparency and Colors of Stars with One's Feelings and an Empathy with the Whispers of Far-away Things"

Peacefrog/Amigo

I mitten av 90-talet började Neil Olliviera (= The Detroit Escalator Co) spela in ljud från Detroit's gator och kvarter som han förvandlade till rytmiska klangkompositioner. Ett slags realism, vars stämningar från stadens vardagsliv målade beskrivs i albumtexten. Jag förstår detta när jag läser, men jag hör det knappast. Ljuden bakas om, bearbetas till musikaliska kompositioner. Som bäst är det ivriga minimalistiska stycken av ett par små ljud som rusar varv efter varv. Som i trans. Eller när fragment från verkligheten spränger igenom. Men det verkar inte som om Olliviera hela vägen litat på sina ljud, utan han klär ut dem, förvandlar dem, och till sist dränker han dem i ett slags väldigt allmän

elektronik-kitsch. Det retfulla, rytmiska blir då bara ett slags ljudkuliss, en dekorativ bakgrund. Och när jag läser albumtexten igen, börjar jag längta efter bilder till musiken.

Thomas Millroth

### REMINDER "Broken Tone"

Exergy Music

Att det är Åsa Eklunds (Pineforest Crunch) skivbolag Exergy som ger ut Reminders debutalbum är självklart. Dels är Pineforest Crunchs Mattias Olsson med på trummor, och precis som hos Pineforest Crunch luktar musiken aningen för mycket musikskolans duktigaste elever och alldeles för lite uppriktighet och känsla. Det är välproducerat, finstämt och har ett snyggt sound. Här finns helt enkelt definitiva musikaliska kvalitéer. Men det uppväger inte att man efter att ha lyssnat igenom skivan inte har lagt till minnet en enda melodi eller textrad. Och trots att Nicklas Sandströms mjukt, melankoliska röst är en tillgång som lyfter musiken och får den att stundom bli riktigt vacker, så berör det mig inte nämnvärt. I stället känns ofta bara på gränsen till att bli insmickrande och smettigt. Den slutsats man kan dra av det här är att ett bra hantverk tyvärr inte alltid är en garanti för en bra skiva...

Moa Eriksson

### DEAD HOLLYWOOD STARS "Gone West"

Mad Monkey/import

Go WEEEST! Nej. Inte gay-propagerande disko-pop. Dead Hollywood Stars spelar country & western från andra sidan. Saloonen ligger öde, ökenbuskarna rullar utmed Main Street, en svängdörr knarrar sakta i den torra vinden. Där – ett trevande banjo-ackord. Ekot av ett självspelade piano. Gengångarna vaknar i spökstaden.

Dead Hollywood Stars lyckas bra med att göra mörk ambient musik baserad på element ur country & western-musik. Ibland påminner det om Neil Youngs filmmusik till *Dead Man*, andra spår lutar mer åt industri-ambient, och några låtar förvränger country-ljuden till svängig techno. Inte nog med att *Gone West* har ett intressant koncept i ryggen, resultatet är dessutom riktigt bra.

Henrik Strömberg

### THE YES MEN "Prosody"

White Jazz/House of Kicks

Högenrisk punkrock som lyckas vara något annat än bara ett dussinband. Ja, faktiskt. Mycket beror på att australiensarna kan skriva låtar och framföra dem så det ryker. Ta lite Flaming Groovies, Sonics och en nypa MC5 så har du bilden klar. En platta att ta fram när det kryper i rock'n'roll-nerven.

Jonas Elgemark

# **The Soundtrack of Our Lives**

**Behind The Music**



**Nytt album Behind The Music  
i butik 9/2!**





## THE TWILIGHT SINGERS

»Twilight as Played by«

Columbia/Sony

New Orleans måste verkligen ha gjort ett starkt intryck på Greg Dulli. Efter att hans band The Afghan Whigs spelat in sitt senaste album, 1965, blev han kvar. Rent fysiskt likväl som själsligt. Nya projektet The Twilight Singers är Dullis kärleksförklaring till staden.

Egentligen har han inte behövt förflytta sig så långt från vad han gör med Afghan Whigs. Det är fortfarande hjärtnipande låtar och iskalla cynismer. Men istället för att låta cynismen utgöra grunden för låtarna har Dulli haft sin utgångspunkt i gospel och soul. Det blir aldrig oskyldigt, men nihilismen är mer en nödvändig slutledning än en förutsättning. The Twilight Singers har gjort en alldeles utmärkt skiva som kombinerar gråtmild falsettsång och sentimental hockeyorgel med svängiga rytmer och storslagna stråkkarrangemang. Låtarna är hjärtskärande men aldrig sentimentala. Vackra men aldrig söta. Smarta men aldrig utstuderade. Trots cynismen.

Dan Andersson

## KIM CASCONI

»Residualism«

Ritornell/Border

Verk som räknas till genombrotten inom musik och musikvetenskap är kanske inte alltid de verk som faktiskt spelas i någon större utsträckning. John Cages banbrytande 4' 33" till exempel har definitivt en plats i historieböckerna även om det är ytterst få som verkligen hört verket framföras. Kim Cascones *Residualism* kan också ses som mer teoretiskt än praktiskt intressant. På skivomslaget står följande att läsa: "All content was created using a custom MAX/MSP patch designed by Kim Cascone". MSP är ett programspråk. MAX är ett ljudprogram som kan tolka kodsnotar (patches) skrivna i MSP. Man kan tolka citatet ovan som att Kim Cascone har skapat ett program som sedan skapat innehållet på CD:n. Det kallas generativ musik, musik som genereras av datorprogram, datorprogram som kan skapa ny musik hela tiden. Musikerns roll är reducerad till att skriva programkod. I framtiden kanske de mest hyllade musikerna är de som kan skriva programmen som skapar den mest spännande musiken, och vi kommer undra hur man en gång kunde lyssna till ett och samma musikstycke flera gånger (jovisst, så blir det säkert).

Så långt teorin bakom *Residualism*, hur låter resultatet? Skivan består av en 41-minuters låt, närmast jämförbar med ambient musik. Det är ljusa toner som åker upp och ner på tonskalan, små plipande ljud som skulle kunna vara vattendroppar eller någonting som kokar, ljud som luftbubblor i en undervattensfilm. Allting har dock en ofrånkomlig syntetisk klang. Ur en teoretisk synvinkel är onekligen verket intressant, men mer praktiskt så har jag hört bättre skivor, och jag kommer inte lyssna på *Residualism* många gånger. Det hade varit betydligt roligare om skivan också innehållit en CDrom-del med MAX/MSP-patchen i fråga.

Henrik Strömberg

## XZIBIT

»Restless«

Loud/Sony

För att på smidigaste sätt ta sig upp i högsta rap-divisionen har Xzibit på sitt tredje album tagit hjälp av Dr Dre som verkar tjälja guld. Xzibit har inte riktigt nått de höjder många förutspådde när han 1995 spottade sina första rim på Alkoholiks *Hit and Run*. Men *Restless* är mer underground än Eminem och mer varierad än Dr Dres 2001, och visst kan Xzibit bli riktigt stor. Att lyssna på *Restless* känns

som det roligaste man kan göra just nu med livremmen knäppt. *Restless* är fylld av högpotent gangsta-funk och melodierna är nallebjörnsramsor som är lika svåra att göra sig av med som ett tuggummi som fastnat i håret. "Tune in witness the rise of an icon" rappar Xzibit på *Been along Time* och bättre programförklaring går nästan inte att ge. Xzibit är här på riktigt och nästa gång behöver han kanske inte gardera sig med en lika diger gästlista (KRS-One, Eminem, Erick Sermon, Tha Liks).

Björn Magnusson

## ROCKMONSTER

»Interrupter«

Majesty/EMI

Det finns en avspändhet i hela denna platta. Jag vet inte om det beror på Martin Tomassons sköna sätt att sjunga där han liksom hänger kvar på orden, eller om det är den luftiga ljudbilden som känns alldeles lagom. Riffen löper genom hela *Interrupter* och fogar ihop en helhet full av livskraft. Men lite fega är de, låtarna är ofta för korta och genom att tänja lite till så skulle detta kunna nå oanade höjder. *Random Love Generator* är så självklar att jag bara sitter där med ett tokfransleende. Suicide, Cramps, Jon Spencer tänker man på och Rockmonster är absolut inte sämre.

Jonas Elgemark

## DIVERSE ARTISTER

»Rockin' At the Barn, Vol 2«

Dusty/Border

Svenska Dusty Records har haft en liten men gaggande god skivutgivning. Den första *Rockin' At the Barn* gjordes för att fira femårsjubileet för butiken Country Rock Specialisten i Göteborg och fick snart sällskap av fullängdare med de svenska banden The Mole Train och Elmer. När det nu blir dags att följa upp etikettens debut sparas det inte på krutet. Svenska och amerikanska artister bidrar med hela 20 låtar som rör sig kring americana och med andra ord country, countryrock och no depression. Bland svenskarna imponerar Lee Marvelous, Jim Bob Convoy och Salamander 4 och bland amerikanerna vinner Joe Buck, Kevin Deal och The Brooklyn Cowboys.

Robert Lagerström

## AIMEE MANN

»Bachelor No. 2 or the Last Remains of the Dodo«

SuperEgo/V2

Precis som man antar att en amerikanska i singer/songwriter-traditionen ska låta. Lugnt och harmoniskt, arrangemang som aldrig tar överhanden, utan låter sångerna stå i fokus. Domineras ofta av piano, vilket bidrar till den emellanåt nästan meditativa känslan, även om den inte är förhärskande. I ljudbilden dyker även annat upp, och det är inte alltid helt självklart hur arrangemangen ska utvecklas. Tillräckligt varierat för att hela albumet ska hålla ihop och kännas angeläget. Dessutom ett mycket snyggt omslag. Rekommenderas.

Magnus Sjöberg

## NICOLAI DUNGER

»Blind Blemished Blues«

Hot Stuff

Under våren släpper Nicolai Dunger två platton. Den första, *Blind Blemished Blues*, ges enbart ut på vinyl, är lite mer experimentell med utrymme för en hel del improvisation. Det är musik som är glömsk för sig själv, musik utan eufemismer, musik i sin renaste, råaste form. Som om den materialiserar sig och uppfattas av mikrofonen innan den hunnit snärjas av någon bestämd genre.

Kalla det blues. Eller jazz. Eller country. Allt är lika rätt och lika otillräckligt. Och allt på plattan är på riktigt. Därför spelar det ingen som helst roll att det vinglar om underbara *Slow Doorbell*

*Waltz* eller att *Tribute to Robert Wyatt* tar slut innan den riktigt tagit form.

Det bästa kommer sist. *Talking Blues*.

Lång, kanske tjugo minuter, kanske tio, eller trettio – än sen? Den är ett av de unika tillfällen när tiden faktiskt inte är någonting, när sekunder är betydelselösa. Som om Dunger kommunicerade med något högre, genom musikaliskt tungomålstalande. Att höra någon överlämna sig åt nuet så oeftergivligt är rent transcendentalt. På ett svårutgrundligt sätt till och med ett slags fullkommande.

Peter Sjöblom

## THE NEW YEAR

»Newness Ends«

Touch & Go/Border

Av alla dåliga bandnamn så måste The New Year vara ett av de sämsta. Fast vad begär man av av ett band som tidigare hette Bedhead? Trots detta är The New Year förbannat bra. Musikaliskt skulle jag tro att de kom från Skottland, men vaga uppgifter säger att de bor i New York och består bland annat av bröderna Matt och Bubba Kadane. Vinglig gittarpop i bästa Pastels-anda, fast med betydligt bättre sång. Våldigt konservativt och anspråkslöst men hysteriskt trevligt.

Fredrik Eriksson

## PRIMAL FEAR

»Nuclear Fire«

Nuclear Blast/MNW

Lyssna bara på låten *Living for Metal* – kan det sägas tydligare? Power metal-gurun och en av hockeyfrillans förespråkare, Ralf Scheepers (Tyrann Pace, Gamma Ray), är tillbaka, numera tyvärr kortklippt. Ralf, den felande länken mellan Udo Dirkschneider och Rob Halford, släpper sin tredje platta och klämmer som vanligt i så rutorna skallrar. Att han alltid varit svag för Judas Priest, och även försökt bli deras sångare, är allmänt känt. Om Primal Fears föregående plattor ibland snuddat vid hjälmtarnas sound tangerar den nya bitvis Priest-klassikern *Painkiller*. Heavy metal-manteln är utlagd, nitarmbanden nödvändiga, tempot uppskruvat och gitarrsolona tidstypiska. Förstärkningen med gitarristen Stefan Liebing, som även återfanns på förra plattan, visar sig vara ett smart drag och bortser man sen från Ralfs tendens att lägga in patetiskt tårdrypande AOR-baller känns det bättre än föregångaren *Jaws of Death*. Men trots detta håller jag fortfarande debuten som vassast, *Jaws of Death* kändes för finjusterad, planerad och stel, på nya tar Ralf & Co steget bakåt och hittar glimtvis tillbaka till attacken och frenezin. Låtar som *Kiss of Death*, *Fight the Fire* eller favoriten *Back From Hell* håller alla den tyska metal-fanan högt, och innehåller förutom Judas-takter även spår av Accept och Gamma Ray, vilket aldrig är fel.

Thomas Olsson

## DIVERSE ARTISTER

»Discoteca«

Ocho/Goldhead

En hel massa funkigt dansanta och eldiga rytmer trängs på denna samling som kan få vilket slött dansgolv som helst att gunga. Latin, soul, jazz och house i en sån här utsökt blandning funkar även på hemmastereon. Rubén Blades, Charanga 76 och T-Coy sticker ut. Om det är mysig måbra-musik du letar efter – leta inte mer.

Gary Andersson

## LOW

»Things We Lost In the Fire«

Kranky/Border

Lows senaste skiva är den poppigaste de gjort. Tycker de själva. Visst går några av låtarna marginellt snabbare än de gjort på tidigare skivor, och visst använder de ett extra ackord lite här och var som de kanske inte hade lagt till annars. Men pop?



Hm. Kanske. *Things We Lost In the Fire* intygar ändå att Low främst är det minimala uttryckets mästare. Det är fortfarande i det närmaste anti-arrangemang som ramar in naivistiskt enkla och ibland plägsamt långsamma låtar, och det är fortfarande Alans och Mimis röster som står i fokus. Fast ibland medverkar även nyfödda Hollis Mae med tjut och joller. Men oavsett vad bandet själva tycker så är *Things We Lost In the Fire* inte början på något nytt för Low. Den bekräftar snarare vad vi redan vet. Och varför laga nåt som inte är trasigt?

Dan Andersson

#### RAGE AGAINST THE MACHINE "Renegades"

Epic/Sony

Rage som vi känner dem lämnar härmed in handduken med denna hyllningsplatta till sina musikaliska rötter. Låtar från artister med egen stark kraft och vilja ligger till grund för dessa omgjorda versioner i karaktäristisk tung Rage-riff-anda. Den enda låt som riktigt sticker ut är Devos *Beautiful World* som förvandlats till en mörk ballad – lysande.

Annars funkas EPMD:s *I'm Housin'*, singelspåret *Renegades of Funk* (Afrika Bambaataa), Dylans *Maggie's Farm*, elektronikinspirerade Street Fighting Man (Stones) och Springsteens *The Ghost of Tom Joad* allra bäst. De har flödat igenom Rages attackmaskin och kommit ut på andra sidan minst lika starka. En låt som bara blev en axelryckning är Stooges *Down On the Street* och sämst på plattan är lama versionen av MC5:s *Kick Out the Jams*.

Gary Andersson

#### DIVERSE ARTISTER

"Test Three"

Nova/MNW

Fransk dubbelsamling med flera ganska egensinniga spår som kretsar kring house. Det är pumpande rytmiskt, laidback, stentungt och molnlätt om vartannat med de gemensamma nämnarna god smak, uppfinnarglädje och kunnande. Emellertid drar skiva nummer två ned helhetsintrycket och lyckas mest prestera tämligen traditionella tongångar. Några favoriter är svenska Laid Feat. Emma som imponerar med hårda *Love Affair* och KV:5 med den coola electrostänkaren *So Far*. Klart meningslös är dock Sonovacs 80-talssyntversion av Ramones-låten *I Wanna Be Sedated*.

Robert Lagerström

#### THE JACK BROTHERS

"Nivöse – Kärlek på svenska"

Manifest/Amigo

Här är månadens Jack Brothers-CD. Nästa månad kommer en till. Ja, varje månad hela året kommer det faktiskt en ny Jack Brothers-platta, var och en med sitt tema. Temat för *Nivöse* bjuder på vad de kallar saxofonbaserad folkpunk. Transartade brutala riff och svenska texter där den ena är konstigare än den andra. Det är som om en Ulf Lundquist på snedresa i hypervardagen hade skrivit texter åt Dom Dummaste och låtit ett industriellt Morphine kompa. Allt inget blir som en enda stor kullerbyttig ljudcirkus. Det är inspirerande. Och förbryllande. Och underhållande. Och helt eget. Det är, för att låna ett ord ur en av texterna, *jättebra*!

Peter Sjöblom

#### DJ SLEEPY

"Sleepy Sound System vol.1"

LED/Universal

Sveriges mest uppmärksammade DJ och hip-hop-missionär debuterar med en samling där svensk hip-hop-elit blandas i sann mixtape-anda. DJ Sleepy som jobbat med flera av Sveriges största namn bereder givetvis plats för Petter, Blues, Ken och Rusiak. Men laguppställningen, som känns

tråkig på pappret, överskuggas av starka kort med Profilen (som måste ge ut ett eget album snart), och Promise och Supreme från Looptroop i spetsen. Hög klass håller också Timbuktu och Thomas Rusiak när de förenas i *All respekt* som är en pricksäker skräna om dialektala skillnader mellan norr och söder. Men mitt i den uppslupna partystämningen lägger sig några spår som damm på DJ Sleepys skivtallrik. Bland andra Ken som i *Vem é Ken* irrar sig in i ett obegripligt snömos om stark tobak, horor och rapparen PST/Q. Jag ser fram emot en fortsättning som tar lite fler risker och breder ut sig mer geografiskt.

Björn Magnusson

#### FREEDOM CALL

"Crystal Empire"

Steamhammer/Playground

Okej, har alla spånt fast säkerhetsbältena? Bra, för nu blir det tysk speed metal med trummisen Dan Zimmermans band Freedom Call. Matad från tidiga barnsben med Helloween och uppvuxen med Gamma Ray i modersmjölken bygger Dan vidare på sin bombastiska symfoni-byggnad han inledde för två år sedan. Fortfarande består grundmaterialet av Edguy- och Rhapsody-brädror, isoleringen är ett solitt dubbelkagande trumspel och pompöst mäktiga körer med tillhörande melodiska gitarrutflykter. För att brädfordra tar han hjälp av ett monumentalt och storslaget keyboardsound à la Rhapsody och till målningen används sångaren Chris Bays kraftfulla röst som bjuder på breda och tunna penseldrag. Betraktar man bygget på håll är det en imponerande syn, robust och slitstarkt. Kikar man in genom fönstren ser man de typiska IKEA-möblerna fast i en mer färgrik nyans, numera pryds de bland annat av kamp-sekvenserna mellan det onda och det goda och även motiv från det gamla Egypten.

Thomas Olsson

#### BERTINE ZETLITZ

"Beautiful so Far"

Parlophone/EMI

Bertine Zetlitz vann en norsk Grammis för sitt debutalbum *Morbid Late Night Show*, som väl aldrig blev direkt uppmärksammat i Sverige. Nu har uppföljaren kommit och den har redan funnits i norska affärer i månader. Men ibland lönar det sig att vänta. Bertine Zetlitz rör sig i elektroniska musiklandskap, lite folkmusikkrydda i något som känns väldigt triphopinspirerat emellanåt. Referenser saknas inte, ibland låter det som en hybrid av Jay-Jay Johansson och Bel Kanto. Ibland som Banderas. Samtidigt som det hela tiden finns en sammanhållen produktion är det svårt att avgöra genretillhörighet, ja till och med om det låter vardagligt eller originellt. Men bra är det under alla omständigheter.

Magnus Sjöberg

#### SOUNDTRACK OF OUR LIVES

"Behind the Music"

Telegram/Warner

Kanske hade man förväntat sig något annorlunda eftersom väntan har varit så lång. Om det nu varit konflikter, idétorka eller slöhet som är anledningen till att det har tagit lång tid, så hörs inte mycket av detta på *Behind the Music*. Det är fortfarande, på denna tredje platta, musik att bli lycklig av. Ryktena om att de nu skulle ha återvänt till Carbide-tongångar var falska. Det är som tidigare Kinks blandat med Rolling Stones runt 1972. Ibland går det på tomgång som i *21st Century Ripoff* och *Still Aging* och det typiska Stones-riffandet blir onyanserat. Intrycket tenderar att bli lite väl lättköpt musikaliskt. Egentligen bara anmärkningar i marginalen på en platta som övervägande lyfter och *Behind*

*the Music* är efter ett antal genomlyssningar en stor rockplatta. På det övervägande pluskontot finns Ebbots sång som bara blir bättre. Mer självförtroende hörs vare sig det handlar om falsettsång eller känsliga ballader. Låtarna är självklara, *Broken Imaginary Time* är himmelsk med Martin Hederos storslagna orgel. *Nevermore* är mäktigt bra med ljuvlig melodi. Klaviaturspelet är en stor tillgång och det är när tangenterna dominerar som Soundtrack of our Lives når allra högst.

Jonas Elgemark

#### VENUS BROWN

"Tar Baby"

Boulevard Connection/Playground

Soulsångaren Venus Brown blandar en jazzig känsla med blues och hiphop på ett utsökt sätt på formidabla debuten *Tar Baby* där han även spelar de flesta instrument själv. Låtarna svänger och gungar som bojer på öppen sjö, musiken är funkigt varm utan att svetts. Stämningen är på topp, det är sexigt och väldigt intimt i Venus musikaliska rum. Spår som funkiga *Hollywood*, *Long Long Gone* och fantasitiskt inspirerade *Push* är rena njutningspill. Venus har själ. Den är stor. Ibland är *Tar Baby* lika stor. Detta är formidabel samtida blues.

Gary Andersson

#### BS 2000

"Simply Mortified"

Grand Royal/Playground

BS 2000 består av AD-Rock och AWOL från Beastie Boys, vilket väl kan höras i vissa fragment, men det blir ändå bara en parentes. Den som tror att deras bakgrund ska märkas kommer att känna sig bedragen. BS 2000 kan, för att citera pressreleasen, mest rättvisande beskrivas som "farfisa-swing beats for the new millennium". Lekfulla orgelljud, som på en och samma gång kombinerar dansmusik och TV-spelsoundtrack. Enkla låtar som nafsar på olika genrer utan att vilja bestämma sig, kanske beroende på att orgel och trummaskin ändå blir ett begränsande medium. Men definitivt ett måste för alla som tycker om naiv och lekfull musik.

Magnus Sjöberg

#### PHATT PUSSYCAT

"Phatt life"

Glasgow Underground/Playground

Producenten och sångaren Romanthony har sedan slutet av åttiotalet haft funk och house pulserande i blodomloppet. Många har hört Romanthonys lysande *Hold On* som Daft Punks Thomas Bangalter återutgav för två år sedan. På Daft Punks kommande album finns också Romanthony helt logiskt med på ett par spår, bland annat singeln *One More Time*. Men Romanthony är väldigt produktiv och nu är han också, tillsammans med Kit and Kat, aktuell med projektet Phatt Pussycat. *Phatt Life* innehåller till stora delar funkig house som är väl anpassad till albumformatet och har stora möjligheter att nå ut till andra än house-skallar. Framförallt tilltalas jag av den klassiska låtuppbbyggnaden och Kats röst som lägger sig som ett moln av den mest förföriska parfym i öronen. Att Phatt Pussycat på avslutande *Life O' the Party* dessutom lyckas med att göra en låt som innehåller tre olika takter visar att man måste ha funken i blodet för att få andra att dansa.

Björn Magnusson

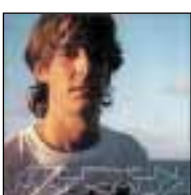
#### STEPHEN MALKMUS

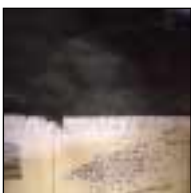
"Stephen Malkmus"

Domino/MNW

Det är något som känns banalt med forne Pavement-sångaren Stephen Malkmus solodebut. Som en axelryckning. Nästan föraktfullt.

Men det är inte musiken. Åtminstone inte för lyssnaren. Det är nog mer att det





känns som om skivan är gjord i en handvändning. Att det bara är något Malkmus gör, när han kastar ur sig fantastiska poplåtar utan synbar ansträngning. Precis som Pavement.

Skivan består av ett dussin smittsamma poplåtar av varierande utformning, men alltid med rötterna i samma aviga melodikänsla och gitarrdrivna arrangemang. Den är verkligen lysande. Det är bara att den känns som ett skämt. Som ironi. Som att det här är något han kan haspla ur sig när som helst, och att det egentligen inte är så viktigt för honom. Åtminstone inte lika viktigt som för alla hängivna Pavement-fans som sett fram emot plattan ända sedan ryktena först började cirkulera om att Pavement skulle splittras. Bandet splittrades, som bekant, och Malkmus gjorde den här skivan. Är det vad alla väntat på? Eller är det däri den stora fascinationen ligger? Att det kanske inte är på riktigt?

Dan Andersson

## MOB RULES

### "Temple of Two Suns"

#### Limb Music/Playground

Mob Rules – hmm, kan det namnet vara Sabbath-inspirerat tro? Hur som helst, musiken är det knappast. Istället bjuds det på ganska monumental power metal med inslag av både Iron Maiden, Savatage och vissa neoklassicistiska tendenser. Texterna hos Mob Rules fortsätter i samma konceptform som på debuten och rör sig givetvis i fantasyland, samt framförs på ett ypperligt sätt av Klaus Dirks. Producenter gör den gamle räven Sascha Paeth (Rhapsody, Kamelot) vilket satt sin prägel på soundet. Lyssna bara på låt fem, öka tempot en smula och ni har Rhapsody. Musiken hos Mob Rules är välspelad och ganska klassisk för genren, och taktfast men inte speciellt tung eller tät, istället satsas på ett melodiskt gitarrspel med kraftfulla refränger och tillhörande körsång. Med andra ord – alla power metal-ingredienser. Och trots ett otal genomlysningar konstaterar jag glatt att jag fortfarande inte tröttnat, något som inte tillhör vanligheter-na.

Thomas Olsson

## ELDKVARN

### "Kärlekens törst – en mässa"

#### Zebra Art

Jag missade Eldkvarns spelning i Annedalskyrkan i somras. Något som jag grämt mig över eftersom det låt så märkvärdigt rätt. Klart att Eldkvarn ska spela i en kyrka, en mässa för 2000-talet. Fler rockband i kyrkor! Mässor handlar om känslor; förtvivlan, längtan och hopp. Och vem kan förmedla vuxenlivets vändor bättre än Plura? Visst vilar det något religiöst över skivan. De alltigenom lågmälda låtarna spelas i enkla och avskalade versioner – det är mycket nära. Som Eldkvarn när de är som bäst. För jag kan inte säga att det låter så speciellt annorlunda än en lyckad liveinspelning. Jag känner egentligen samma religiösa närhet när jag lyssnar på liveinspelningarna på *Cirkus Broadway*-skivan. Men *Kärlekens törst* innehåller nio bra låtar i sköna versioner, och bara vetskapen om att det är inspelat i en kyrka gör att det blir ännu lite vackrare.

Karin Lindkvist

## BECKY HOBBS

### "Swedish Coffee & American Sugar"

#### Country News

Den amerikanska artisten och låtskrivaren Becky Hobbs har aldrig låst sig vid blott en musikstil. På den här svenskutgivna demosamlingen – med material inspelat mellan 1986 och 2000 – spänner hon över genrer som country, cajun, honky tonk och rock. Självfallet kommer alla låtar från hennes egen penna och de flesta håller hög klass.

Så har hennes låtar också spelats in av storheter som George Jones, Loretta Lynn och Moe Bandy, Emmylou Harris och Shirley Bassey. Plattan saknar för närvarande distribution men kan köpas i göteborgska skivbutiker eller beställas på Svenska Countrymusikföreningens hemsida: [www.hillbillystar.com/cn/countrynews.htm](http://www.hillbillystar.com/cn/countrynews.htm)

Robert Lagerström

## TOM MCRAE

### "Tom McRae"

#### db/BMG

Om världen går under, så kommer den att göra det om natten när ingen märker det. Utom några enkata. Mark Hollis från Talk Talk, troligen. Richard Buckner garanterat. Och Tom McRae. I var sin avskild del av världen skulle de tända varsin cigarett och rycka på axlarna åt armageddon. För deras del har världen redan rasat samman till ljudet av en cello.

Tom McRaes platta går i samma färg som grubbelnätter. Han höjer sällan rösten. Det är som att han skrikit "släpp ut mig härifrån!" så många gånger redan. Det får räcka med det. Om det finns några som vill höra så kommer de att göra det, också om han viskar. Det är värt ansträngningen, att lyssna. Det är till och med trösterikt att höra Tom McRae. Bitterljuvt. Som om det, någonstans långt in i mörkrets hjärta, faktiskt fanns ett litet hopp. Trots allt.

Peter Sjöblom

## THE KNIFE

### "The Knife"

#### Rabid/Border

Karin Dejers band Honey is Cool faller ofta i fällan att vara alltför konstnärliga för sitt eget bästa. I *The Knife* hörs en annan lekfullhet och till och med anar jag en viss humor även om det inte är vad man brukar förknippa Dreijers projekt med. Men det är svårt att inte gilla denna geishapop som man till och med kan kalla egensinnig. Det är ordentligt skruvat som i *Kino* och *Zapata* eller nästan vackert som i *Bird* och *Lasagna*. I vissa stunder är det Cranberries sångerska med Trans-X som kompband. Våldigt mycket analogsyntiserande och taktmaskiner som puttrar på och en och annan snygg reverbgitarr. Som ni förstår väldigt uttänkt och tidsmässigt hippt, men trots det inte alls tokigt.

Jonas Elgemark

## EYESINWEASEL

### "Wrinkled Thoughts"

#### Luna

Tobin Sprout hoppade av Guided By Voices för fem år sedan. Vad har han sysslat med sedan dess? Pop verkar det som. Åtminstone att döma av *Wrinkled Thoughts*, den första fullängdsskivan med nya bandet Eyesinweasel. Och så långt från sitt forna bands enkla, men förödande effektiva, popformel har han egentligen inte förflyttat sig. Låtarna är längre och lite mer traditionella. Den mest påtagliga skillnaden är att *Wrinkled Thoughts* endast innehåller 14 låtar, medan Guided By Voices skivor ibland kunde uppge till mer än det dubbla.

Sprout står inte längre i skuggan av Robert Pollard, utan har själv skrivit alla låtar utom en. Att de dessutom är mycket välskrivna överraskar inte de som hört några av Sprouts bidrag till Guided By Voices skivor. Men särskilt originellt är det i och för sig inte. Om sådant är viktigt.

Dan Andersson

## THE WOUNDED

### "The Art of Grief"

#### Hammerheart/MNW

Jag vet inte riktigt vad jag ska tycka om holländska The Wounded. Jag menar, ett band vars största influenser är Sisters of Mercy och Cure känns inte direkt "på" om ni förstår vad jag menar. Nu är det så att Wounded låter jävligt bra trots att plattan

skriker 80-talsproduktion. Reverbgitarrer och chorusbas är kul att lyssna på. Woundeds version av Bronski Beats *Smalltown Boy* är magnifik. Enda svaga länken är sången. Marco van der Velde är inte en bra sångare. Can man se förbi detta är *The Art of Grief* en angenäm nostalgitripp.

Per Lundberg G.B.

## THE IMPOSSIBLE SHAPES

### "The Great Migration"

#### Luna

I pressreleasen står det att *The Great Migration* är den perfekta höstskivan. Låt er inte avskräckas. Den funkar alldeles utmärkt även andra årstider. Det är bara lite svårt att sätta fingret på varför.

Det är något särskilt med The Impossible Shapes debutalbum. Och ändå är allt med den så normalt. Det är fyra kilometer från Indianapolis som spelar gitarr, bas och trummor och skriver egna låtar. Inland skramlar de loss, men för det mesta håller de sig lugna. Det som gör The Impossible Shapes speciella är nog att de, även om de har rötterna i pop, berövat genren dess formella konventioner. Form, konsekvens och upprepning har fått ge vika för bandets egna, något skruvade, uppfattning om hur en poplåt bäst kommer till sin rätt. Oftare än inte har de rätt.

Dan Andersson

## HELL ON WHEELS

### "There is a Generation of Handicapped People to Carry On"

#### NONS/MNW

Stockholmsbaserade Hell on Wheels gör intelligent och inspirerad popmusik, musik som känns naturlig och angelägen. Stämningarna är rocksuggestiva men samtidigt popspralliga. Sången lotsar med öppenhet skutan rakt ut på öppet vatten, även om internationellt vatten ännu bara kan siktas vid horisonten. Skivbolagets drar paralleller till Violent Femmes och detta stämmer faktiskt, deras ljudbild ekar i Hell on Wheels låtskatt på fler än ett ställe.

Även om bandet funnits i sex år så låter ändå detta som en typisk debutplatta. På gott och ont. Det är inte tillrättatlag, men heller inte färdigt. Hoppas Hell on Wheels utvecklas utan att slipa bort de charmiga kantigheterna.

Gary Andersson

## DARE MASON

### "Mother of Pearl"

#### Altarego/import

Dare Mason är mest känd för sina produktionsjobb med band som Placebo, Cinerama och The Church. Här är han solo med mycket lågmäld, atmosfärisk och drömlig musik. Inte symfoniskt och inte heller ambient. Kalla det gärna bakgrunds-musik men detta är inget du kan använda i hissar eller varuhus. Den underliggande känslan av något hotfullt vibrerar genom hela den musikaliska resan. Marty Willson-Piper gästspelar på *Indomitable Soul* och det blir ljuvligt. Musik som trots sin lågmäldhet lyckas hålla dig i ett fast grepp bör du inte förakta. Ibland så vacker att den väcker döda.

Jonas Elgemark

## BRAVE CAPTAIN

### "Go With Yourself The Fingertip Saint Sessions Vol. II)"

#### Clearspot/Border

Det här är intressant. För även om det finns många band och artister som låter på samma sätt som Brave Captain, så är det två jag skulle vilja dra paralleller till, om än inte helt rättvisande. Brave Captain lyckas med något jag bara högt Mercury Rev och Flaming Lips göra tidigare på sina senaste album. Nämligen att komprimera och hybridisera populärmusik från 1950-talet och framåt, ha med alla komponenter,





och få det låta helt eget. Nu sällar väl kanske inte Brave Captain sig med ovanstående i enastående briljans, men det är bra. Mycket fokus ligger på sextioalistiska sångmelodier, vilket också kan vara en av orsakerna till att jag lätt snärjs, även om jag inte förtrollas. Tillbakalutade låtar och genomtänkt produktion. Värt en lyssning.

Magnus Sjöberg

#### STONE BREATH "Lantern of the Greening Light" Hand/Eye/import

Amerikanska Stone Breath hör till en i Sverige ännu ganska okänd underground-genre som blandar brittisk och amerikansk folkmusik med ett slags lo-fi-idiom. Detta är Stone Breaths tredje platta och den hittills bästa. Trollflöjt möter häxbanjo mellan dröm och mylla, mellan Incredible String Band och Appalacherna. Brasan knastrar, vinden går i knotiga träd och det är kärva tider. Stone Breath tåtassar mellan himmel och helvete och klarar en traditionell *John Barleycorn* lika bra som en 20 minuter lång *Lantern of the Greening Light*. Underbar musik! (Kan beställas från SpectralLight@hotmail.com)

Peter Sjöblom

#### MOUTHWASH "1000 Dreams" Hellcat/MNW

"Jag åker bräda jag..." Det gör det här också. Denna bräda har även hjul. Vi snackar skate, skatepunk. Man kan se dem framför sig, åkande upp och ner i rampen, filandes på en ny låt med ett upproriskt tonårsleende på låpparna. Man längtar till sommaren och grusfria kullager även om man överhuvudtaget inte kan åka. En blandning av rock, trall och – ja, det mesta utgör denna skiva. Hur detta nu kan bli skatepunk förstår jag inte, men på något sätt så drar det mycket starkt åt det hållet. Det låter som en förfest med nyfulla högstadieelever som snart ska ut i parken och fira sommarlov. Det är glad musik helt enkelt. Det är en typisk skuttplatta men inte mycket mer. Men det kan ju duga ändå, eller hur?

Tove Pålsson

#### THE BEAR QUARTET "Gay Icon" A West Side Fabrication

Oj, var det ett år sedan senast? The Bear Quartet är märkligt periodiska i sitt skivsläppande. Knappt har man hämtat sig från en skiva förrän de släpper en ny. Mycket har hänt sedan senast, det har blivit luddigare, dimmigare och ännu bättre. Fantastiskt bra. Djävulska melodier. Smått kaotiskt inspelat tillsammans med Per Gunnerfeldt. Betydligt oftare besläktat med *My Wars* öppningspar *What I Hate* än med den skivans andra spår. Det känns som ett slut. En imploderande popapocalyps som bara undantagsvis stannar upp för att i nästa stund med förnyad kraft fortsätta. Omtumlad och nyväckt mumlar jag mantarat i *Capable*: "Capable, I'm capable I'm capable"...

Fredrik Eriksson

#### TY "Akward" Big Dada/Playground

Britten Ty har delat micken med storheter som Talib Kweli, De La Soul och Eric Benet. *Akward* är ändå Tys debutalbum och han gör hiphop utan stora gester och svordomar (jag tror inte skivan innehåller ett enda fuck). Istället gör Ty en jazzig och laid back hiphop som ibland lånar acid jazzens uttryck. *Akward* är för mig en trevlig bekantskap som är behaglig utan att bli till skval och definitivt kommer att växa. Och rader som "You're like a hiphop song you know, they probably don't play you enough" i Tys kärleksförklaring *You're So* får mig på knä. Dessutom måste jag utfär-

da en hitvarning för *Zaibo* med sin smittsamma ragga-slinga.

Björn Magnusson

#### OMAR "Best by Far" Naive/Sony

Rhythm'n'blues-romantik, funk light, swing-jazz och 70-tals-sneglingar är några av ingredienserna i Omars välsmakande brygd. Låtarna har en air av mystik och elegans kring sig, snyggt producerade som de är. Och bäst av allt: den sliskiga listsoul-känslan infinner sig aldrig. *Best by Far* är nämligen en spännande och inspirerande skiva som ger mig lust att springa barfota i gröngräset. Att njuta. Så här bra har inget låtit sedan Kaahs platta från förra året! Omar verkar äga själ, känsla och totalt självförtroende, annars skulle inte *Best by Far* vara så självklar och... ren. Allt är väldigt snyggt. Fläckfritt. Det gör mig mistänksam. Vad är haken? Inte vet jag, och jag bryr mig inte heller – Omar är swingkungen!

Gary Andersson

#### STYROFOAM "A Short Album about Murder" Morr Music/import

Musik som är alltför positiv för att passa i en Kieslowski-film. Därmed inte sagt att det inte finns en hel del vemodiga drag i den. Belgiska Styrofoam rör sig i samma vatten som Phonem, Plod, Arovane och (i viss mån) Boards of Canada. Elektronisk lyssningsmusik som lägger lika stor vikt vid melodier som vid intrikat rytmsprogrammering. Vad som skiljer Styrofoam från mängden är att han här, på sitt andra album, låter sin stämma ljuda på några spår, och genast hamnar vi några små steg närmare traditionell popmusik. Den scratchade röstsamlingen på *It's Just that We Don't Show It* ger musiken en hiphopkoppeling å la Gescom, medan de himlasträvande stråkarna i *Bad Night Is Falling* levererar den filmiska känsla albumtiteln skvallrar om. Styrofoam har med *A Short Album about Murder* börjat utveckla en egen stil, vilket gör att albumet är väl värt att kolla upp.

Henrik Strömberg

#### DIAMOND DOGS "As Your Greens Turn Brown" Feedback Boogie

Ett sju man starkt band med medlemmar som Mattias Hellberg på gitarr, Bobba Lee Fett från Hellcopters och Stevie Klasson som bland annat spelat med Johnny Thunders och Glenn Matlock. När rutinerade rockrövar samsas i studion brukar det inte alltid bli lyckat. Men här hörs det att de har kul och är övertygade om att rock'n'rollen är livs levande. *Anywhere Tonight* är countrydoftande med ett stiligt munspel. Instrumentala *Boogie for Tanja* är upptempo med Henrik Widéns frenetiska orgel. *The Drifter* har årets hittills bästa gitarriff och kommer att vara gynn live. Diamond Dogs tar oss med på en upptäcksfärd i deras skivsamlingar från 60- och 70-talen, de lånar friskt men med kärlek. Jag säger som Kal P Dahl, "Det är bara rock'n'roll men jag gillar det".

Jonas Elgemark

#### VERMIN "Filthy, Fucking Vermin" No Fashion/MNW

Bandet släpper nu sin fjärde fullängdare och har på sina tio år gått från brutal dödsmetall till de senaste årens Entombed-sound. Senast jag hörde av Vermin var på den utmärkta *Millennium Ride* från 1997, en platta som fortfarande håller. Då som nu sköter Tomas Skogsberg produktionen med den markanta skillnaden att deras oljiga metal rock'n'roll då fortfarande kändes fräsch och spännande. Men att nu, tre år senare släppa en platta som både sak-

nar låtar och har exakt samma ljudbild gör åtminstone inte mig intresserad.

Thomas Olsson

#### NØUGHT "Nought" MATS/MORGAN "Live"

UAE/Amigo  
Shifty/MNW  
Svenska Mats/Morgan och engelska trion Nought är varandras motsatser. Samtidigt har de likheter. Bägge spelar instrumental musik som söker sig utanför det uppenbara, det enkla och linjära. Men där Mats/Morgan extraherar taktarter i provrör, lämnar Nought det mesta kvar. Mats/Morgan är kliniska och antiseptiska. Nought en bakteriell ljudkultur.

Svenskarna kommer ur Zappa och fusion, men de glömmar den viktigaste fusionen av alla, den mellan hjärna och hjärta. Nought i sin tur bänder också takt, men berättigar dem med klanger å la Sonic Youth och Glenn Branca. De arbetar sig upp till högre nivåer, tar sats och kastar sig över klippskrev, snubblar till ibland, får skit på kläderna och sätter av igen. De berusar sig på mänsklig energi och svänger som kött och blod.

Allt medan Mats/Morgan står kvar på samma ställe och multiplicerar decimaltak-

Peter Sjöblom

#### JEDI KNIGHTS "Jedi Selector: Mixed by Tom Middleton" Smugg/MNW

Mark Pritchard och Tom Middleton har gjort musik tillsammans sedan början av 90-talet, under namn som Global Communication, Reload, Link och Jedi Knights. De har gett sig på en mängd olika stilar inom modern dans – techno, ambient, electro, house, drum'n'bass – med konsekvent mycket goda resultat. Jedi Knights är det alias som oftast använts för deras mest uptempo och dansgolvsvänliga låtar, vilket denna best-of-samling definitivt visar. Elva spår, knappt ihopmixade, en resa genom electro, funk, disco, house och drum'n'bass. Alla de självklara låtarna är med: *Catch the Break*, *Antacid* (Jedi Knights remix), *New York New York*, plus två nya, ett nuhousespår av Tom Middleton och ett drum'n'bass-spår av Mark Pritchard. Numera måste ju en best-of-samling innehålla nya spår så att fansen köper skivan. De nya spåren är bra, men kanske inte omistliga. Dock, för oss alla som saknar flera Jedi Knights-tolvor så är *Jedi Selector* ett kap.

Henrik Strömberg

#### SATURDAY FRANK & THE ATOMIC DOGBREATH "Plain Bizarre"

Coal Dog Music  
Saturday Frank kommer från Västsverige och ger ut *Plain Bizarre* på eget bolag. Ett lovvärt initiativ eftersom det faktiskt känns angeläget att detta når en publik. Det är tillräckligt bra för att inte skuffas undan i ignoransens mörka kyffen. Nu kan man invända att det ofta låter lite väl mycket Tom Waits om Saturday Frank, men jag tycker ändå att det finns tillräckligt mycket egna idéer för att inte bli plagiat. Dessutom finns inslag som nästan låter som en bluesigare Foetus. Hela anslaget är väldigt amerikanskt, och *Plain Bizarre* fungerar utan att bli vanligt eller tråkigt. Ett minus till några av texterna som känns lite väl krystade ibland. Annars är det riktigt bra.

Magnus Sjöberg

#### JANEK SCHAEFER "Above Buildings" Fat Cat/Playground

Visst kan det vara skönt med lite oljud ibland. Men albumdebuterande Janek Schaefer larmar inte bara på utan bygger





ut sina experimenterande ljudlandskap med lika delar tystnad och dynamik. Det brummar, surrar och klickar, brusar och väsnas, vilket ger en avkopplande helhet väl värd att lyssna på. Det är alltid kul med folk som är kompromisslösa och dessutom inte glömmor bort värdet av tystnad och ro.

Robert Lagerström

#### MUSTASCH "The True Sound of the New West" Majesty/EMI

Kors i taket, storbolaget EMI gör en storsatsning! Underbolaget Majesty ska låta små band utvecklas utan stress och förhoppningsvis bli vinstgivande. Först ut är göteborgarna med det coola namnet, Mustasch som med sin cementtunga stonerrock försöker förgylla tillvaron. Sångare och karismatisk frontfigur är Ralf Gyllenhammar (Grindstone, B-Thong) som med sin röst lyckas kombinera Glenn Danzig med hjälten Ian Astbury i The Cult. Men även om inspirationen från Kyuss, Monster Magnet och Black Sabbath finns där känns det som ett förstlingsverk eftersom inga låtar fastnar.

Thomas Olsson

#### PARADISE LOST "Believe In Nothing" Railroad Tracks/EMI

Jag får erkänna att jag inte förstår mig på Paradise Lost och deras nya inriktning. Jag kan inte föreställa mig vem denna skiva riktar sig till. Hårdrockare? Nej, tyngden är borta. Depprockare? För lite svårta. Depechefans? För lite synthar, för lite rock'n'roll, för lite känsla. Jag har gillat bandet sedan banbrytande *Gothic* (överskattad enligt många, mästerverk enligt mig) och glatt hängt med i svängarna mellan goth death, svängig metal med fläskiga gitarrer och den poppigare synt-hifierten på *One Second*. Sinne för bra låtar och Chris Holmes röst har gjort det svårt att misslyckas. Men nu, *Believe In Nothing* är en talade titel. Att hålla sig till en genre är visserligen helt ute men jag önskar att bandet kunde bestämma sig. Lite syntigt, lite åttiotalspop, lite depprock, lite fläskiga gitarrer. Låtar som är aningen catchy, men ändå inte. Bandet verkar ha tappat spelglädjen. De två första låtarna kunde platsat på *One Second* men sen blir det blekt, beigt, segt och lika stelbent som bandet själva sist jag såg dem live. Nä, kliv ur den designade svarta skinnklädseln, låt håret växa ut och börja banga igen.

Karin Lindkvist

#### HIM "Our Point of Departure" Fat Cat/Playground

För några nummer sedan i den engelska musiktidningen Wire kunde man läsa en lång artikel om något de kallade Chicago-underground. Till största delen rörde det sig om ett långt poträtt av HIM:s Doug Scharin. Där framstod han som nytänkare av rang. Visst är det lätt att tycka att en före detta Codiene-trummis är ett geni, och att HIM ena stunden heter June of 44 ser ju också förbannat bra ut på pappret. Konstigt nog (jag har verkligen funderat) tycker jag inte att *Our Point of Departure* är så värt intressant. Extremt hög tråkfusionsfaktor. En enfaldigt meningslös tenor-saxofonist som fantasilöst harvar treklang-er till ett krautrock-latin groove, är det bra? Och var är dubinfluenserna som det talades så varmt om? En hårt filtrerad gitarr genom ett delay? Kanske hade jag för höga förväntningar men jag känner mig lurad på något sätt.

Fredrik Eriksson

#### FRANK BLACK AND THE CATHOLICS "Dog in the Sand" Cooking Vinyl/Border

Från att ha varit konstnärlig ledare för 1900-talets bästa och mest inflytelserika

rockband till att harva med ett nästintill coverband på 2000-talet – kan man kommentera detta utan att använda orden gubbig eller trött? Självklart inte, men det tar emot att putta ner en gammal idol från piedestalen. Och ändå står denna platta sig väl i dagens konkurrens.

Som Black Francis i Pixies utträttade han mirakel. Bandets musik drog ömsom som taggtråd genom ådrorna, ömsom smekte den som en passadvind. Lågmäldhet och frenesi parades med poesi. Drömmar om en svärgripbar inre kraft fyllde mig alltid när jag lyssnade på Pixies. Soloartisten Frank Black gjorde lite mer lättkonsumerade och poppiga plattor, men inte utan kvalitet. Inriktningen numera kantrrar mer över åt country som i *Bullet*, och det är okej för min del, men när bandet "boogie-rockar loss" som Stones gjorde för hundra år sedan då säger det stopp. Men med vackra poppärlor som *The Swimmer* och *St. Francis Dam Disaster* visar han sin klass igen.

Det som stör mig allra mest är ändå att Frank Black skulle kunna göra årets bästa platta men han verkar inte tillräckligt engagerad, han har väl redan varit där, gjort det. Synd, han har ju fortfarande för många kvar...

Gary Andersson

#### MOTORPSYCHO "Roadwork vol 2: The MotorSourceMassacre" Stickman/MNW

Kanske världens, definitivt Norges, bästa band släpper andra live-plattan i serien Roadwork. Konserten är inspelad 1995 på Kongsberg Jazzfestival då Motorpsycho uppträdde tillsammans med frijazzgruppen The Source efter endast tre timmars repetition. Motorpsycho bidrar med tre låtar som sammanlagt klockar in på dryga 40 minuter, alla tagna från mästerverket *Timothy's Monster*. Resten av materialet är The Sources. Hur låter det då? Tyvärr inte speciellt bra. Föreställ er en instrumental Motorpsycho-låt med blås från The Stooges *L.A. Blues* så kommer ni sanningen nära. Långt ifrån hissmusik med andra ord. Jazzlåtarna är inte heller särskilt njutbara. Enda riktigt bra spåret är Motorpsychos *The Golden Core* där musikstilarna blandas på ett naturligt sätt, fast den är ännu bättre i originalversionen.

Daniel Severinsson

#### SPIRITS REJOICE "Rejoice!" Brax-Tone

Spirits Rejoice lånar namnet från Albert Ayler, och det säger en del om hur dessa fyra svenskar låter. Jazz som är fri, men i effektiv rörelse. Den första halvtimmen och de tre första låtarna är högsprängning med suveränt sväng. Jag älskar när blåsarna "hakar upp" sig på en liten melodisnutt, innan de väljtamt släpper iväg ett kata-pultlass med toner som sliter med lyssnaren i bara farten. Visserligen förlorar de fokus under den sista kvarten, men det kan man leva med när resten är så bra. (Brax-Tone är ett CD-R-bolag och kan nås via [brax-tone@listen.to](mailto:brax-tone@listen.to))

Peter Sjöblom

#### EDSON "Unwind with Edson" Summersound Recordings

90-talsnostalgikerna i Edson släpper sin första fullängdare och håller med säker hand liv i Eggstone/Cardigans/Tambourine-traditionen. Här serveras vi vänligt tralliga melodier sjungna med sorgens stämma, och finurliga texter om livet och kärleken, uppbackade av tvåflöjt, klockspel och trumpet. Det är roligt, men känns samtidigt rätt sorgligt nostalgiskt. Det är svårt att se att den här musiken skulle väcka några åhå-känslor hos dagens pop-publik. Jag vet att

jag själv skulle ha gillat det här mycket mer för sex-sju år sedan. Nu känns det lite daterat och uttänkt. Men visst finns det ett och annat guldskorn på skivan. Förra singeln *Sunday, Lovely Sunday* är fortfarande en riktig sötsång som man blir glad av. Efter ett par lyssningar på *Temper Tantrum 3 Min* sjunger man med i den vackra refrängen. Lyssna också på Helena Södermans fina piano/klockspelsslinga i slutet av *Save Me from Myself* och njut! Tyvärr ekar den lite väl mycket Morrissey och Smiths ibland, och det är kanske Edsons största problem. Det ekar hela tiden, någonstans ifrån. Det är för lite nutid och för mycket nostalgi, dessutom för en era som vi så nyligen upplevt.

Anna Hedlund

#### SPINESHANK "The Height of Callousness" Roadrunner/Arcade

Hur många gånger jag än lyssnar känns plattan bara sådär, utom möjligtvis singel-låten *Synthetic*, som dessutom klart påminner om refrängen på In Flames *Episode 666*. På uppföljaren till *Strictly Diesel* har Spineshank försökt lämna sina värsta Fear Factory-komplex, även om de inte är borta. Bandets neometalliska industrisound känns fortfarande mer programmerat än genomarbetat. Låtarnas anonyma likformighet är uppbyggt av Soulflys dynamik, Fear Factory och N.I.N:s maskinella industriattack och Korn's rytmiskt frustande aggressionsutbrott. Producerar gör GG Garth (Rage Against The Machine) som även jobbat med de unga tjejrarna i Kittie, vilket bitvis slår igenom. Tyvärr har Spineshanks musik tendensen att låta inspirationslös, färdigstakad och bombastiskt aggressiv.

Thomas Olsson

#### PAN SONIC "Aaltopiiri" Blast First/Playground

Det har gått två år sedan Pan Sonics senaste album, men när resultatet är så här bra gör det inget om man får vänta ett tag. Man kan se *Aaltopiiri* som indelad i tre delar: först en bunt rytmiskt minimalistiska låtar byggda med små, små ljud och delay, i samma stil som till exempel Pole och Snd; sedan några stycken med industriaktiga toner och surr, som Aphex Twins *SAW II* framförd i en metalliskt ödslig fabrik; och till slut sammanför Pan Sonic de två tidigare delarna med den mer brutala industritechno vi är vana vid från föregående album med de två finska innovatörerna. *Aaltopiiri* visar Pan Sonic från en mindre brutal sida än tidigare, det är ett nyanserat men också väl sammanhållet album. Det är roligt att se att veteranerna Pan Sonic kan förnya sig och visa alla unga uppstickare att de fortfarande vet var oscillatorskåpet ska stå. Lysande.

Henrik Strömberg

#### JENNIFER LOPEZ "J.Lo"

Epic/Sony  
Jennifer Lopez har krålat omkring på den där exotiska stranden i videon till *Love Don't Cost A Thing* hela jävla vintern. Jättesnygg tjej. Jättesnygg låt. Det är så hopplöst skamlöst och jag köper det gladeligen rakt av.

Jag hoppas att Puff Daddys *Walking On Sunshine* släpps på singel också. Det är egentligen en ganska simpel poplåt och Puffy har gjort mycket roligare grejer – men jag vill i alla fall höra den igen. Det mesta på skivan vill jag bara förtränga så fort som möjligt. Puffy har bidragit med en låt till och den är hemsk. Börjar man skriva sådana låtar åt sin flickvän är steget inte långt tills man är Ike Turner. Om Puffy verkligen respekterade sin kvinna skulle han ge henne något som åtminstone var i





närheten av hans tidigare mästerverk, som Mariah Careys *Honey* eller Mary J Bliges *I Love You*. Det skulle vara en mycket finare kärleksförklaring än att köpa dyra presenter och skjuta på folk som förolämpar henne.

Thomas Nilson

**JOHN FRUSCIANTE**  
**"To Record Only Water for Ten Days"**  
 Warner

John är den flummige och naivt spelande Chili Peppers-gitarristen som till slut återvände hem till Flea, Anthony och Chad. Vilket gör dem till en konstnärligt sprakande orkester igen.

På denna soloplatå skapar John vid flera tillfällen, tillsammans med diverse vänligt sinnade akustiska och elektriska gitarrer, musik som gränsar till magi. Med enkla medel och en väldigt egen (läs: oborstad, otränad) röst låter han små berättelser tvinna sig runt flärdfria rytmer och några små melodier. Mycket njutbart och själsläkande. Lyssna bara på *Someone's Murderers*, *The First Season*. Eller inspirerade *Away & Anywhere*. Låtar som dessa speglar universums vidder och begränsningar i samma andetag, i samma till synes trevande ackord. Speciellt fantastiska *Murderers*. Detta är stort, men i liten förpackning. Detta är kärlek, detta är lidelse. Utan stora gester.

Less is more.

Anthony Kiedis – John är min själsfrände också.

Gary Andersson

**S.P.O.C.K.**  
**"2001: A S.P.O.C.K. Odyssey"**  
 Subspace Communications

S.P.O.C.K. svävar genom universum och reser in i 2001 med glada miner. Det hopas och det skuttas mellan äventyren på skivan och syntarnas rytmiska ljudsessioner blandat med Androids stämma gör det hela till en skön upplevelse. Berättelser från galaxens utkanter blandas med vardagens kärleks- och supahistorier. Variationen mellan vissa låtar känns dock lite ambivalent. De har en stor bredd, men jag tappar rytmen efter vissa låtar som är av hög klass. *Mr Jones* och *Satellites* är redan klassiker i min CD. Dessutom är *Astrogirl* ute och förtrollar män igen, och vem kan leva utan henne. Detta är schysst dansant syntpop som får en att inte sluta le.

Martin Mansfeld

**RAE & CHRISTIAN**  
**"Sleepwalking"**  
 Grand Central/Goldhead

*Sleepwalking* innehåller hårt driven funk parad med skymningsval soul, vilket innebär att Steve Christian och Mark Rae tagit sin hiphop-influenser musik ett steg längre. Plattan växer för varje lyssning, *Get a Life* med Bobby Womack var kanonbra från början men spår som *Hold Us Down*, fantastiskt pulserande *Ready to Roll* och *Let it Go* visar sig också bli favoriter. Musiken har tagit formen av rytmväv med intrikata detaljer, stämningsfyllda musikaliska ögonblick – högtidliga stunder. Och jag gillar det. Musiken lever även utan sång eller rap och emellanåt fungerar rösterna som instrument, som atmosfäriska inslag. Plattan bildar också en enhet, låtarna är delar av en större helhet. Detta innebär att jag lyssnar igen och igen på *Sleepwalking*. Det tror jag du borde göra också.

Gary Andersson

**SPOTRUNNAZ**  
**"X-Marks the Spot"**  
 Plattform/MNW

Skånepägarna Mici "Mic Micanic" Asante och Märten "Moé" Sakwanda levererar skön party-hiphop i ett högt tempo. Break Mecanic (Moé och Måns Asplund), som producerade Timbuktus platta, står för större delen av musiken. Alltså bjuds vi på

smutsig, hård funk, ibland med inslag av bounce. Bäst är singlarna *The Verdict* med Eye-N-I på refrängen och latinoinspirerade *The Uh-Uh*, som lånar friskt från Beatnuts Herbie Mann-samlade *Watch Out Now*. Även *Mental Hospital* med bland andra Timbuktu, Swing och ADL höjer sig över mängden. Vad som drar ner omdömet lite är att både Moé och Mic trots bra flow inte alltid får till de bästa rimmen, speciellt eftersom många låtar saknar intressanta teman. Fast plattan är bra ändå och bekräftar att Skåne har landets näst bästa hiphopsken.

Daniel Severinsson

**UNBOUND**  
**"In Oblivion"**  
 Permium/MNW

Klassikern *Children of the Revolution* i Unbounds tappning får garanterat lyssnaren att tappa hakan, här snackar vi om egen version! Annars är det mixer-time igen, fram med Crowbar- och Panteraplattorna, släng i några Sabbathriff, fantisera om allmän misär och tryck ner dem i mixern. Resultat – doomcore. Med ett tempo som bitvis matchar en snigel släpar sig låtarna fram samtidigt som sångaren lyckas korsa Phil Anselmo och Kirk Windstein med sitt brölände. Gitarrerna är nedstämda till bristningsgränsen (vilket gitarrljud!) och hackar skningslös efter melodierna som livrädda knappt törs visa sig, vilket är plattans största brist. Låtarna känns mestadels förutsägbart trista och fantasilöst malande i rena bulldozer-stilen men glimtar till betydligt på slutet där speciellt *Experience* är en grym hit och klar favorit.

Thomas Olsson

**SUGABABES**  
**"One Touch"**  
 London/Warner

Att dagens musik mer och mer består av yta visar de unga tjejerna i Sugababes. De "hittades" av gubbsjuk producent utanför en biograf när de var tretton. Fick chansen att spela in några låtar som gillades av pengakåta managers. Fyra år senare har Sugababes "vuxit" till sig. Singeln *Overload* är skivans klart bästa spår och en av förra årets bättre låtar. När nu hela skivan släpps blir jag mycket besviken. Ingen av de tolv spåren kommer ens i närheten av *Overload*, kanske då *Same Old Story*. Produktionen är fantasilös och närmast hjärndöd. Låtarna urvattnade och tråkiga. Tjejerna är värda bättre än låtskrivare som inte kan lyfta blicken från vare sig dödsannonserna eller mixerbordet. Keisha, Mutya och Siobhan har bra röster och man kan höra att det finns en attityd som vill mer. Mer än att sjunga sinnesslöa låtar gjorda av någon programmerande musikhatare. Jag skräms av rovdriften på unga talanger. Krysta fram något radiovänligt. Sminka dem till oigenkännlighet. Lär ut några danssteg. Ge dem en bra advokat. Framgången är ett faktum. Dessa tre tjejer borde ha en producent och en låtskrivare, inte tio. Ge Sugababes den tid de förtjänar så kommer nästa skiva att vara kanon.

Per Lundberg G.B.

**DEATH BY STEREO**  
**"Day of the Death"**  
 Epitaph/MNW

Ohhh, svettigt... det luktar illa men det är allright. Då vet man att det är bra, musiken alltså. När man går upp i varv innan man knappt har börjat lyssna. Och det här är inte bara bra, det är helt underbart. Det är adrenalinfylld punk som gör att det spritter i benen. Det är inte jätteskråligt (men ganska) utan håller emellanåt mer på den lite renare hardcorekänslan. Skrik blandas med lite "skönsjungande" kör och man känner att detta är äkta glädje. Det här är en brutal höjdare som håller alla kraven

för en punkskiva, till och med texterna är som de ska vara, arga och ironiska. Ifrågasätter det mesta. Nå, det här är inget trams om att lösnaglarna för 19.50:- inte funkade eller när man inte vet vilken såpa man egentligen ska titta på. Gör dig själv en tjänst, skö skivan och røj tills mjölksyran förlamar dina ben.

Tove Pålsson

**MAZARINE STREET**  
**"Delirious"**  
 Dolores/Virgin

Mazarine Street blandar friskt och ger obekymrat. Men att de i grunden är ett rockband och ingenting annat hörs i *Exile On Main Street*-pastischen *Apocalypse Right Now*. Där har de kontroll över situationen. När de lånar av electronica, funk eller soul ser de mer ut som småkällar som poserar i pappas alldes för stora galoscher. Än värre är att produktionen slätar över de skarpa kanter som eventuellt fanns där från början, och som möjligen skulle gjort *Delirious* intressantare. Den febriga svindel titeln lovar visar sig bara vara ett sjåpigt töcken.

Peter Sjöblom

**FIRST FLOOR POWER**  
**"There is Hope"**  
 Silence

Här finns en del problem. Ett av det största är avsaknad av en nerv i musiken. Med det menar jag en nerv i framförandet och i låtskrivandet. Det brister en del där. Man kan placera in dem i facket tidig 80-tals synt blandat med new wave och där bör man antingen vara en bra låtsnickare eller ha experimentlusta och vara lite galen för att bli intressant. Bra exempel är Pere Ubu, Soft Cell, Devo. First Floor Power har för lite av detta men ibland glimmar det till. Det kan vara en syntslinga, en vers eller ett stick men aldrig en hel låt. Jag försöker komma på varför jag inte riktigt kan ta detta på allvar, det känns för uttänkt och trots en del lovande idéer så behövs det mer botten och närvaro för att beröra.

Jonas Elgemark

**THE DETROIT ESCALATOR CO**  
**"Astronomy is not Merely the Interpretation of Shapes and Constellations, it is More the Association Between Degrees of Light, Transparency and Colors of Stars with One's Feelings and an Empathy with the Whispers of Far-away Things"**  
 Peacefrog/Amigo

I mitten av 90-talet började Neil Olliviera (= The Detroit Escalator Co) spela in ljud från Detroit's gator och kvarter som han förvandlade till rytmiska klangkompositioner. Ett slags realism, vars stämningar från stadens vardagsliv målades beskrivs i albumtexten. Jag förstår detta när jag läser, men jag hör det knappast. Ljuden bakas om, bearbetas till musikaliska kompositioner. Som bäst är det ivriga minimalistiska stycken av ett par små ljud som rusar varv efter varv. Som i trans. Eller när fragment från verkligheten spränger igenom. Men det verkar inte som om Olliviera hela vägen litat på sina ljud, utan han klär ut dem, förvandlar dem, och till sist dränker han dem i ett slags väldigt allmän elektronik-kitsch. Det retfulla, rytmiska blir då bara ett slags ljudkuliss, en dekorativ bakgrund. Och när jag läser albumtexten igen, börjar jag längta efter bilder till musiken.

Thomas Millroth

**REMINDER**  
**"Broken Tone"**  
 Exergy Music

Att det är Åsa Eklunds (Pineforest Crunch) skivbolag Exergy som ger ut Reminders debutalbum är självklart. Dels är Pineforest Crunches Mattias Olsson med





på trummor, och precis som hos Pineforest Crunch luktar musiken aningen för mycket musikskolans duktigaste elever och alldeles för lite uppriktighet och känsla. Det är välproducerat, finstämt och har ett snyggt sound. Här finns helt enkelt definitiva musikaliska kvalitéer. Men det uppväger inte att man efter att ha lyssnat igenom skivan inte har lagt till minnet en enda melodi eller textrad. Och trots att Nicklas Sandströms mjukt, melankoliska röst är en tillgång som lyfter musiken och får den att stundom bli riktigt vacker, så berör det mig inte nämnvärt. I stället känns ofta bara på gränsen till att bli insmickrande och smetigt. Den slutsats man kan dra av det här är att ett bra hantverk tyvärr inte alltid är en garanti för en bra skiva...

Moa Eriksson

## DEAD HOLLYWOOD STARS

### "Gone West"

#### Mad Monkey/import

Go WEEEST! Nej. Inte gay-propagerande disko-pop. Dead Hollywood Stars spelar country & western från andra sidan. Saloonen ligger öde, ökenbuskarna rullar utmed Main Street, en svängdörr knarrar sakta i den torra vinden. Där – ett trevande banjo-ackord. Ekot av ett självspelande piano. Gengångarna vaknar i spökstaden.

Dead Hollywood Stars lyckas bra med att göra mörk ambient musik baserad på element ur country & western-musik. Ibland påminner det om Neil Youngs film-musik till *Dead Man*, andra spår lutar mer åt industri-ambient, och några låtar förvränger country-ljuden till svängig techno. Inte nog med att *Gone West* har ett intressant koncept i ryggen, resultatet är dessutom riktigt bra.

Henrik Strömberg

## THE YES MEN

### "Prosody"

#### White Jazz/House of Kicks

Högenegisk punkrock som lyckas vara något annat än bara ett dussinband. Ja, faktiskt. Mycket beror på att australiensarna kan skriva låtar och framföra dem så det ryker. Ta lite Flaming Groovies, Sonics och en nypa MC5 så har du bilden klar. En platta att ta fram när det kryper i rock-'n'-roll-nerven.

Jonas Elgemark

## VIBRASPHERE

### "Echo"

#### Spiral Trax

I dessa tider görs musik till fest och till avkoppling. Det görs musik till nästan alla sinneslägen och tillfällen som finns. Ett fenomen jag funderat över är musiken som görs för att koppla av till. Kärt barn har många namn men ambient kallar jag den. Här kommer en skiva där Vibrasphere enligt mig blandat två ytterligheter. Ambient och trance. Pumpande trance tillsammans med svävande ambienta ljudmat-tor. Jag kanske förklarar mig dåligt. Jag har varken kunskap om vare sig trance eller ambienttechno men jag tycker att *Echo* är en ypperlig skiva. Jag drar paralleller till black metal som också är pumpande och svävande och så malande att man faller i bitar. Köp den och gå sönder.

Per Lundberg G.B.

## GEOFF FARINA

### "Reverse Ecilpse"

#### Southern/Border

Geoff Farina, till vardags i Karate, har tillsammans med en annan gitarrspelande vän bestämt sig för att släppa de låtar Geoff skrivit till sig själv de senaste fem åren. Karate har jag fått svårare och svårare att förstå mig på, de hävdar att de blivit jazzigare. Jazz är inte gubbtrist, Karate är det. Geoff solo är om möjligt ännu tråkigare. Om man försöker vara lite snäll kan man säga att det är subtilt och svalt gitarrplock med kluriga melodier. Står man som jag

redan med yxan i hand kan man bara säga "zzzzz".

Fredrik Eriksson

## SHIPPING NEWS

### "Very Soon, and in Pleasant Company"

#### Quarterstick/Border

Bra Slint-rock gör mig alltid upplyft. Shipping News är dessutom ifrån Louisville, Kentucky, det kanske är en speciell rot de odlar där borta som de sedan under lyckliga tillrop förtär för att sedan skapa magisk gitarmusik. Egentligen är väl inte *Very Soon, and...* särskilt originellt men absolut njutbar. Men genren är skapad, utvecklad och slutförd för tio år sedan.

Fredrik Eriksson

## MASTER P

### "Ghetto Postage"

#### No Limit/Virgin

Det är väldigt talande att på papperet som medföljer promotionskivan ägnar man allt utrymme åt att berätta hur rik och framgångsrik Percy Miller är, och inte ett ord sägs om att han skulle ha ett uns talang. Det är svårt att skriva något positivt om P:s bröliga rappande (för att inte tala om hans kläder), men han har i alla fall vett att jobba med hyfsade producenter som Carlos Stephens och Ke-Noe. Sen får man inte glömma att bouncemusiken från södern säkert inte låtit som den gör idag om det inte var för Master P, vars bolag No Limit Records var föregångare i genren. Det finns faktiskt ett par bra spår på plattan, men det är inte tack vare Master P. Det ena av dem, *Poppin' them Collars* med Snoop Dogg som "gäst" är egentligen en låt som Snoop skrev till sin soloplatå, men som P fräckt snodde (Snoop låg ju på No Limit tidigare). Det roliga är att det hörs extra tydligt vilket uselt flow P har när han ställs mot en riktig MC. Köp Snoops *Tha Last Meal* istället!

Daniel Severinsson

## KINGS OF CONVENIENCE

### "Quiet is the New Loud"

#### Source/Virgin

Norskt band som med sin debut börjat röna uppmärksamhet i bland annat brittisk musikpress. Nämnas gärna i samma andetag som Belle & Sebastian, även om det kanske blir en lite missvisande jämförelse. För visst har Kings of Convenience samma mjukt akustiska anslag, men en markant skillnad är att normmännen inte lyckas hålla intresset hos lyssnaren vid liv tillräckligt länge för att albumet ska fungera. Ett par låtar är riktigt bra, men musiken drar sig gärna tillbaka och förvandlas till tidsfördrivande hissmusik. Visserligen kvalitativ bakgrundsmusik, men ändå dock bakgrundsmusik.

Magnus Sjöberg

## KINGS OF CONVENIENCE

### "Quiet is the New Loud"

#### Source/Virgin

Fans av Elliott Smith, Paul Simon och särskilt Belle & Sebastian bör kunna hitta en hel del hos denna norska duo. Softa gitarrer, dämpad sång och små lätta melodier med en stilla sorgsenhet utmärker debuten. Trevligt, men lite ensidigt.

Peter Sjöblom

## SPEEKA

### "Bespoke"

#### Ultimate Dilemma/Playground

Speeka har hittat en intressant kombination av soul, r'n'b och tripphop där allt vävs samman till en helhet. Tyvärr blir helheten inte ens summan av delarna, för det saknas något, det där lilla extra som bör finnas för att ovanstående musikstilar ska fungera. Det känns för tryggt och säkert för att jag ska uppskatta *Bespoke*. Sedan gör ju den gräsliga covern på *London Calling* att allt intresse faller till marken. Jag trodde inte det gick att förstöra en så bra låt...

Magnus Sjöberg

## PAPA ROACH

### "Infest"

#### Dreamworks/BMG

Egentligen är Papa Roach oförargliga. Unga, sympatiska killar som spelar tuff musik för amerikanska tonåringar. Men jag orkar inte höra rap metal – inte en gång till, så länge jag lever. Denna hopplösa genre borde tynat bort tillsammans med Clawfinger. Det var dåligt då – det är ännu sämre nu. Frågan är om det finns nåt sämre än den nya amerikanska hårdrocken med band som Limp Bizkit och Korn i spetsen. Papa Roach är inte det allra värsta av dessa band men ett land där de top-par listorna och George Dubbelve Bush är president ligger bra nära helvetet.

Karin Lindkvist

## GRAND AGENT

### "By Design"

#### Groove Attack/Goldhead

*By Design* inleds med kaxiga och granit-hårda *From the Gate* vilket får mig att hoppas att hela plattan ska vara lika tuff. Ljudbilden är sparsmakad, repetitiv och macho med en bas som ett ankare, och Philadelphia-sonen Grand Agent smyger omkring utan att använda sig av uppenbara refränger eller andra kommersiella knep. Samtidigt visar detta sig vara plattans stora problem eftersom undergroundäktheten är mer värd än innovation och upptäckarlusta. Okej, beatsen är tunga och ofta grymt tajta men ändå fattiga i längden. Och i och med att Grand Agent inte har någon direkt karaktär i rösten behöver han all draghjälp han kan få. Hoppas nästan producentpolare med ett par sköna idéer ställer upp vid nästa studiosession.

Gary Andersson

## DIDO

### "No Angel"

#### Arista/BMG

Väna Faithless-vokalistin Dido har redan sålt en miljon plattor av *No Angel* i USA, mestadels på grund av att Eminem samplade hennes sång från låten *Thank You* på hitten *Stan*. Hon har en klassiskt vacker röst (påminner om Sinead O'Connor) som ofta sänder en välbefinnande rysning genom kroppen, men i längden är *No Angel* alldeles för tråkig. Stora känslolam-stråkar och mystiska rytmer sveper runt i bakgrunden hela tiden utan att hitta någon melodi eller riktig låt att haka på. Men i *My Lover's Gone* och *My Life* blir det nästan omänskligt vackert. Så när-gånget. Och hudlöst.

Gary Andersson

## DIVERSE ARTISTER

### "The Daydreamer"

#### Svek/Goldhead

När en mixplatta som denna innehåller sköna och upplyftande worldspår som *Beng Beng Beng* med Femi Kuti kan det inte gå fel. Dansgolvet kokar inte direkt men drinkhörnan är välbesökt och trivsamt. Att vissa låtar känns aningen traggiga retar inte upp mig, Stephan Grieder har gjort ett solitt jobb att skapa stämning. En glittrande, lekfull och inbjudande stämning som ger hopp om värme och ljus.

Gary Andersson

## DIVERSE ARTISTER

### "Angel Molina: Wax Sessions #1"

#### So Dens/Border

Angel Molina är en spansk DJ. Han mixer teknolåtar som funkhar lika bra på dansgolvet som hemma i vardagsrummet. Laurent Garnier, Jeff Mills, Jochem "Speedy J" Paap, Theorem & Stewart Walker, Tube Jerk och Agent Cooper hör till de mer kända namnen i låtlistan. Angel Molina mixer bra. Han väljer bra låtar. Rekommenderas.

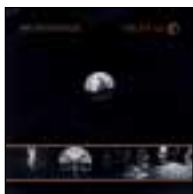
Henrik Strömberg



## THE PRESIDENTS »Freaked Out and Small« Roadrunner Arcade

Skojsiga rocktrion The Presidents of the United States of America har efter ett tre år långt avbrott kortat ner bandnamnet men inte ändrat nåt nämnvärt i musiken. *Freaked Out and Small* innehåller simpel rockenroll med hurtig inställning till det mesta och jag småler inte en enda gång. Visst hade bandet ett par snärtiga hits i mitten på 1990-talet, men redan då kändes de svenniga. 2000-talet kommer inte att innebära nån ny storhetstid. Dags att gå vidare grabbar.

Gary Andersson



## UTAH SAINTS »Two« Roadrunner/Arcade

Utah Saints första två singlar, *What Can You Do for Me* och *Something Good*, rönt bandet stora framgångar i början av nittio-talet. Sedan dess har det bara gått utför. Mer än åtta år efter debutalbumet kommer nu den officiella uppföljaren, och den låter nästan exakt likadant. Hallå! Det har gått åtta år! Då var det nytt och spännande att de gjorde dansmusik med pop- och hård-rockssamplingar, idag låter Utah Saints som sämre kopior av Chemical Brothers eller Underworld. Då tyckte jag det var kul att de samplade Kate Bush, Eurythmics och Motörhead, idag gäspas jag mest åt att de samplar Chuck D, Iggy Pop och Metallica. Och även om Jez Willis i Utah Saints är väldigt stolt över att han har snackat med Michael Stipe på telefon, så känns fyra albumspår baserade på nämnda telefonkonversation sam alldeles för mycket.

Jag säger inte att *Two* är ett dåligt album, det är hyfsat, men det innehåller inga nya idéer och, än viktigare, inget som ens kommer i närheten av de två första klockrena singlarna.

Henrik Strömberg

## IAN SIMMONDS »Return to X« !K7/Goldhead

Ian Simmonds förra skiva, Juryman-skivan *The Hill*, kom ut i våras och det är redan dags för nästa. Den stora skillnaden mellan *The Hill* och *Return to X* är att den senare är helt instrumental. Ljuden och låtstrukturerna är annars mycket lika: ståbas, chem-balo, mjuka syntar... bossa-triphop, helt enkelt. Skönt, men förgämligt.

Henrik Strömberg

## FUNKER VOGT »t«

### SubSpace Communications

*t* är en ny dubbel-CD från tyska Funker Vogt, vilket kan vara precis vad som behövs i vintermörkret. Denna gång har de tyska syntarna valt att släppa fyra nya spår och tio mixar av material som finns att finna på *Maschine Zeit*. De som tyckte om den-samma kommer inte att bli besviken då soundet är sig likt. Det mest revolutionerande är att två av de nya spåren inte har den överdistade sång som man förknippar med Funker Vogt.

Mixarna då? De håller en relativt hög kvalitet, men de blir något tjatiga i längden. Gruppen kännetecknas av enkel, rak musik med sparsamt innehåll vilket är bra. Men av detta materialet är det svårt att göra något nytt, vilket lyser igenom. Det mest uppiggande är tyska Das Ichs version på *The Last*. Men även Beborn Beton som gör en mix på *Under Deck* som är en av mina personliga favoriter från *Maschine Zeit*. Detta spår har fått en ny kostym av dansant synth med mer tyngd än väntat. Men man kan aldrig komma ifrån att det blir en upprepning. Man får en känsla av att man hört det hela förut? Faktum är, det har man också.

Klas Fors

## MC CONRAD »Vocalist 01« LTJ BUKEM »Producer 01«

### Good Looking/Goldhead

Finns det något annat skivbolag som ger ut lika många serier med halvbakade samlingar än Good Looking? Efter serierna *Logical Progression*, *Earth*, *Progression Sessions*, *Points in Time* – vad har de nu hittat på? Jovisst, de ger ut samma låtar en gång till, fast nu med MC Conrads ore-rande ovanpå. Conrad, vars uppgift är att fixa lite show och publikkontakt till LTJ Bukems DJ:ande, och vars texter handlar om hur bra han är bakom micken och hur innovativ och spännande musiken är. Good Looking-musik, innovativ? Den har ju låtit likadan sedan 1996! Och spännande? Mindre spännande musik får man leta efter!

Näväl, efter denna rafflande samling låtar featuring MC Conrads röst, vad ska Good Looking hitta på nu? Jo, en samling med låtar, alla producerade av samma artist (LTJ Buken, givetvis). Otroligt nyskapande koncept, det där! En hel skiva med låtar av samma kille! Delar av låtmaterialet på *Producer 01* är till och med identiskt med det på *Vocalist 01*, fast utan MC Conrads röst.

Ibland får jag för mig att det finns tre sorters musik: bra musik, dålig musik och musik som är varken eller. Det låter som om det skulle vara bra, och men kan lätt gunga i takt när man hör det, men så fort låten är slut har man glömt den. Musik som bäst sammanfattas med ett "Eh".

Henrik Strömberg

## EAGLES »Selected Works 1972-1999« Elektra/Warner

*Hotel California*, jag slutar aldrig att fascineras av den låten. Den omtvistade okulta texten, Joe Walshs och Don Felders dubbel-gitarrsolo, det himmelska basspelet, den märkliga reggaejazztakten och inte minst faktumet att ingen trubadur i världen fixar att spela låten på ett anständigt sätt. Den är helt enkelt för svår. Låten finns på två ställen på denna 4-CD-samling. Dels på *The Fast Lane* och dels på *The Millenium Concert*. De övriga två skivorna kallas *The Early Days* och *The Ballads*. Ett bra och lättöverskådligt sätt att dela upp en box på eftersom deras skivor alltid har varit uppdelade mellan de typiska balladerna och lite snabbare spår. Eagles har aldrig varit några musikaliska revolutionärer, deras radioanpassade sound är oförargligt och inte alltid så kul. Detta hörs främst på *The Fast Lane* där det förutom *Hotel California* finns några få höjdpunkter, som den underbart gungande *King of Hollywood* med trippelgitarrsolo och slide. Men det som Eagles utan tvekan är bäst på är ballader. På *The Ballads* samsas guldorn som *Wasted Time*, *The Best of My Love* och *Take it to the Limit*. Don Henley har förmågan att låta trovärdig med sin perfekt sorgsna röst i alldeles rätt läge. Känn ingen skuld om du inte skänker grabbarna en slant, de har redan så det räcker. Men är du intresserad av att höra vad ett professionellt och i rockretsar ganska missförstått band har sysslat med under sina glansdagar, så kan det vara värt någon hundring.

Jonas Elgemark

## THE CHICKENPOX »Approved by...« Burning Heart

Svenska ska-bandet Chickenpox har sedan några år legat band som Liberator och Monster i hasorna men inte riktigt nått deras klass. *Approved by...* visar tyvärr inte heller på någon drastisk förändring, även om de i inledande *Elevator* lånar in

en scratchare, eller att *Who is She Dancing with Now* är en fin kärlekslåt. Jag saknar originalitet och det hade inte skadat att rensa i de stundtals pekorala texterna.

Björn Magnusson

## TILTMASTER »Swan Girth« BlueSant

Det kanske är mig det är fel på. Jag vet att det här är bra. Det är nog bara att jag har hört så många såna här projekt på sistone. Sådana där, ni vet, ensam man med gitarr och billig hemmastudio gör egensinnig lo-fi-pop. Men det är faktiskt bra. Tror jag.

Tiltmaster heter egentligen Darryl Blood och kommer från Boston. Sedan 1994 har han hunnit släppa tre egenproducerade kassetter och debuterar nu på CD med *Swan Girth*. Med grunden i Tim Buckley gör Blood udda och lite harmoniskt skruvad pop på helt sina egna villkor, men ändå på samma villkor som alla andra i genren. Akustiska gitarrer och piano, ackompanjerat av den vanliga rocksättningen, ramar in Bloods behagliga men något anonyma röst. Det är väl egentligen det som utmärker *Swan Girth*: Anonymiteten. Nästan inget sticker ut och drar uppmärksamheten till sig.

Men det är en behaglig skiva. Jag tror att den är bra. Om den låter tråkig, så är det antagligen mitt fel. För den är faktiskt bra. Tror jag.

Dan Andersson

## THE SANCTIONS/JIM AND THE LORDS »Then Came The Electric Prunes« Heartbeat Productions

The Sanctions och Jim & The Lords? Vilka är det? Är det egentligen samma band? Jaha. Och? Ska jag ta titeln bokstavligt? *Then Came the Electric Prunes*. Hm. Sen kom The Electric Prunes? Jaha. Och? Jo, jag känner igen The Electric Prunes. Det är de som inleder Lenny Kayes klassiska samling av psykedelisk garagepop från mitten av 60-talet, *Nuggets*, med den där jättebra låten, *I Had too Much to Dream (Last Night)*. De hade någon annan också. *Get Me to the World on Time*? Just det. Är det de som har gjort den här skivan? Nähä. Är det inte det? Så det här är alltså en samling av gamla demoinspelningar med olika garageband som sedan utvecklades till ett så gott som okänt, om än klassiskt, one-hit-wonder-band? Det är alltså bara en massa finfina tonåringar som gör undermåliga versioner av redan sönderspelade låtar som *Long Tall Sally* och *Louie Louie*? Vem skulle vara dum nog att ge ut sånt skräp? (Se svar överst i recensionen)

Dan Andersson

## ANYWHEN »The Opiates« Clearspot/Border

Jag vill verkligen tycka om det här. Det har lagts ner så mycket tid på det här, så jag vill verkligen tycka om det. Bara konvolutet är oerhört genomarbetat och snyggt. Tyvärr är det också det bästa med *The Opiates*.

Om debuten var gitarrpop och stämsång, så är den nya skivan mer symfoniorkester från Warszawa och Nick Cave. Eller kanske inte Nick Cave. Mer som någon kopia. Mer som Patrick i Strangelove. I sina bästa stunder kanske lite som Stina Nordenstam eller Scott Walker, men bara i sina alltför sällsynta bästa stunder.

Jag kan inte tycka att *The Opiates* är en bra skiva. Den är högtravande, tungrodd och pretentiös. Den säger mig ingennting, och antagligen ingen annan heller. Fast jag vill det.

Dan Andersson

## BAD ASTRONAUT »Acrophobe« Honest Don's

Poppunktrio från Santa Barbara debuterar med en tio-låtars EP, *Acrophobe*. Mer? De

har byggt vidare på den amerikanska västkustpunkens grundläggande popkoncept så att låtarna rymmer även taktbyten, syntlingor samt akustiska gitarrer och pianopartier. Och? En av skivans två covers är en slätstruken punktolkning av Elliot Smiths *Needle in the Hay*. Är det något jag glömt? Just det. Två av medlemmarna har ett förflutet i Lagwagon.

Dan Andersson

#### **TORTOISE** **"Standards"** **Warp/Border**

Tortoise har under sina tio år haft en avgörande betydelse för Chicago-scenen – ja, för den experimentella rockmusiken överhuvudtaget. De enskilda medlemmarna, John McIntyre, Doug McCombs, John Herndon, David Pajo, Dan Pitney (och förrre gitarristen Bundy K! ) driver egna sidoprojekt, som var och en på sitt vis mutar in nya fält. Det tidiga samarbetet med multiinstrumentalisten och mixerfantomen Jim O'Rourke var också vägröjande. Tortoise har till och med begåvats med en egen rubrik: "post rock". En parallell till postmodernismen inom konsten, som var ett slags undersökning av alla gamla stilar och –ismer, inga ambitioner att skapa "nytt". Återanvändning var ordet! Det kan ju stämma på Tortoise också. De har alltid blandat friskt, monterat ner melodier, hackat upp rytmer, frossat i sampling och remix, lånat från jazz, elektronisk musik, dub, funk... Och för länge sedan lämpade de verser och korus överbord. Åtskilliga kilo grus har kastats i det klassiska rockmaskineriet! Därför kan Tortoise låta svalt och litet intellektuellt återhållsamt. Bäst är bandet när de släpper loss alla influenser från Chicagos feta jazztradition, dunkande funk-bas och nästan country-sentimentala melodifragment. Så är det på *Standards*. Öppningslåten *Seneca* är svindlande skön rock'n'roll-känslsamhet. En känsla som strax bryts för pumpande rytmer på bas-trummor, toppade av en nästan löjlig synth-slinga. Så går det på.

Tortoise behåller aldrig ett grepp i matmen med lyssnaren, nya prövas hela tiden. Melodierna löser upp sig i elektroakustiska klanger. I botten ligger trummorna och basen med ett oemotståndligt sug. Ett par minuter kan förvandlas till manisk experimentell dansmusik. En sentimental melodi spelas plötsligt som om de längtade efter en sångare! Bara för att malas ner i klang- och rytmkvamen till en virvlande jazzig funklåt! Tortoise bjuder generöst, man hinner aldrig vänja sig förrän nästa överraskning väntar. Men varje låt är så väl gjord och tätt spelad, att det bränner till hela tiden. Spelkåtheten dunkar genom denna skiva! Också om de försöker verka oberörda. Tortoise album *TNT* hör till deras bästa liksom det med holländska The Ex. *Standards* kanske inte är lika överraskande, mer bekräftande, men nog är det lika musikaliskt tungt!

Thomas Millroth

#### **CHARLES FEELGOOD** **"Can You Feel it?"** **Moonshine**

En housemixplatta utan skönjbara kvaliteter är allt Charles Feelgood erbjuder. Jag känner det inte och mår heller inte bra. Och jag är tveksam till om någon annan gör det.

Gary Andersson

#### **FUNKMASTER FLEX** **"60 Minutes of Funk, Volume IV: The Mixtape"** **Loud/Sony**

Okej, Flex har alla de rätta rapgästerna och riktigt bra vibb genom hela plattan men jag är ändå inte riktigt nöjd. Ögonbrynet åker aldrig upp. Musiken bara rullar på.

Riktigt bra låter ändå *I Don't Care* till-

sammans med Jadakiss från The Lox, *The Wickedest* från 1994 där Biggie regerar tuftt, mörka *Words Are Weapons* med bland annat Eminem och snusligt funkiga *Rockin* med Lil' Kim.

Gary Andersson

#### **TRIPPEL ETT** **"Svar på tal"** **Bananrepubliken/BMG**

Nej nej nej! Svensk hiphop har gått överstyr när nya förmågor visar sig vara lika platta som CD-plattorna de hoppas kränga. Detta är inte underground, detta är popmusik från början till slut. Svaga beats, fattiga rhymes och en professionellt idélös produktion. Förhoppningsvis får hiphop-artister som Fattaru, Latin Kings och Looptroop allt strålkastarljus istället.

Gary Andersson

#### **SILKK THE SHOCKER** **"My World, My Way"** **No Limit/Virgin**

Ännu mer flexade muskler och tatueringar från Master P:s stall av talanglösa och trågt producerade "artister" som tjänar miljoner på att "tuffa" vita medelklass gangsta-wannabee vill ha något "fräckt" de kan dra upp volymen på i sin bilstereo. Tyvärr så är ju dessutom Snoop medlem i gänget...

Gary Andersson

#### **BOILER ROOM** **"Can't Breathe"** **Roadrunner/Edel**

Med denna tuffa debut i ryggen behöver inte dessa Brooklynkillar skämmas för sig, här blandas det friskt mellan Pantera och Machine Heads brutala mangelande, Korn's ångestattacker, Faith No More känsla för crossover samt Helmet och Quicksands frustande groove. Men varför fastnar jag inte för Boiler Room då? Kanske beror det på sångaren Chris Linds enförmigt och tråkiga sångläge eller dåliga låtar, det känns som om plattan är en enda lång låt, vilket knappast kan ses som positivt.

Thomas Olsson

#### **DARKWELL** **"Suspiria"** **Napalm/MNW**

Alperna, snö, StrohRum, knätofsar och joddlare, så är min bild av Österrike, men handlar det om musik, kan jag inte mycket. Därför presenterar sig här nu konstellationen Darkwell med sin konstlat svulstiga gothicmetal. Sångarna Alexandra Pittacher samt Mr X trevar sig fram i mörkret, taffligt ackompanjerad av en usel keyboardist och ett haltande trummspel. Kraften, dynamiken och inlevelsen lyser självlysande med sin frånvaro, Alexandra har tydligen endast ett tonläge och Mr X insatser är väl heller inget att jubla över. Herregud, detta var riktigt dåligt, inga låtar, harmonier eller något att fastna för, ABSOLUT AMATÖRER!

Thomas Olsson

#### **AVANTASIA** **"Avantasia"** **AFM Records/MNW**

Sångaren i Edguy Tobias Sammets släpper nu en försmak till kommande soloplattan i form av denna EP. Titellåten överraskade föga och kändes rent utsagt trist, bättre var *Reach Out For The Light* och *The Final Sacrifice* där tempot är uppskruvat i bästa Gamma Ray, Edguy eller Helloween-anda. Som medmusiker medverkar Markus Grosskopf och Kai Hansen, båda från (Helloween), gitarristen Henjo Richter (Gamma Ray) och diverse namnkunnigt folk som David DeFries från Virgin Steel och trummisen Alex Holzwarth (Paradox, numera i Rhapsody). Med medmusikanter som dessa kan det väl inte gå fel, fullängdaren väntas i slutet av månaden, jag väntar.

Thomas Olsson

#### **ALL SYSTEMS GO** **"I'll Be Your Radio"**

#### **Bad Taste/Border**

Före detta Doughboys och Big Drill Car medlemmar bjuder här på lite inställsam popcore och mesig smygpunk i all vänlighet och påminner både om Blink 182 och Offspring, nu fattas bara en utflippad humoristisk video så är saken klar. Som tur är ökas tempot i låt nummer tre, *All I Want* och doftar faktiskt lite Millencolin, och mina smilband åker upp ett hack. Men precis när det börjar bli lite trivsamt är det dags för en inställsam smörlåt igen, nja sammantaget känns nog All Systems Go en aning för trevliga för min smak.

Thomas Olsson

#### **DIVERSE ARTISTER** **"Brazilian Beats 2"**

#### **Mr Bongo/Border**

Det blir både högt och lågt när ett antal brasilianska artister samlas på en skiva. Själv har jag lite svårt för ett par tråkiga utflykter och någon orgie i jazzrock men dyrkar däremot svalt dunkande samba och pulserande schlagerlåtar som bygger på lika delar livsgladje, vemod, kärlek och längtan. Bland guldornen finns artister som Djavan, Toquinho, Wando och Os Ritmistas Brasileiros. Allihop får de mig att vilja resa iväg, långt bort, till soligare nejder.

Robert Lagerström

#### **DIVERSE ARTISTER** **"A Buena Vista: Barrio de la Habana"** **Timba/Border**

Den kubanske sångaren Luis Frank, frontfigur i bandet Tradicional Habana, drog ihop några gubbar från Buena Vista Social Club och stack i väg på turné. Projektet resulterade i den här skivan som sammanför tre generationer musiker. Självfallet låter det både traditionsenligt och mycket bra men för min del räcker det gott att blott ha ett par Buena Vista-plattor i samlingen.

Robert Lagerström

#### **ADDVIBE** **"Luv And Happiness"** **Disfunction/Goldhead**

Norrmannen och mångsysslaren Paul Sorli låter Addvibe albumdebutera och gör hyfsad deep house med en och annan discoflirt. Inget att skriva hem om men proffsigt genomfört på det hela taget.

Robert Lagerström

#### **CENTRO-MATIC** **"All the Falsest Hearts Can Try"** **Munish?**

Om man skulle kört ihop Golden Smog med en gnutta Weezer i mixern, så skulle resultatet förmodligen låtit så här. Centro-Matic spelar countryinfluerad skrammelrock. Med den spruckna, lite halvfalska rösten blir sångaren till en personifiering av den sorgsne cowboyn med sin gitarr. Detta är musik som känns ungefär som dagen efter en stor fest då man ännu inte riktigt kommit ur ruset men då det där trötta vemodet börjat smyga sig på. Bäst är de när de drar ner på tempot. De ösigare låtarna känns däremot mindre intressanta. I stort sett är det en helt okej platta även om den varken är särskilt revolutionerande bra eller originell. Med andra ord – den perfekta skivan att plocka fram en seg bakfyllesöndag...

Moa Eriksson

#### **DIE TOTEN HOSEN** **"Crash-Landing"** **Nuclear Blast/MNW**

"Such a beautiful day...". Jo, den här skivan gör din dag en smula trevligare. Punkrock funkar ju alltid av någon okänd anledning. Här får man även lite vibbar av att 80-tals hårdrock har haft ett finger med i spelet, dock bara ena lilfingret. Det påminner om något som skulle passa som handen i handsken på *Definitivt 50 spann*





eller någon liknande punkrocksamling. Trallvänligt och hemtrevligt, lite lagom. Sen finns det låtar som är sådär extra bra, det pirrar lite grann i magen och så. Snyggt, och något som de flesta gillar. Ett säkert kort som etsar sig fast på hjärnan, men det kunde ju varit värre. Det kunde varit bebistechno.

Tove Pålsson

**GRADE****"The Embarrassing Beginning"****Victory**

Medium aggressive, så kan man väl beskriva detta. Undrar om det är meningen att det ska låta som om James Hetfield fått en 40-års-kris och försöker vara en hård grabb i veganskor? Många snygga intron, kanske inte Yngwie Malmsteen, utan mer som, ja, Metallica helt enkelt. Det är ju i och för sig mycket hårdare än Metallica någonsin varit. Metal-hardcore som låter lite Refused, fast med en mer mörk touch. Det har inte heller lika mycket fart. Mycket variation och mycket headbang, men vem är det som sjunger egentligen? Är det Satan eller... nä, det är nog bara en fallen ängel.

Tove Pålsson

**OZIUM****"Evolution"****HellBilly**

Med influenser som Sabbath, Monster Magnet och Zeppelin blir man ju lite intresserad. När sen Ozium från Karlstad börjar lira blir man besviken. Det hela faller på sången som är lite väl sur och omogen. Nästa platta kanske. Låtarna helt OK. Många sköna riff, dock av modell standard, men utan att det stör.

Per Lundberg G.B.

**NEVERWOOD****"Trapped Inside"****Memento Materia**

Det är inte bara gäng från Bristol som gör tripphop. Neverwood är en finländsk trio som försökt sig på denna softa slowbeat-genre. Och gör det faktiskt riktigt hyggligt. Med mjuka elektroniska utsvävningar blandar de in lite jazz och pop. Sångerskan Saara Hellström penetrerar mitt hjärta med sin gripande röst. När saxofonen kommer igång under låten *My Empty* blir jag alldeles knäsvag. Små saker betyder mycket. Visslande i bakgrunden, dämpad körsång och cymbal som går i ett. En stämningfylld skiva med överraskningar, som i låten *Ghost City* där Bombfunk MC:s rappare Raymond Ebanks dyker upp. Det gäller dock att vara på humör för att lyssna på *Trapped Inside*. Det är vemodigt och drömskt. Mer mys än party.

Martin Mansfeld

**KINNDA****"K"****Warner**

Kinnda gillar Mary J Blige och Whitney Houston, det står i alla fall i pressreleasen att hon gör det. Men det är ingenting man hör när man lyssnar på skivan. Någon som haft för mycket inflytande över resultatet föredrar tyvärr om hon låter som Jessica Folcker och Samantha Mumba. Och som popmusik med marginella r'n'b-influenser är det här jävligt vördelöst. Jag tror inte Kinnda lyssnar på sin egen skiva särskilt ofta.

Thomas Nilson

**HYPNOSIA****"Extreme Hatred"****Hammerheart/MNW**

Växjö's stoltheter Hypnosia lyckas mixa Slayer, Sepultura och Sadus med en stor dos Kreator och ut ur cementblandaren kommer detta kompromisslösa 80-tals trash/death paket. Bandet sparar varken på aggressionerna eller krutet utan här är det full sula från början till slut. Att som lyssnare verkligen rens hjärnan är både trivsamt och välbehövligt ibland, något dessa

högstastighetspojkar tagit fasta på. Är ni fans av Defleshed och The Haunted borde detta vara ännu ett band att kolla upp.

Thomas Olsson

**SPEEDEALER****"Here Comes Death"****Palm Pictures/**

Speedealer, hmm jag känner igen det namnet? Ja just det, det var ju dom som åkte som förband till Motörhead under deras senaste Europa turné. Hur låter dom då? Tja, bland ihop rockabilly, hardorepunk, blues, doom och rock i en stor gryta. Resultatet talar för sig själv, blandat. Musiken spretar åt alla håll, vilket gör mig skeptisk. Detta är egentligen bandets andra platta som ges ut igen och precis som sist producerar Daniel Rey (White Zombie, Misfits).

Thomas Olsson

**OZIUM****"Evolution"****HellBilly**

Nej tack, ibland frågar jag mig hur man kan ge ut vissa saker, vilket är fallet hos dessa Karlstadkillar. Otajt, trist, stelt som en murstock och totalt känslobefriande, sångaren är inte bra, mixningen katastrofal.

Thomas Olsson

**DEE SNIDER****"Never Let The Bastards Wear You****Down"****Spitfire/Playground**

Nu får jag säkert skäll av alla hårdrockare, men jag har alltid tyckt Dee Snider är en clown!

Ja ni läste rätt, jag gick aldrig i taket när jag hörde Twisted Sisters musik, även om de hade roliga videos, och har inte heller gjort det när Dee presenterat Desperado eller Widowmaker. När han nu avslöjar sina planer på att istället för musik satsa på film och radio känns det som ljuv musik för mina öron. På denna avslutningsplatta känns det som han summerar hela sin karriär. Nej, om man skulle ta och rensa med stenhård trash a'la Hypnosia istället.

Thomas Olsson

**SOMNIFERE****"Audioporn"****Massacre/MNW**

De kallar det neo-thrash. Jag kallar det dåligt. Det kanske är producenten Gerhard Magins fel. Han har tidigare jobbat med bland annat Theatre of Tragedy, och har man hört hur Theatre of Tragedy låtit på senare tid vet man ungefär vad man har att vänta. Blöta syntmattor (till och med vocoder) och ett upplåst sound som musiken i sig inte kan leva upp till. Det enda roliga är att tyska Somnifere slänger in ett par dansbeats på ett par ställen. Öväntat, men ingenting som räddar *Audioporn*. Gräslig titel förresten.

Peter Sjöblom

**TIM EASTON****"The Truth About Us"****New West/Playground**

Tim Easton säger sig vara inspirerad av Townes Van Zandt och Doc Watson, men det hörs inte nämnvärt i hans sävliga singer/songwriter-pop. Här finns inte många skarpa kanter, inte mycket som bränner till. Kanske beror det på producenten Joe Chiccarelli som tidigare jobbat med U2 och Bangles. Eller på slätstrukna Wilco som kompar. Mark Olson och Victoria Williams medverkar också, men inte heller de lyckas knuffa *The Truth About Us* ur mediokriterien.

Peter Sjöblom

**SIXTY WATT SHAMAN****"Seed of Decades"****Spitfire/Playground**

Avgångsbetyg från det nya millenniets rock-skola i Maryland USA 2001:

- Blues och psykedeliarock á la Led

Zeppelin, Hendrix, Black Sabbath och Cream – Stort A

- Känsla, äkthet och framförande av musiken – Stort A

- Sydadsrock som Lynard Skynard – Stort A

- Grungeinspirationen från framförallt Soundgarden och tidiga Stone Temple Pilots – Stort A

- Stonerinfluenser från odödliga Kyuss – Stort A

- Härdröck i samma anda som Clutch, Down och Corrosion of Conformity – Stort A

- Låtsnickeri och melodikänsla – Stort B

- Sångarens röstresurser och sångsätt – Litet C

Ett givet köp!

Thomas Olsson

**THERYL "HOUSEMAN" DE'CLOUET****"The Houseman Cometh"****Bullseye/Playground**

Blues, soul, jazz, funk. Och trist, stelt, själöst och könöst. Märkligt hur musik som ska få fötterna att vilja röra sig och hjärtat att vilja slå hårdare kan få en att sitta blickstill och uttråkad. Men så är det med *The Houseman Cometh*. De'Clouet kan rörelserna och replikerna, men låter inte som att han förstår innebörden i dem.

Peter Sjöblom

**CHALICE****"Digital Boulevard"****Eagle/Playground**

Könlös tysk harmlös AOR-rock som känns totalt intetsägande. Progressiva mellanpartier utan varken mening eller skicklighet med en halvtaskig sångare. Skulle bandet någonsin göra en video skulle det garanterat spöregna när flickan ger sig iväg mot solnedgången och mannen hänger med sitt Pantene-PRO-V, nyfånade, hårsvall. Undvik!!!

Thomas Olsson

**DIESEL MACHINE****"Torture Test"****Steamhammer/Playground**

Bandets beskrivs som en ostoppar maskin som skövlar allt som kommer i dess väg, vilket kanske kan tänkas. Men fast gitarriffen osar Pantera och sångaren A.J. Cavalier försöker närma sig Phil Anselmo i rösten är det inte ens nära. När Anselmo både har känsla och ett speciellt sångsätt har inte A.J. något alls. Musiken känns inte äkta, utan snarare vi-är-fulltatuade-och-tror-vi-är-coola. Trummisen Shane Gaalaas har bland annat spelat med den gode Yngwie, Uli Roth och MSG, vilket knappast imponerar på mig. Nej, fy faan va trist, ingenting händer, riff på riff och en taskig sångare.

Thomas Olsson

**DARK MOOR****"The Hall of the Olden Dreams"****Arise/Playground**

Okej, här kommer ett gäng som redan på bandbilden påminner om speedmetal bandet Rhapsody, undrar om de låter som dom också? Ja ungefär, lägger man till lite Halloween, Angra och Stratovarius också borde man ha bilden klar för sig. Vi pratar alltså om storslagen power metal från Spanien och inte Tyskland, för en gång skull, vilket känns lite spännande. Tyvärr svarade inte låtmaterialet upp till mina förväntningar. För trots att de fingertrixande gitarristerna jobbar hårt i bästa Yngwie M-manér har melodier svårt att ta sig fram i snårskogen av progressiva vändningar och gitarristernas virtuositet. För omslagsbilden står den välkände konstnären Marshall (Hammerfall, Blind Guardian) som svarat för ett riktigt klassiskt power metal omslag, synd bara att inte musiken höll samma klass.

Thomas Olsson

**PAUL DIANNO**  
**"The Beast Live"****Spitfire/Playground**

Det är med sorg i hjärtat jag plågat mig igenom denna skiva av en föredetting. Paul Dianno kommer alltid förknippas med Iron Maidens första plattor från 1980-81 och därmed borde det varit bra. Men så blev inte fallet, efter sparken från Iron Maiden har Paul hankat sig fram med soloprojekt, Battlezon och Killers, utan att göra alltför mycket väsen om sig. Men framburen på gamla meriter har han alltid avslutat sina konserter med någon Maiden klassiker vilka givetvis varit uppskattat men få anade då att detta trumfkort skulle utnyttjas på detta vis? Jag säger utnyttjas eftersom varje låt är en gulnande och kantstött kopia av det som en gång var original. Den självode Paul har nämligen spelat in samtliga Maiden-låtar han spelat live och sammanställt de till detta alster. Men inte är det kul, inte.

Hans karismatiska röst är för länge sedan bortsupen och hans pinsamma försök att ta i för kung och fosterland är bara för mycket.

Bättre bevis på att man är slut än detta får man leta efter.

Thomas Olsson

**DOUBLE DEALER****"Double Dealer"****LimbMusic/Playground**

Att band slår i Japan tillhör inte ovanligheterna men vad har egentligen Japan att ge oss? Håller vi oss inom power metal genren är det endast Concerto Moon jag kan komma på, vilket denna gång räckte mer än väl. Eftersom just ovanstående är vagan för både gitarristen, basisten och keyboardisten när resterande härstammar från Saber Tiger. I pressreleasen framgår tydligt sångarens beundran för Dio och Ian Gillan något han tyvärr inte kommer i närheten av, vad det gäller gitarristens hjältar dyker både våran Yngwie M och Ritchie Blackmore inte helt oväntat upp. Sammantaget borde detta blivit en oslagbar kombination men nej. Låtarna är för långa och invecklade, gitarrsolona avlöser varandra och sångarens röst känns tvivelaktig och håller inget vidare.

Thomas Olsson

**NEGLECTED FIELDS****"Mephisto Lettonica"****Scarlet Records**

Influerade av Therion, Dimmu Borgir, Carcass och Atheist framför dess letter sin tekniska death/black metal. Lyssnar man sen på denna blandningen av black, grindcore och symfoniskt pompös metal känns kakafonin lätt tveksam. Möjligtvis kanske plattan kommer efter X antal lyssningar men vid några känns den fortfarande ofokuserad.

Thomas Olsson

**URSURPER****"Necronemesis"****Necropolis/MNW**

Det första som slår mig är det dåliga burkljudet, inte kul. Förutom det förstärker Ursurper på den inslagna vägen genom att korsa death/trash/black metal vilket för mig känns lagom spännande.

Thomas Olsson

**ICED EARTH****"The Melancholy EP"****Century Media/MNW**

Floridas stoltheter inom power metalen Iced Earth ger ut denna efterlängtnade EP, som från början endast släpptes i USA. Kryddade med tre cover låtar, Bad Company, Black Sabbath och Judas Priest bjuds det även på två låtar från Iced Earth plattan *Something Wicked This Way Comes* samt en live-version av *Colors* från Athen. Versionen bandet gör av Sabbath klassikern *Electric Funeral* är inte direkt

den bästa jag hört. Något mer kraftlöst och tunt med dålig sång, vilket även får stå för The Ripper (Judas-covern), har jag inte hört på länge.

Ny platta skall tydligen vara på gång för Iced Earth i början av detta året, även om inte jag väntar ihjäl mig precis.

Thomas Olsson

**RICKSHAW****"Tender Songs Of Love"****Beluga Music**

Scandinavian Rock- blev ett uttryck under den värsta hypen med Hellacopters, Gluecifer, Backyard Babies och Turpentine för några år sedan. Garagerocken stod på sin höjdpunkt och alla ville låta som ovanstående. Sprungna ur samma skola fortsätter nu killarna i Rickshaw på den inslagna vägen. Tyvärr har sångarna inte utrustats med några stora röster men eftersom helhetssoundet bjuder på gott hantverk och okej låtar får man väl ha överensseende med det.

Thomas Olsson

**VOMITORY****"Revelation Nausea"****MetalBlade/MNW**

Värmlandningarna i dödspatrullen Vomitary har kört sitt race i drygt tio år och intar nu pole-position. Senaste plattans överdosering på old school death metal är bland det mest övertygande jag hört inom genren sedan Napalm Death och Sodoms dagar, vilket även liveframträdande på 1999 års Distfestival bekräftade. Som förband till Cannibal Corpse sopade nyligen Vomitary golvet med de garvade veteranerna och visade hur man framför grindcore nu för tiden. I ett infernaliskt tempo (hur orkar han?) piskar trummisen Tobias Gustafsson definitivt livet ur sina trummor, gitarrsnickeriet sifftar mellan brutal death till hardcoretrash och basist growlaren Erik Rundqvist känns övertygande. Skillanden från förra plattan Redemption ligger främst i tempot och låtarnas intensitet, det enda negativa jag kan se är att luften går ur en efter tio grindgolvar på raken.

Thomas Olsson.

**PSYCHOPUNCH****"Bursting Out of Chucky's Town"****White Jazz/MNW**

Social Distortion möter Dead Boys och en reinkarnerad Stiv Bator dyker upp. Fartfylt, energiskt och full med gammal go punk rock'n roll känns uppföljaren på *We Are As Welcome As Holy Water In Satan's Drink* som en trevlig följeslagare.

Västeråsarna i Psychopunch tar över och värdar arvet från garagepunken ömt och cruisar långsamt ner mot stan i sin cabba-de Cheva. Brylcremen är inkletrad och cruisingen har just börjat. En snabb titt i backspeglarna bekräftar att pilotglasögonen sitter på och den obligatoriska vita t-shirten är lagom skitig av motorolja.

Thomas Olsson

**LINKIN PARK****"Hybrid Theory"****Warner**

I pressreleasen framgår att bandet har ett unikt sound, gåsp zzzz, det har man ju aldrig hört förut. Så enormt unikt finner jag knappast formen, hip-hop beats, scratching, hardcore-känsla och lite metal som mest fram till refrängen är upphängd på sångarens svada. Givetvis låter det lite obligatorisk Korn, lite Deftones och på den programmerade styckena en smula N.I.N. men trots denna blandning känner jag varken dynamik, tyngd eller känsla.

Thomas Olsson

**KEITH CAPUTO****"Died Laughing Pure"****Roadrunner/Arcade**

Att den före detta sångaren ifrån hardcore och rapmetal bandet Life Of Agony alltid

haft en speciell och kätlig röst har det väl aldrig varit några tvivel om. Men att succen blev så stor som förra årets kanonplatta *Died Laughing* hade inte många räknat med. Personligen placerade jag den på min topp tio lista över förra årets plattor, vilket spelningen i Roskilde definitivt bekräftade. Men att ge ut plattan igen (plus några nya spår) fast nu akustisk, känns som profit-hunger från bolaget. Okej, vissa låtar tar sig väldigt bra ut akustiskt men saknar ändå anslaget och styrkan för att beröra mig på allvar, istället blir det väl sentimentalt och smörigt, även om covern på Annie Lennox *Why* är strålande.

Thomas Olsson

**MAGNITUDE 9****"Reality In Focus"****InsideOut/Playground**

Amerikansk progressiv metal där jag främst tänker på Symphony X, Fates Warning, Queensryche och ett lättviktigt Nevermore. Men även om bandet har duktiga musiker, som dessutom gärna vill visa det, känns de på gränsen till ointressanta. Fingertrixande Yngwie-inspirerade gitarr-fingrar vandrar över gitarrhalsarna och keyboarden, progressiva taktbyten och vändningar framförda utan varken närvaro eller känsla berör mig måttligt. Låtarna må vara ordentligt genomarbetade, men ack så stela, dessutom ligger de på cirka fem minuter i snitt för att verkligen alla virituoserna ska hinna visa upp sig. Bandet själva kallar sin musik melodisk progressiv metal med vissa övertoner av neoklassicism, själv skulle jag vilja lägga till musiker-musik som då och då faller över i AOR-rock. Nej för att fånga mitt intresse krävs det mer än en polerad yta och fingerfärdighet.

Thomas Olsson

**VANISHING POINT****"Tangled In Dreams"****Limb Music/Playground**

Vilka band tänker man på när någon säger rock från Australien? För mig dyker band som Birthday Party, Nick Cave (och alla konstellationer runt honom), Hunters & Collectors, The Saints och AC/DC upp, men frågas det efter progressiv rock står jag novis. Detta är något killarna i Vanishing Point vill ändra på. Med succén från förra plattan i bakhuvudet och en bejublad spelning på förra årets hårdrocksfestival i Wacken är det dags för uppföljaren. Men i en djungel av enormt duktiga band krävs det något extra för att stå ut, vilket faktiskt bandet har, tyvärr endast i refrängerna. Men gillar man insmickrande AOR-drypande rock är plattan perfekt. Sångaren Silvio Massaros har ett behagligt röstläge och gitarrerna ett försiktigt anslag. Körsången skulle säkerligen passa utmärkt i reklamen som "lite tuffare rock ifrån känguruns land", samtidigt som någon klämkäck typ i blåjeans och skogshug-garskjorta dricker en vattnig Foster.

Thomas Olsson

**ATRIBUTE TO METALLICA****"Metallic Assault"****Eagle/Playground**

Nej, nej, nej, inte bröderna Kulick igen! Kan ingen stoppa dessa fruktansvärda personer som specialiserat sig på att ge ut totalt meningslösa samlingsplattor i division Ö? När jag äntligen lyckats förtränga den vidriga samlingen Batsoup *Tribute To Ozzy*, och lyckats glömma plattan med demoverationer och ofärdiga alster som förra trummisen Eric Carr (Kiss) gjort och den klädfingrige Bruce lyckats rota fram och sammanställa, slår bröderna till igen. Den här gången är det Metallica som får de mest udda musiker att härma deras originalversioner, jag säger härma eftersom inget band försöker göra något originellt av det. Vad sägs bara om namn som Whitfield Crane (hoppas inget band vill ha honom),

Dave Lombardo (Grip Inc), Al Pitrelli (Megadeth) och faktiskt självaste Lemmy och Mikkey Dee från Motörhead. Hur de sistnämnda kan ställa upp på detta bottennapp är en gåta. Jag säger bara John Christ (ex Danzig) – koncentrera dig på din soloplatta istället du, om den nu någonsin kommer. Samma sak gäller John Garcia (Unida) och Bob Balch (Fu Manchu) – för helvete fixa nya plattor istället för att larva omkring på skivor som denna. Usch, bakläxa till samtliga musiker!

Thomas Olsson

### SILVERCHAIR "The Best Of Volume 1"

**Sony**  
Småfärlig men flicksöt post-grunge med kraftiga inslag av både Nirvana, Alice In Chains och Pearl Jam levererar de unga killarna i Silverchair, som i början hade med sig skolböckerna på sina turnéer. Med tre plattor bakom sig släpps nu denna dubbel bestående av bandets singlar och B-sidor. Många låtar känner man igen och vissa är riktigt bra, läckra Pearl Jam-pastischen *Israel's Son*, maniska *Freak* eller *Anthem For the Year 2000* är alla bra låtar. Men allför ofta mynnar musiken ut i en långsam förutsägbär lunk utan varken energi, låtidé eller mål. På B-sidan tolkar killarna bland annat Radio Birdman och gör faktiskt en okej version av Black Flags *Wasted/Fix Me*, däremellan varvas det med powerpop och bandets egen version av neo metal.

Ärligt talat fattar jag inte vem denna platta är till för? Är bandet slut och bolaget försöker mjölka ut de sista slantarna? A-sidan är väl förståelig med alla singlar, men att ge ut B-sidan tyder bara på att något är skumt, vilket titeln på plattan redan talat om, Volume 1. Det kommer alltså en 2. Suck!

Thomas Olsson

### BROKEN HOPE "Grotesque Blessing"

#### Plague/MNW

Gitarristen Jeremy Wagner är tydligen både skribent och poet, hans musikaliska bana började i början av 90-talet då dödsmetalen reagerade. Men Jeremy ville inte låsa in sig i ett fack utan ville blanda in doom, harmoniska stycken, instrumentala låtar och super-rens i form av grindcore i musiken. På nya plattan har flera medlemmar blivit ersatta men grundreceptet finns kvar, skoningslöst growlande till tonerna av Jeremys intensiva och innoativa riffande samtidigt som trummisen Larry DeMumbrum jobbar med de dubbla kagarna. Bandets tendens att då och då stoppa upp tempot och sträva efter en melodi gör att de inte känns förutsägbara eller stillastående vilket mer än väl utmärker dom inom genren. Även om jag personligen skulle önska en annan sångare och mer melodier så borde plattan tilltala fans av riktigt tung musik.

Thomas Olsson

### LOWBROW "Victims At Play"

#### Plague/MNW

Med medlemmar från Death, Six Feet Under och Nasty Savage räknade jag med hårda tongångar och dödsmetal, vilket också stämde. Gitarristen Allen West härstammar från början från dödsgravarna Obituary och sedermera även Six Feet Under, att tempot måste vara högt uppskruvat har blivit en osynlig lag inom genren, vilket ovanstående högaktigen struntar i. Generellt växer plattan efter antalet lyssningar och borde tilltala såväl darkwavare som dödsmetalare.

Thomas Olsson

### LOBOTOMY

#### "Holy Shit EP"

#### No Fashion/MNW

Stockholmarna i Lobotomy släpper här en EP med låtar skrivna under inspelningen av förra plattan *Born In Hell* från 1999. Tyvärr har redan deathmetal-tåget gått med *Unelashed*, *At The Gates* och *Entombed*, för att nämna några, jag säger inte att det inte kan göras bra dödsmetal idag men för att fånga mitt intresse krävs det något extra och bra material. Även om förra plattan innehöll några guldorn kändes den alltför anonym för att verkligen fastna och stanna kvar i minnet, vilket även får stå för denna EP. Nej om man skulle sätta på *The Haunted* istället eller varför inte lite *The Crown*.

Thomas Olsson

### HYPOCRITE

#### "Edge of Existence"

#### No Fashion/MNW

Ibland förstår jag mig inte på denna bransch. Här kommer bandets debutplatta från 1996 som nu blivit remixat och utgivet igen. Varför???

Ja, ja tyvärr missade jag denna debut men har istället den utmärkt uppföljaren *Into The Halls Of The Blind* som fortfarande är en liten godbit i form av sin melodiska dödsmetal kryddad med genialiska hookar och galopperande gitarrsolon. Efter några genomlyssningar förstår jag hur uppföljaren *Into The Halls...* kunde bli så bra men känner samtidigt att *Edge Of...* kommer ta längre tid att komma in i.

Thomas Olsson

### MOLY HATCHET

#### "Kingdome of XII"

#### Steamhammer/Playground

Vad sägs om lite gubbig sydstadsblues av ett band med 26 år på nacken? Jo det är faktiskt sant, de har funnits så länge. Med namnet taget från en prostituerad som kastrerade sina kunder har Moly Hatchet skapat sig en plats i rockhistorien brevid storheter som Lynard Skynard, Blackfoot och Black Oak Arkansa. Trots att Moly Hatchet är inne på sin tredje sångare och ingen medlem är kvar från originalet låter det som det alltid gjort med sin tradition-senliga gungiga sydstadsrock. Covern på Stones *Tumbling Dize* är väl okej och svänger bäst på plattan. Bandet spelade på förra årets SwedenRock men känns en aning för gubbiga för min smak.

Thomas Olsson

### MEGADUMP

#### "Feed Me, Fuck Me, Kill Me"

#### EFA/

Tyska industrisynth med både Skinny Puppy, lite D.A.F.-komplex och N:I.N förpackat i en stel Rammstein-låda, utan att ha Rammsteins energi eller dynamiska låtar. Våldigt dansant, programmerat och småcharmigt, men en aning tunnt plus att sångaren bör träna på att sjunga.

Thomas Olsson

### RACHEL STAMP

#### "Hymns For Strange Children"

#### Raw Power Music/Border

Hypen går, detta skulle var något riktigt revolutionerade och måste bara höras, så lät försnacket. Men efter några varv i spelaren konstaterar jag torrt, skit! Herregud, taskigt ljud, pubertalt framfört och knappast trovärdigt. Ärligt sagt fattar jag inte grejen, vad skulle vara så speciellt? Imagen försöker spela på glamrock där varje medlem har en egen färg och egen symbol, snacka om patetiskt. Plattan föregicks av singeln *Spank* som tydligen skulle vara cool, kommentar överflödiga. Skall man vara rebell måste det finnas äkta känsla bakom det. Så hör upp nu Rachel Stamp, kom tillbaka när ni är torra bakom öronen och slutat med era blöjor!.

Thomas Olsson

### SKYFORGER

#### "Latvian Rifleman"

#### Mascot/MNW

Vad i helvete är detta?

Vilket språk sjunger de på?

Ja frågetecknen är många och musiken klart förbryllande, lettiska folksånger, blackmetal, hårdrock och marschsånger, allt i en salig blandning. Texterna speglar hur Ryssland intog Lettland under första världskriget och hur hjältemodiga det lettiska männen var. Bitvis är det ganska melodiskt, som i låten *Six Days Of Madness*, men troligtvis är det språket och sångarens berättar-sång som drar ner intrycket samt musikens ostrukturerade former. Att bandet tar sina texter och musik på allvar ser man när de sammanbitna poserar i en skyttegrav på bookletens baksida, klädda i full stridsuniform med vapen i hand.

Thomas Olsson

### JOHN NITZINGER

#### "Going Back To texas"

#### Record Heaven/MNW

Så var den legendariska blues gitarristen John Nitzinger tillbaka igen, efter ett gediget förflutet i Allman Brothers Band, E.L.P, B.B King, Alice Cooper och Cactus var det dags för en soloplatta igen. Med gitarren som vapen framkallar John både sina känslor och texter på ett mycket kompetent sätt, bluestolvorna sitter där liksom hängat i gitarren. Jag tänker faktiskt på tönten Gary Moore när jag hör John även om den sistnämnda verkar ha tusen gånger mer pondus än Mr Moore någonsin kommer att få. För även om det här inte är min grej och känns väldigt gubbigt skulle man kanske spara plattan tills man blev lite äldre, som det är nu blir jag bara raslös.

Thomas Olsson

### CHINCHILLA

#### "Madness"

#### Metal Blade/MNW

Vad sägs om lite tysk allsångs powermetal igen? Ja trodde väl att ni skulle bli intresserade, tyvärr var det inget vidare. Trots det melodiosa gitarrspelet och visst driv i låtarna är inte bra. Det är nu lätt att plocka fram alla fördomar man har om tysk power metal och jag tror faktiskt jag gör det. Bandets körsång och töntiga refränger känns mer än konslade, skinnbyxor till de vita gym-paskorna är alldeles för korta och hockeyfrillan nypermanentad. Nej nu var jag stygg, de har inte hockeyfrilla, även om jag önskade det. Låtmaterialet känns totalt innehållslöst och covern på Kiss-klassikern "I Stole Your Love" vill jag knappt kommentera. Varför låter det så jävligt? Beror det på sångaren Thomas Laasch begränsade röstresurser eller helt enkelt bandets oförmåga att skriva bra låtar? Att slösa mer tid på detta bottennapp är ingen ide, speciellt inte när genren dräller av kollegor som är mycket bättre.

Thomas Olsson

### BACKDRAFT

#### "The Goddamn Man EP"

#### Egen utgivning

Yeahh, oborstad sydstadsrock framförd av ett gäng bredbenta stockholmare som kan sin Lynard Skynard, ZZ-Top, Molly Hatchet och kryddar det hela med en nypa Danzig-komplex. Efter många varv i spelaren tycker jag nog att låtmaterialet håller viss klass vilket också får stå för framförandet. Tyvärr har bandet ingen stark sångaren i Jonas, speciellt inte när han sjunger lugnt. Annars svänger det ganska behagligt, får de sen lite mer driv och expansion i ljudbilden blir de snart husband hos Hells Angels.

Thomas Olsson



**KREUZWEG OST**  
**”Iron Avantgarde”**  
**Napalm/MNW**  
 Va?????

Samplade tal från Hitler och obegripliga inlägg med diverse metaliska bakgrundsjud.

Varken hotfullt eller bra, frågan är varför?

Thomas Olsson

**ONEIDA**  
**”Come On Everybody Let’s Rock”**  
**Main Drag Music/Border**

Med en superstökig öppning med hyper distade instrument och skrik kunde denna platta bjuda på vad som helst, vilket den också gjorde. På ett spår låter det farligt nära Lou Reeds gamla *Sweet Jane* men nu i en kamouflerad version. Ören sång till distad gitarr fungerar ibland utmärkt, som i *Doing Business In Japan* och hade plattan fortsatt i samm stil kunde det blivit riktigt bra., Men istället känns den bara flummig och onyanserad på ett negativt sätt. Efter några genomlyssningar hittar jag endast löst sammansatta partier där både Jon Spencer, The Cramps, MC5 och tidiga Sonic Youth dyker upp, fast i en form som både förvirrar och irriterar mig. Dissharmoniska ljud till skrikande körer känns inte speciellt motiverande eller spännande. Men vill du anta en utmaning kanske detta kunde vara något?

Thomas Olsson

**CORNELIS VREESWIJK**  
**»Istället för vykort«**  
**YTF/BMG**

Cornelis själv var mycket nöjd med *Istället för vykort* när den kom 1973. Både med den anspråkslösa tillblivelsen – arrangeringen improviserades till stora delar fram av medlemmarna i studion – och att den gavs ut av Yrkestrubadurernas Riksförening, YTF, istället för av hans vanliga skivbolag Phonogram. Han tyckte det var hans bästa platta, då, när den var ny. Och tja, den är bra nu också när den släpps remastrad på CD med en tidigare utgiven inspelning. Knappast någon av Cornelis allra bästa, men bra. »Vykorten«, alltså låtarna som alla är skrivna till namngivna personer, är tidstypisk Cornelis. Politik och självbeträktelser blandas mot en bakgrund av latinamerikanskt och lätt jazz, i folketon och som personlig blues. Sid Janssons nyskrivna omslagstext ger dessutom en god bakgrund till plattan.

Peter Sjöblom

**BIG YOUTH**  
**»Natty Universal Dread«**  
**Blood and Fire/Playground**

Blood and Fire presenterar återigen reggae-historia i föredömlig förpackning med sedvanligt fylligt häfte (något för Virgin Frontline att ta efter). Boxen spänner över epoken 1973-1979, från tidiga och ganska kantiga toastförsök över rudimentär dub, till en välrundat melodisk toast. För även om Big Youth redan tidigt ansågs nyskapande, behövde han lite tid på sig att mogna. Sålunda är de två sista av de tre CD:na i boxen bäst. Det underlättar också lyssnandet rejält att koncentrera sig på guldskivorna, då närmare tre timmar faktiskt blir lite mättigt.

Peter Sjöblom

**MICHAEL DE JONG**  
**»Immaculate Deception«**  
**Munich/Playground**

Franskfödde Michael de Jong bor numera i Holland och har spelat in sin femte platta i Austin, Texas. Han lånar melodifragment och svada av Dylan och blandar med Van Morrisons grepp. Men mer störande är att han sjunger hest på ett sådant sätt som folk som försöker fejka erfarenhet brukar göra. Att de Jong har mångårig erfarenhet som både musiker och världsmedborgare

förändrar ingenting, manären han använder för att visa det gör att det bara låter tillgjort.

Peter Sjöblom

**DIVERSE ARTISTER**  
**»Come Fly with Us – A Glitterhouse Compilation«**  
**Glitterhouse/Amigo**

Glitterhouse presenterar ett tvärsnitt av senaste årets utgivningar, och bekräftar det vi redan visste – att mycket på bolaget är operativt neocountry och att exempelvis 16 Horsepower, Midnight Choir, Rainer och Walkabouts inte är som alla andra. Att de är bättre. *Come Fly with Us* ger således en sanningstrogen bild av Glitterhouse och fungerar utmärkt som nybörjarguide.

Peter Sjöblom

**NODS OFF**  
**»Here, There, Down & Up!«**  
**Einnicken**

Nods Off är ett svenskt frijazzband som i olika inkarnationer funnits i tiotalet år. *Here, There, Down & Up!* består av inspelningar gjorda i mitten av 90-talet. Det börjar som en Pharoah Sanders i sameland och fortsätter sedan längs slingriga improvisationsstigar. Problemet är att Nods Off har lite svårt att komma in i flödet. De ägnar stor kraft åt att söka efter det, men det är dessvärre bara stundvis som de verkligen rör sig framåt obehindrat.

Peter Sjöblom

**AMBER ASYLUM**  
**»The Supernatural Parlour Collection«**  
**Release**

Amber Asylum har några plattor bakom sig, så de har haft lite tid på sig att slipa på sitt lätt gotiska, eteriska mörker. Konceptet är intressant med bland annat violin, oboe, cello och slagverk bakom den svävande rösten. Visst blir det väldigt bra emellanåt, som i *Black Swan* och *Silence of the Setting Sun*. Men den är inte alltid som de riktigt när ner mot djupet. Exempelvis stannar covern *Black Sabbath* närmare poänglös hyllning än verklig troll-dom.

Peter Sjöblom

**GALLOPING CORONERS (VÁGTÁZO HALOTTKÉMEK)**  
**»Dancing with the Sun«**  
**Neurot/MNW**

Det är svårt att beskriva dessa ungrare stilmässigt. »Shamanistisk spacerock« kan möjligen passa. Det finns ett starkt »tribalt« drag i vad de gör, ännu starkare blir det av att de sjunger på sitt underbara modersmål (texterna finns översatta till engelska i häftet). Det finns en överväldigande kraft i Coroners musik, men den här liveinspelningen tar inte alltid tillvara det. Ibland blir musiken starrig, som om energin inte riktigt får plats i låten utan får den att rista paroxystiskt. Men när de ger sig ut på krautrockiga exkursioner blir det suveränt.

Peter Sjöblom

**DOLLY PARTON**  
**»Little Sparrow«**  
**Sanctuary/Playground**

Jerry Douglas och irländska Altan gästar, soundet är rent och luftigt (inget Lanois-trams alltså). Bra förutsättningar således, men låtmaterialet är ojämnt. Titellåten är toppen, men trängs med bland annat en onödigt tolkning av Cole Porters *I Get a Kick Out of You* och en seg cover på Lee Hazlewoods *Down from Dover*.

Peter Sjöblom

**DEAD MEADOW**  
**»Dead Meadow«**  
**Tolutta**

Där finns melodier, men de är inte alltid lätta att höra under det larmande klientsterngroovet. Taffligheten gör det ibland komiskt. Men hellre ett Blue Cheer på halva hastigheten om det görs av genuin

vilja, än ett band som sätter allt »perfekt« men utan själ. Dead Meadow är inget vidare bra band och deras platta är rätt dålig, men de vågar stå för sin vilja.

Peter Sjöblom

**PUFFBALL**  
**»The Super Commando«**  
**Burning Heart**

När Hellacopters softar till sig finns det de som inte är sena att förvalta arvet efter gamla dagars Hellacopters. Puffball tankar gärna med lite Motörhead också. Inget nyskapande, men här finns annat än bara skolboksriff. Och Forsberg trimmar dem gärna med ett par korta men oväntade tak-tavvikelser bakom trummorna. Stilpoäng också för en överrumplande cover på Warren Zevons *Carmelita!*

Peter Sjöblom

**PER BERGKVIST & THE SOURGRAPES**  
**»Decidedly Mellow«**  
**Crying Bob**

Per Bergkvists singer/songwriter-pop påminner en del om Jeff Buckley. Sättet att bygga låtar, vissa arrangemang, falsethoppen, triosättningen. Men det är långt till Buckleys graciösa melodier, liksom det är för de flesta. Men debuterande Bergkvist har oavsett jämförelser lite svårt att hitta distinkta melodier eller nerven som ger dem spänst. Det är välgjort, men lite oengagerande.

Peter Sjöblom

**TRIGGER**  
**»Fortyseven Hours«**  
**Mi-Mo Sound**

Debuterande Trigger har rötter i bland annat Cry. De bjuder på en föga originell garagerock, ibland med en humoristisk touch. Ett par hyggliga låtar, men på det hela taget alldeles för mediokert.

Peter Sjöblom

**REVEREND HORTON HEAT**  
**»Holy Roller«**  
**SubPop/MNW**

22 handplockade låtar från sex Reverend Horton Heat-plattor, plus två tidigare utgivna låtar garanterar ett sanslöst sväng. Muterad rockabilly, Johnny Cash-country och stunsig rock'n'roll som alltid fungerar lika bra.

Peter Sjöblom

**DIVERSE ARTISTER**  
**»Gearfest!«**  
**Gearhead/MNW**

Praktiskt taget hela den svenska garage-eliten inspelad live 1998 på Tantogården i Stockholm: Strollers, Hellacopters, Nomads, Backyard Babies, Turpentine, Robots, Sator och Sewergrooves. Och så finnarna i Flaming Sideburns. Skramligt ostyrtigt larmande med likaledes oborstad ljudkvalitet. Schysst dokument av garage-scenen, så låt er inte skrämmas av det rent vedervärdiga omslaget.

Peter Sjöblom

**NEUROSIS**  
**»Pain of Mind«**  
**Neurot/MNW**

Den som vill veta något om storheten med Neurosis bör söka någon annanstans än på denna återutgåva av debuten från 1987. Med sin post-hardcore, sitt platta sound och sina tråkiga låtar säger den väldigt lite om vad som komma skulle. Inte roligt men roligare är det att lyssna på bonusplattan med bandets första demo samt några spridda liveinspelningar från sent 80-tal.

Peter Sjöblom

**THE CHRONICS**  
**»Soulshaker«**  
**Bad Afro/MNW**

Skönt med ett garageband som inte drop-par av testosteron. Chronics är helt enkelt inte lika muskelbyggda som många andra i genren, men det betyder också att energin inte alltid räcker till att bära upp låtarna som i sig inte är särskilt originella. Deras

relativt sett poppiga sound fungerar bäst i exempelvis *You Look Like Something*, den absolut bästa låten på *Soulshaker*.

Peter Sjöblom

## BOHUSLÄN BIG BAND

»Plays Zappa«  
Imogena

Zappa i storbandstappning är egentligen inte en så egendomlig korsning som man först kan tycka, eftersom Zappas musik byggde så pass mycket på arrangemang. Och Bohuslän Bigh Band har tajta arrangemang. De sätter verkligen låtarna. Tyvärr känns Mia Kempffs sång ospänstig i sammanhanget. När allt kommer omkring är *Plays Zappa* av det mer kuriösa slaget; vill jag höra Zappa lyssnar jag helst på själve Zappa.

Peter Sjöblom

## MUSHROOM

»Compared to What«  
Clearspot/Border

I vanliga fall är Mushroom ett lite kitschigt fusionband med klar påverkan från Miles Davis. När de samarbetar med exempelvis med Bundy K. Brown och Faust-medlemmen Hans Joachim Irmeler spretar det åt flera, mer experimentella håll. Dessvärre har de svårt att göra sig av med kitschigheten, och det mesta av *Compared to What* känns ihåligt. Bäst är titellåten, mycket tack vare den inlånade, utmärkta sångaren Gary Floyd från gamla Sister Double Happiness.

Peter Sjöblom

## THE STRANGLERS

»Live«

SPV/Playground

Man bör vara ett bra så stort fan om man ska orka med Strangers i 2000-talet. Visserligen radar de upp favoriter ur historien – *Get a Grip (on Yourself)*, *Golden Brown*, *No More Heroes* och så vidare och så vidare – och visserligen blir det bättre drag mot slutet. Men idag låter de i alla fall passé som ett trist stadionrockband från en tid man helst vill förtränga.

Peter Sjöblom

## Ugly Duckling I Did it Like This

(XL/Playground) lägger sig bekvämt i Native Tounge-land och det mesta känns bekant. Jazziga tongångar flyter smidigt förbi utan att riktigt explodera. **P.S. AKA "Tha Marginal Error"** kickstartar nya bolaget Doze med två feta tolvor. Bakom namnet döljer sig Racklas som i mitten av nittioalet var en av medlemmarna i Tre Ess och rappade på göteborgska. Nu är det engelska som gäller och materialet är starkt och rör sig i den hårdare skolan. Bäst är *F\*\*k Hip-hop* med knivskarp rap till ett uptempo-funkigt beat. **West Magnetic** (OM/MNW) blandar muzak, latin och easy listening med filtrerad house och *Cut Less Supreme* sticker ut med en väloljad basgång som är svår att få ur skallen.

Björn Magnusson

Seattle vaknar till vinylliv igen med en **Zen Guerilla**-sju. De får till ett hyggligt groove i Whos *The Seeker* (SubPop/MNW), medan deras egen *Half Step* är gapig trög-blues med träben. Vi svenskar klarar oss bättre. På en split-EP (Beluga Music) hittar vi ett lite omaka par. **Speedfreaks** går i tunga skolan och både *Not What U Wanted* och *Leadhelmet* är helt okej. Fast jag faller mer för **69-Hards** atomklyvningsrockabilly. *Rock the House* gör just det titeln säger, och *Stickshift Mama* spottar och fräser som en katt i närkamp med en vinkelslip.

Peter Sjöblom

De har gjort hur mycket bra musik som helst och ibland samlar de den i femtim-marsboxar som ärligt talat är lite jobbiga att sträcklyssna på. Den här gången har **Masters At Work** remixat sin egen *Brazilian Beat* (Mr Bongo) och fått den att låta mer latino, mer disco och mer fantastisk än förra gången.

Thomas Nilson

Engelska **South** kör på sin EP *Intererim* (Mo' Wax/Playground) ett skönt sjuttio-talsbaktut med uppenbara flirtar åt solo-Lennon. Lagom svängigt och inte alls obegåvat behandlat med tidstypisk instrumentering. Vänder vi på 10-tummaren hittar vi två instrumentaler i tidig madchesteranda. Typiskt sådant ett ungt Charlatans ägnade sig åt, men Hammondfläsket ersätts här med ett stonkigt Rhodes.

Fredrik Eriksson

I serien med olikfärgade 10" har skivbolaget Mjäll nu kommit upp till nummer 5. **Antons The Happy Prankster EP** är betydligt mer akustisk än tidigare släpp, med fokus på piano och orgel. Det är inte helt olik vad band som Godspeed You Black Emperor! presterar, men mer åt jazz-hållet. Post-jazz, kanske. Särskilt *Det nya flödet* är ordentligt bra.

Henrik Strömberg